

கல்கி

KALKI

8.9.1968

40 கல்கி

சுப்பிரமணியன்

‘இப்பொழுது என்னுடைய தேம்பையும்

சுறுசுறுப்பையும்

பார்த்து எல்லாரும்

ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்!’

ஆனால், சில மாதங்களுக்கு முன் எனக்கு எப்போதும் தளர்ச்சியே இல்லை. உடலில் என் ஒரு டாக்டர் கார்ப்பரேஷன்.

டாக்டர் சொன்னார்: ‘உங்களுக்குப் போதிய அளவு போஷாக்கு கிடைக்காததுதான். ஹார்லிக்ஸ் சாப்பிடுங்கள்.’

ஹார்லிக்ஸ் சாப்பிட்டுத் தொடங்கிய நான் காணாமல் போன என்னைவரும் வந்தபயர்த்துள்ளார்கள் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்.

ஹார்லிக்ஸ்

அருந்திய பின் நான்

தெம்புடன் திகழ்கிறேன்!

போஷணக் குறைவிலும் சோளவும் மந்தமும் ஏற்படுகின்றன. சரியாக வேலை செய்வ முடியாமல் போகிறது. சில சமயங்களில் வேலையை இழக்கவும் நேரிடுகிறது. இதற்குப் பரிசுரமாக டாக்டர்கள் ஹார்லிக்ஸ் சிபார்சு செய்கிறார்கள். ஹார்லிக்ஸ் இழந்த சக்தியை மீட்டளித்து வலுவையும் ஆரோக்கியத்தையும் அளிக்கிறது.

ஹார்லிக்ஸ்

அதிக சக்தியை அளிக்கிறது!

பொருளடக்கம்

கல்கி - 24 - செப்டம்பர் 8

வள்ளுறைக்கு வெற்றியா?	— 3
விவேகநாதரின் வழித்தோன்றல்	— 7
உயரத்தில் ஒரு கோபுரம்	— 10
பொன்னியின் செய்வன்	— 28
மகாபாரதம்	— 34
புதிய பாதை	— 40
இனிக்கும் நினைவுகள்	— 42
குடும்பத்தில் அமைதி...	— 50
பாரதி (கவிதைகள்)	— 54
பொன்னிவனத்துப் பூங்கூயில்	— 57
கடல் கொடுத்தார் நெஞ்சம்...	— 66
நெஞ்சில் இடம் கொண்டவர்	— 70

"கல்கி"யில் வெளிவரும் கதைகளில் உள்ள
பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்களே;
உண்மையானவற்றைக் கற்பனை.

► செல்வக் களஞ்சியம் |
— படம்: பத்திரசபை

WHEREVER YOU ARE, WE ARE THERE!

In the busy city, in the sleepy village, on road
at sea — wherever you are, we are there!

NEW INDIA

INDIA'S LARGEST GENERAL INSURANCE COMPANY

Offers you unexcelled service in

FIRE * MARINE * ACCIDENT

and various other types of General Insurance

OUR POLICY IS PROTECTION

**THE NEW INDIA ASSURANCE
COMPANY LIMITED**

NEW INDIA ASSURANCE BUILDING

MAHATMA GANDHI ROAD

FORT, BOMBAY-1

PK

சோஷலிஸ விரும்!

முன்னாள்
மன்னார்கள்

வன்முறைக்கு வெற்றியா?

செக் தலைவர்கள் மூல்கோவிலி குத்து ஒரேயடியாகக் குழம்பித் திரும்பி வந்துள்ளனர். ருஷியாவுடன் விட்டுக் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்து கொண்டதைத் தம் மக்கள் எதிரிக் கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஆயினும் பலங் கரமான ரத்தக்களறி நாட்டில் ஏற் படாதிருக்க வேண்டும் என்பதால் மக் களை உணர்ச்சி வசப்படாதிருக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறார்கள். கதைகளில் சின்னஞ் சிறுவர்கள்கூடப் பெரிய ராட் சதர்களைக் கொன்றதாகப் படிக்கிறோம். ஆனால் அது நடவடிக்கை உலகில் நடப்ப தில்லை. இதை உணர்ந்துதான் செக் தலைவர்கள் மக்களைக் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கொள்கிறார்கள்.

ருஷியாவின் வன்முறை தாற்காலிக மாக ஜயித்து விட்டது. ஆயினும் நீண்ட கால அடிப்படையில் பார்த்தால் கம்யூனிஸம் இது போன்ற நடவடிக்கை களால் நசிக்கவேண்டியதுதான். 'சோவியத் முறை சோஷலிஸம்' என்பது சுதந்திரச் சித்தனை - பேச்சு - விவாதம் இன்றி அடக்கி ஒடுக்குவதுதான் எனில், அம்முறையின் கீழ் எந்த நாளும் இருப்பது பரிதாபம். இதுதான் சோஷலிஸ இலட்சணம் என்றுவி விட்டால் சித்திக்கத் தெரிந்த எவருமே சோஷலிஸத்தை ஏற்க முடியாது. சித்திரமான அடிமை வாழ்வை விரும்பு கிறவர்கள் மட்டுமே சோஷலிஸத்தைத் தழுவ முடியும்.

இத்தகைய சோஷலிஸக் கருத்தை எதிர்த்து செக்கோஸ்லோவோவியாவில் தொடர்ந்து புரட்சி கம்யூனிஸ உலகம் முழுவதிலுமே ஏற்பட்டுள்ள சித்தனைக்கு அடையாளம்தான் எனலாம். ருஷியா விலேயே இந்தச் சித்தனை பரிகரமாக வெளிப்பட்டு விடப் போகிறதே என்ற பயத்தின்தான் சோவியத் தலைமைப் பீடம் செக்கின் மீது படைபெடுத்திருக் கிறது. ஆனால் சோவியத் தலைமைப் பீடத்தாலும் இயற்கையைத் தடுத்து விடுத்த முடியாது. வெகு காலம்

இயற்கை பொறுமைபாக இருந்து விட் டது. இனி அது தன்னை நிலநாட்டிக் கொண்டே திரும்பும்.

மூல்கோவில் சுதந்திர உரிமைகளை விட்டுக் கொடுத்துச் செய்த உடல் பாட்டை செக் மக்கள் நிராகரிப்பது சர்வ நிச்சயம். ஆயினும் மிகச் சிறந்த தலைமை இல்லாவிடில் செக் மக்கள் ருஷியாவின் ராணுவ பலத்தை எதிர்த்துச் சத்தியாகிரகம் செய்ய முடியாது.

ருஷிய யதேச்சாநிகாரிகளை உலகம் கண்டித்திருக்கிறது. ஆனால் து. நா. பாதுகாப்புச் சபையின் வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளாத பாரதத்தை யார் கண்டிப்பது? இந்திய மக்கள்தான் கண்டிக்க வேண்டும். ருஷியாஸைக் கண்டிப்பதால் செக் நாட்டுக்கு என்ன லாபம் என்று கேட்கிறார் நமது பிரதமர். சீமை உள்பட உலக நாடுகள் கண்டித்தது ருஷியாவின் போக்கை ஓரளவு பாதித்திருப்பதை அவர் கவனிக்கட்டும்.

இந்தியா வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளாததற்குப் பலவினம் காரண மல்லவேனில், இப்போது அறிவுக்குக் கந்த வசையில் நம் நாடு தீரமாக நடந்து காட்ட வேண்டும். அதாவது ருஷியா துருப்புக்களை வாயஸ் பெறவும், விடுதலை பெற்ற செக் தலைவர்களிடம் பூரண மாக, வெளிப்படையாக ஆட்சி அதிகாரம் தரவும் ருஷிய சர்க்காரிடம் நம் பிரதமர் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அவர் தேரடியாகவோ ருஷியத் தூதர கத்தின் மூலமோ இம் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளாத அவமானத்தைத் துடைக்க இதுவே வழி.

தீமைகளிலிருந்தும் சில நன்மைகள் பிறப்பதுண்டு. ருப்சேக்கு வெற்றி விட்டால் ருஷியாவின் மிருக பலம் ஜயித்தாலும், அத் தீமையிலிருந்து சில நன்மைகள் விளையும். உதாரணமாக ருஷியாவிடம் நாம் கடைப்பிடிக்கும் போக்கு ஒரு நெருக்கடியாக முற்றும். இதனால் நமது கட்டுசேராத தடவ்தக்

அறிஞருக்கு அர்ப்பத

சென்னைக்குத் திரும்பும், சங்கீத - பரதக் கலைஞருக்கும் அர்ப்பதும் தொண்டாற்றி வரும் அறிஞர் டாக்டர் டி. ராகவன் அவர்களின் அர்ப்பதாண்டு நிறைவு விழா பெரு விழாவாகப் சென்னையில் நடைபெற்றது. ஆகஸ்ட் 21-ம் தேதி காந்திராத்தமாக அழகுபட்ட பூர்த்தி விழா நடைபெற்றது. மதுரை மிஸ்டர் அகாடெமியில் பேராசிரியருக்குப் பெரும் வரவேற்பு அளிக்கப் பட்டது. மதிப்புக்குரிய பல கந்தாபனங்கள் பங்கு கொண்ட இயல்விழாத் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீமதி எம். என். லர் அரிய சிறிய இன்னிசைக் கச்சேரி செய்தார். பற்பல நிறுவனங்கள் பேராசிரியருக்குப் பாராட்டித் தரும் வரம்மின.

ஸ்ரீ கே. பாவகப்பிரமணிய அப்பர் டாக்டர் ராகவனுக்கு காஞ்சி ஆசாசியாள் அருக்கிரசித்த காய்வையைப் போர்த்தினார். தலைமை தாங்கிய ஸ்ரீ எம். டி. தேவ்ரத் வரவேற்புக் குழுவினர் வாழ்த்திதழைப் பேராசிரியருக்கு வழங்கினர். டாக்டர் ஏ. எம். முதலியார், ராகவன் எழுதிய நூல்களின் அட்டவணையை வெளிவிட்டார். டாக்டர் ஜீன் லிபெரோஸா அடைவாறு நூல் நிலையம் இயமணி விழாவையொட்டியப் பிரகடீதழைகள் மனவர வெளிவிட்டார். பல பிரமுகர்கள் ராகவனின் ஆற்றல்விழைப் பாராட்டியுப் பேசினர். ஏராளமான அன்பர்கள் விழாவுக்கு வந்திருந்து சிறப்பித்தார்கள்.

ராஜாஜியின் கருத்துக்கள்

ஜ. நா. பாதுகாப்புச் சபையில் குடியியலிட்போ" பிரயோகித்ததுடன் செக் பிரக்ஷி ருபித்து விடாது என்று நம்புகிறார்கள். ஜ. நா.வின் விவாதத்துக்கான விஷயங்கள் இருந்து செக் பிரக்ஷிவை நீக்கிவிட வேண்டும் என்று செக் தலைவர்களே, போட்டுக் கொள்புருத்தாலும், இது குடியித தலைமைப் பீடமான "கிரென்லீஸ்" செய்த தீர்ப்புத்ததி லும் அவர்கள் கறுவிற எழுத்து எவ்றே கொள்ள வேண்டும். எனவே, உலக வல் வரககள் "குடியியலின்" விட்டோ"வைப் பவ ன்றந்தாக்கும் வகையில், செக் பிரக்ஷிவை ஜ. நா. பொதுச் சபையில் விவாதித்துக்குக் கொண்டு வரும் என நம்புகிறார்கள்.

ஹீட்

பிரான்ஸ் அனுருண்டை செடித்துச் சோதனை செய்துள்ளது. சோதனை நடத்த பிரேசத்தின் வாலும் மக்களின் உரிமைகளை பிரான்ஸ் மீறி விட்டது. யூபிசு மேல் கற்றுச் சூழலில் அனு ஆபுத சோதனை செய்வக் கூடாது என்றே ஒப்பந்தத்தில் பிரான்ஸ் கைபெழுத்திடாது உண்மையே. ஆனால் அது காரணமாகப் பிரே மக்களின் உரிமைகளை முறிப்பது தீவாயமாகிவிட்டது. தங்கள் குழக் மாகபடாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதில் பிரேசை மக்களுக்கு உண் உரிமையை, பிரான்ஸின் தற்காப்புத் திட்டம் மறுத்துவிட முடியாது. ஒப்பந்தத்தில் பிரான்ஸ் கைபெழுத் திட்டத்தும் தவறு; அதன் பின் அனு ஆபுத சோதனை செய்வதும் தவறு. முன்பு அமே ரிக்காவும் குடியியலும் இப்படிச் செய்தனவே என்று உதிர பிரான்ஸ்தன் செயலி தீவாய மாக்விட் கொள்ள முடியாது. பிறகுமைய தவறு நம்முடைய தவறுக்குச் சமாதான மாக முடியாது. ஜ. நா. பாதுகாப்புச் சபை இத்தப் பிரக்ஷிவை விவாதித்து பிரான்ஸைக் கண்டிக்க வேண்டும். தனக்குப் பிடித்த மில்லாத எந்தத் தீர்மானத்தையும் ரகித செய்ற "விட்டோ" அதிகாரம் பிரான்ஸுக்கு இருப்பது உண்மை. ஆயினும் குற்றவாளிக்கு "விட்டோ" உரிமை இருப்பதால் தீர்ப்பு அளிக் குப் தீர்ப்பின் மதிப்பு குறைந்ததாவி விடாது.

ஹீட்

பாலிசுதான் தன்னைக் குறித்து வெளி வீடும் அடித்தாளையும் குறிப்பு நம்முடைய கவனத்துக்கு உரியதாகும் :

பாலிசுதான் அரசாங்கம் தன் வரு மானத்துக்குத் தக்கபடி செலவுகளை வைத்துக் கொள்வாருப்பது மட்டுமீன்றி, 1967-68 பட்ஜெட்டில் செலவு போக உபரி வருமானங்கடிக் காட்டியிருக்கிறது. 1968-69 பட்ஜெட்டைச் செய்த மாதம் தேசிய சட்டசபையில் எரிகோர் வெளி விட்டபோது இது தேசிய வந்தது.

ஹீட்

எவ்வா மதங்களின் பிரமான நூல்களும் உயர்ந்த நடத்தைக்கான கொள்கைகளை விதிக்கின்றன. எனவே பிரமான நூல்களின் அடிப்படையில் மதங்களின் ஒப்பீட்டுச் சீர் தூக்கிப் பார்க்பதில் ஒரு வாயலும் இல்லை.

இதையிட அவர்த்தமும், அறிவுக்குப் பொருத் தாததும் என்னவெனில், ஒரு மதக் கிரந்தம் விதிக்கும் நன்மட்டத்தைக் கொள்கைகள் அம் மதத்தைச் சேராது பிற மதத்தாலின் தடை முறை நடவடிக்கைகளுக்குப் பொருத்திப் பார்க்பது விமலிசிப்பதுதான். ஒரு மதக் கொள்கைகள் அம்மதத்தைபே சேர்த்தோரின் நடத் தையோடு ஒப்பீட்டுப் பார்க்பதால் சீர்திருத்த வறி பிறக்கும். பிற மதத்தாரின் நடத்தை யுடன் நம் மதத்தின் மூல்கோர் வருத்த தெறிக்கை ஒப்பீட்டு, அத்த மதத்தாரின் இந்த தெறிக்கின் அளவுக்கு உபரமீகனை என்று கூறுவது போய்ம் பெருமையே வாகும். மற்ற வர்களைவிட நாம் உண்மைவாக்கே சிறந்தவர்க் கனாக வாழ்த்து காட்டினும் அதனே பெரு மைக்குரியது. ஆனால் நாம் எப்படி வாழ்க் றோம் என்பதைப் பாராமல் தம்மை நமது மதம் எப்படி வாழச் சொல்விறது என்பதை மட்டுமே கவனித்து, அத்த விதிகளுடன் மற்ற வர்கள் தடை முறைமையில் எப்படி நடக்கிறார்களோ அதை ஒப்பீட்டுப் பார்க்பதில் பெரு மைக்கு என்ன இருக்கிறது? நம் மதக் கிரத் தங்கள் விதிக்கும் கொள்கைகளை தாமே பீச் பத்தி் தடுத்து காட்டுகிறீர்களெனில், அத்தக் கொள்கைகளைக் குறித்தே நமக்குப் பெரு மிதம் இருக்க வேண்டியதில்லை.

நான் ஏதோ புதிதாகச் சொல்வதாக திண்க்கலினை. எவ்வொருக்கும் புலப்படும் உண்மையான இமை. இதனை நான் எழுதக் காரணம், நமது சிபிகள் நமக்காக விதித்த கொள்கைகள் பூரணத்தலும் பெற்றதையவா தத் தோத்துவின்றை என்பதற்காக மட்டும் நாம் அளவுக்கு மீறிச் செருக்கடைப வேண்டிய தில்லை என்பதுதான். பிற மதத்தாரின் பிரத்தி யட்டமான நடத்தைதலும் நம் நடத்தைபோடு ஒப்பிடுவதில் பயனுள்ளது; நம் மதக் கொள்கை களைப் பிற மதக் கொள்கைகளோடு ஒப்பீட்டு ஆராய்வதில் ஏதோ தன்மை இருக்கிறது என்று தினத்தால் அப்படி ஒப்பீட்டுப் பார்க்ப திலும் தவறு இல்லை. ஆனால் ஒரு மதக் கொள்கைகளைப் பிற மதத்தாரின் நடத்தை யோடு ஒப்பிடுவது பொருத்தமற்ற காரியம்.

நாம் வானந்தத்தில் என்ன செய்து காட்டு கிறோமோ, அதன் பீததான் பெருமை கொள்ள வேண்டும். நம் எண்ணிரங்கள் மட்டுமீன்றி, மற்றும் பவ அம்மக்கள் தம்மைப் பறித்த நாம் என்னவாக இருக்கி றோமோ, எப்படி நடக்கிறோமோ அதற்குக் காரணமாகின்றன. மற்ற மதத்தர்களின் நடவடிக்கைக்கும் இன்னாறே அவர்களுடைய சமைய எவ்வளும் மட்டுமீன்றிப் புறக் கார ணங்கள் உள்ளன, இதை யோசிப்போமாயின் நாம் உண்மையிலேயே பெருமைமப்படுகிற தினைப் இருக்கிறோமா? எவ்வளவுதே மட்டத் துக்கு விழுந்து விட்டோம் என்பதை உண்மை வான வேதனையுடன் உணர்ந்தோமாயின் பெருமைவாழ்த்துக் கொள்ள மாட்டோம்.

மணல் வீடு கட்டிச் செருக்கடைபாறிருப் போம். தடைமுறை வாழ்க்கைகளைக் குடிவிற தலம் பற்றி விழிப்புப் பெறுவோம். அதற் கான சத்தியை அரும வேண்டுமென்று நமது சிபிகளைப் பிரார்த்திப்போம்.

சுவாமி ரங்கநாதாந்தரத்தரர் பற்றி எழுதிய ஆனந்த மாக இருக்கிறது. அவரைச் சுமார் ஐம்பதாண்டுகளாக அறிவேன்.

சுவாமி சித்தேசுவராதந்தரி என்று ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவரை நினைக்கையிலேயே மரியாதை உண்டாகும். அந்தப் பெரியவர் மைசூரில் ராமகிருஷ்ண ஆசிரமம் அமைக்கும்போது உதவிக்கு வந்தவர் ரங்கநாதாந்தரர். அங்கிலிருந்து நான் அவரை அறிவேன்.

ராமகிருஷ்ண மிஷனின் விதிமுறைப்படி அதன் கீழ்க்கல்வாவும் அடிநிலையிலிருந்து ஆய்வாய்வு உடன் மக்களின் கவனமாக உதவியுடனேயே நிறுவப்பட வேண்டும். இவற்றுக்குத் தலைமைப் பிடித்திலிருந்து நிதி உதவி எதிர்பார்த்தக் கூடாது. அப்போது மைசூர் ஒரு சிறிய நகரம். அவ்வளவு

விவேகானந்தரின் வழிகீதோகின்றல்

வாகச் செல்வச் செழிப்புள்ளது என்றும் சொல்ல முடியாது. எனவே அங்கு ராமகிருஷ்ண மடம் அமைப்பது கஷ்டமான காரியமல்ல. இத்தச் சிறமமான காரியத்தைச் செய்வச் சிரத்தை மிகுத்தவரும், இன்னொருமான மிஷன் அங்கத்தினர் ஒருவர் தேர்வு செய்யப்பட்டார். அவரே சுவாமி சித்தேசுவராதந்தரி. அவர் கொச்சி ராஜ குடும்பத்

பேராசிரியர் ஏ. ஆர். வாழியா

தைச் சேர்ந்தவர். சென்னை ராஜதானிக் கல்லூரியில் பேராசிரியர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்களின் மாணுக்கராக இருந்தவர். மைசூருக்கு வந்த இவ்வினம் சுவாமிவார் விவரணியே அகிலவரது பாராட்டிடையும் துன்பமும் பெற்றார். அவருக்கு அனுமதியில் உதவி புரித்தவர் ஈடுபாடு மிகுந்த ஒரு தம்பர். அவர் மடத்தில் பிரம்மசாலியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தவர். அவரை தாங்களே சங்கர மகாராஜர் என்று சொல்வோம். அவரே இன்று உனதுக்கு சுவாமி ரங்கநாதாந்தரர் என்று அறிமுகமாகியிருப்பவர்.

சுவாமி ரங்கநாதாந்தரத்தரும் கொச்சியைச் சேர்ந்தவர். சுவாமி சித்தேசுவராதந்தரிடம் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் பணி புரிந்தார். தமது நண்பரும் தலைவருமான சித்தேசுவராதந்தருக்கு எவ்வளவு செவ்வாய் சென்று தர இயலுமோ அவ்வளவும் செய்தார். 'சங்கர மகராஜர்' இவர் அந்த ஈடுபாடு என் மனத்தில் ஆழப் பதித்திருக்கிறது.

மைசூரில் ராமகிருஷ்ண ஆசிரமம் ஒரு சிறிய வாடகை வீட்டில் அமைக்கப்பட்டது. வாடகைமையும் அங்குடன் செலவுகளையும் உள்ளூர் மக்களின் தக்கொஸையிலிருந்தே ஈடுகட்ட வேண்டியிருந்தது. ஆசிரமத்தின் இவ் தலைவருடைய ஆதரவுமையால் வாய்த்த தொற்றத்தால் பல தம்பர்களும், பத்திரங்களும் கவரப்பட்டு ஒன்று சேர்ந்தனர். அப்

போழுது உடல் உழைப்பில் மனமுவவெல்லாம் சங்கர மகாராஜை தாங்க வேண்டியிருந்தது. பிரதி மாதமும் வீடு விடாகச் சென்று சந்தா வசூலித்தவர் அவரே. இவ்விருவரது பணிக்கு மகத்தான ஆதரவு இருந்தது. ஒருசில வருஷங்களுக்குள்ளேயே மடம் சொந்த மனைக்கட்டுக்கு மாறியது. முடிவில் ஒரு சிறிய கட்டிடம் எழுப்பப்பட்டது. பிறகு ஆசிரமத்துக்கு விஜயம் செய்கிற சாதுக் களுக்குகளையும், பத்திரங்களுக்காகவும் ஜாக்க வசதி தர இன்னொரு கட்டிடம் கட்டப்பட்டது. ஐம்பதாண்டுகளில் அங்கு மிஷன் நிலத்தில் ஒரு முழு காணியை உருவாக்கியுள்ளது.

1930-லிருந்து 1940-க்கு உட்பட்ட காலகட்டத்தில் பாசிலில் ஒரு வேதாந்த கேந்திரம் அமைப்பதற்கு அழைப்பு வந்தது. அதைப் பூர்த்தி செய்து பாசிலில் மடம் நிர்மாணிக்க சுவாமி சித்தேசுவராதந்தரி தெரிவு செய்யப்பட்டார். 1953ல் டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணனுடன் இத்த 'மடத்துக்குப் போலிருத்தேன்.

அமெரிக்கப் பாளையத்துக்கு முன் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மிஷன் கங்காபீடம் விவரணியுக்கு கவனிக்கி.

கவாமிஜி துரோப்பிய உடை தரித்து, கோர் கோலில் இந்தியாவின் தத்துவ சாஸ்திரம் பற்றி உபநிசாசம் புரிவதைக் கேட்டேன். அது ஒரு மகத்தான அதுபவமாயிருந்தது. மகத்தான கொள்கையாகவும் இருந்தது. ஆனால் இதைவிட கவாமின் செப்திருத்த பெரிய சாதனை பாரிஸுக்குச் செல்வதற்குக் கெடாமல் எந்த இடத்தில் வேதாந்த சேத் திரத்தை (Centre Vedantique) அமைத்திருந்ததுதான். ஒரு பக்க குடும்பமே அவரைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்தது. என் அப்பா தன் புகழ், சீட்டுமான சித்தேசுவரநாததர் இவ்வுலகை விட்டுச் சென்றுவிட்டார் என்று எனக்கு

படித்தவர்தான். இவ்வப்போகவே அங்குக்குத் தத்துவ சாஸ்திரத்தில் பிரதான இருந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். செஞ்சேரி யில் புழம் பெற்ற ஆசாரிய கவாமிக்கானது தரமீம் பாத்தி அவர்களின் காலத்தில் அப்பரவர்கள் பல விஞ்ஞானதரிசை செஞ்சேரியில் கழித்திருக்கிறார். ஆசாரிய கவாமினின் காலடியிலேயே பவீரன் அத்தைத் வேதாந்தத்தில் நிபுணரானார். மேற்கத்திய தத்துவ ஆராய்ச்சியாளர்களின் தூங்குகையும் அவர் ஏராளமாகப் பவீரனார். முக்கியமாக கான்ட் என்பவரின் தத்துவ தூங்குகைப் படித்தார். தமது 'ஆராய்ச்சி வட்ட'த்தில் கைமுரர் கின்

காவிரி சங்கராநாதரின் தலைநெடுந்த வீடு மாணிக்க

க்கு உபதரம் வந்த தினம் என் கார்த்திகேயியிலேயும் துவரமான ஒரு நாளாகும்.

ஆம், சித்தேசுவரநாதரின் சீடர் என்றுதான் சொல்லி விடுக்கிறேன். அவ்வாறு சொல்லிக் கொள்ளத்தான் அவர் விரும்பினார். கவாமி சங்கராநாதரத்தின் அப்படியே, இவ்வாறு தங்கள் ஆசிரியராகவும் மாணிக்கராகவும் புகழ் உறவு எதிர்பாராத விதத்தில் உண்டாயிற்று. காலஞ்சென்ற வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் கைமுரர் ஆசிரமத்தின் பெரும் ஆதரவாளராகக் கிடைத்தது. ஆசிரமத்தின் தங்குகிடுட்டமாகும். அய்யரவர்கள் அத்தைதத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுடையவர். காலஞ்சென்ற கைமுரர் மகாராஜாவுக்குப் படை போதகராக இருந்தவர். ராமகிருஷ்ண மடத்துச் சந்நியாசிகளுக்கு ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், கவாமி விவேகானந்தர் இவர்களின் உபதேசர்களும், வேதம், உபநிஷதம், சீதை ஆகியவையும் தெரிந்திருந்தார்கள் மட்டுமேயொன்று என்று ஒத்தினர் சுப்பிரமணிய அய்யர். அத்தனையின் தத்துவ சாஸ்திரத்தை நன்கு படித்திருக்க வேண்டும் என்றும், தத்துவ சாஸ்திரத்தில் நவீன கனரக்கினை அறிந்திருக்கவேண்டும் என்றும் ஒத்தினர். இதற்கான ஓர் 'ஆராய்ச்சி வட்ட'த்தைத் தொடரவிடத் துணிவு நிதி உதவி புரியுமாறு கைமுரர் மகாராஜாவுக்குக் கூக்கினார். இதில் உலகமெங்கிலும் உள்ள ராமகிருஷ்ண மடங்களைச் சேர்ந்த சந்நியாசிகள் நேர நேர குழுக்களை வந்து பவீரன் செங்குத்து ஏற்பாடு செய்தார். அவர்களுக்குத் தாமே சங்கரரின் அத்தைதத்தைப் போதித்தார். இந்தவிதமும் அப்பர் கல் சுவிய் தத்துவ சாஸ்திரம்

கவாமினின் தத்துவ சாஸ்திர ஆசிரியர்களும் கடுபாடு கொள்ளுமாறு செய்தார். அப்போது தான் தான் மேற்கத்திய பரதத்துவங்களையும், தெற்கினையும், எல்லா இயலையும் அந்த ஆராய்ச்சி வட்டத்தில் அறிக்கைத் தொடங்கினோன். இவ்விதத்தில் தான் கவாமி சித்தேசுவரநாதரத்தருக்கும், கவாமி சங்கராநாதரத்தருக்கும் ஆசிரியரானேன்.

கவாமி சங்கராநாதர்தர் அமெரிக்காவில் உரை நிகழ்த்துவதற்காக

ஓராண்டுப் பயணம் செங்கு, சில நாட்களுக்கு ஓர் பம்பாய் வந்திருந்தார். பயணம் வெந்திப் பெற என் ஆசிரியக் கொடுவதாக கிபோன் செய்தார். 'கவாமி, உங்களுக்கு எப்போதும் என் ஆசி உண்டு. ஆனால் இப்போது உங்களுக்கு அது தேவையாகினை. ஏனெனில் ஆசாரியன் என்ற முறையில் என்னை விட்டு விட்டீர்கள்' என்றுதான் என்ருது பதில் உரை முடிந்தது.

கவாமி சங்கராநாதரத்தர் மெட்ரிசுலேஷன் வட்டத்தேவையினோ என்று ஓரளவும். ஆசிரமத்துக்கான எல்லா உழைப்பினிடையே அங்குக்குப் படிக்க அவகாசமும் இல்லை. ஆனால் ஆண்டவன் அங்குக்கு அபாரமான அறிவை வரப்பிரதேசமாக வரவில் விடுக்கினார். வேறெந்தத் துறையையும் விட அவரே 'ஆராய்ச்சி வட்ட'த்தில் அதிக அக்கறை காட்டினார். அவரது தகுதியைக் கவந்தவரின் துள்ள, ராமகிருஷ்ண மடத்தின் தலைமைப் பீடத்தினர், பூரணமாக கனர்த்தினர். அங்குக்குப் பல நிறத்த வாய்ப்புகளை அளித்தனர். கவாமி சித்தேசுவரநாதர்தர் பாரிஸுக்கு அனுப்பப்பட்டபோது கவாமி சங்கராநாதர்தர் சங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டார். சங்கர் கின் நடத்துப் வைத்தியசாலையிலும் அதற்குத் தனியே புழம் ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த வைத்தியசாலையை சங்கராநாதரத்தர்தான் தொடங்கினார் என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. ஆனால் அவருடைய தலைமையில் தான் அது விருத்தியடைந்து குறிப்பிடத்தக்க பெருமை பெற்றது. ஓரவிற்போதும் சீதை பற்றியும் மற்ற வேதாந்த தூங்குகைப் பற்றியும் உரைகள் நிகழ்த்துவது என்ற வழக்கத்தைத்

தொடங்கியவர் ரங்கநாதாந்ததிரே. அவர் ஒரு வரப்பிரதேசம் பெற்ற பேச்சாளர். தமது பேச்சைக் கேட்போரை அப்படியே மத்திரத்தில் கட்டுண்டது போலச் செய்யார். பர்மாவில் ஸுப்பானியர் புதுத்து எங்கா இத்தியர்களுக்கும் அந்நாட்டை விட்டு ஓடச் செய்தபோது, அங்கு ரங்கநாதாந்ததிரே புதித்து வந்த தற்பணியும் துறநிருஷ்டகா மாச முடிக்கப்பட்டது. பிறகு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் அங்கு ராமநிருஷண மிஷனில் பணி பாதிக்கப்பட்ட போதிலும் வைத்திய சாலை இன்னமும் நடத்து வருகிறது. 1957ல் நான் ரங்கன் போயிருந்தபோது அது சிறப்பாக விருத்தி படைத்திருப்பதைக் கண்டேன்.

பர்மாவிலுள் பிறகு கவாயி ரங்கநாதாந்ததிரே ராசாச்சி ராமநிருஷண மடத்தில் தீய மிக்கப்பட்டார். அங்கு அவர் ஓர் அருமை வான நூலகம் அமைத்தார். அவரது நூலியிற் றுக்கிழமைப் பிரசங்கங்கள் ஆயிரக் கணக் கான மக்களை ஈர்த்தன. இவர்களை எவ்வாறோடு மதங்களுக்கும் சேர்த்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ஆயின் மீண்டும் அவ னாரத் தொடர்ந்து வந்தது துறநிருஷ்டம். பாவில்தான் பிரிவினை ஏற்பட்ட பின் கல்ப்

புணர்ச்சியும், மதத் துவேஷமும் மூண்ட தனும் அவர் ராசாச்சி யில் செய்து வந்த பணியை விட்டுப் புறப் படவேண்டியதாயிற்று.

அதன் பின் அவரது நேமைக்கு இலக்காய் அமைந்தது திங்கியி லுள்ள ராமநிருஷண ஆசிரமமாகும். அங்கு நூல் நிலையத்தையும் வாகனங்களையும் விருத்தி செய்தார். ஓர் அருமைவான மன்றம் அமைத்தார். ஸ்ரீ ராம நிருஷணருக்கு அழகான ஆலயமும் கருப் பினார். ஆளுகிறவற்றை விட அவரது கண்ணம் பாண பணி அவர் ஓர் விற்றுகிழமை களில் செய்த பிரசங் கங்கனேயாகும். காரத் தொறும் நடைபெற்ற இயங்குரைகளுக்கு ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் இடைவிடாமல் வத் தார்கள். திங்கியி ஆசிரமத்தை நம்ம நிலைக்குக் கொண்டு வந்து வருவாக்கிய பின் அவரிடம் கங்கத்தா போல் பார்த்தில் பிரம் மாண்டமாக தீர்மானிக்கப்பட்ட ராம நிருஷண கலாசார நிலையத்தின் பொதுப்பு ளப்படக்கப்பட்டது. கவாயிஜீவின் செரக் கார்தலம் மிகுந்த பேச்சுக்களைக் கேட்ட வர்கள் நிலையத்தின் விஸ்தாரமான மன் றத்தை நிகழ்த்தினர். அவர் கங்கத்தா லில் இருக்கையில் திங்கியி கவாயி மத்திரா ஸயத்தினர் அவரை ஐரோப்பிய நாடுகளில்

—குறிப்பாக, மிகுந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில்—

கலாசாரப் பயணம் செய்ய அனுப்பினர். தனிப்பட்ட முறையில் அவர் சென்றவிட மெல்லாம் சிறப்புப் பெற்றார் என்ற சொல்ல வேண்டியதில்லை. அநோடு, கடவுள் என்ற கருத்தை அழிக்கப்பட்டு விட்ட நாடுகளில் அவரது கிறிஸ்தத்தினும் கிறித்தனும் ஆக்கியப் பயன் ஏற்பட்டிருக்கும் என்றும் நம்பலாம்.

இப்போது இன்னோர் அமைப்பு அவரை அமெரிக்காவுக்கு இட்டுச் சென்றிருக்கிறது. எழுபது ஆண்டுகளுக்கும் முன்பு அமெரிக்கா யில் கவாயி கியோவாந்ததிரின் குரலைக் கேட்ட தலைமுறை இன்று மறைந்து போயிருக்கும். குருநாதனின் அருளால் ஆத்மப் பிரகாசம் பெற்று, குருநாதனின் உபதேசத்தை எழுத் தாலும் பேச்சாலும் நமது காலத்தவருக்கு வழங்கும் வரப்பிரதேசம் பெற்றவன் கவாயி ரங்கநாதாந்ததிரின் கண்களைக் கேட்கும் வாய்ப்பு இன்றைய அமெரிக்காவுக்கு கிடைத் துள்ளது. ஏற்கனவே கங்கத்தா எங்கவா சாலை, பம்பாயில் உள்ள டாடா சமூக இயல் நிலையம் ஆகியவற்றின் பட்டமணிப்பு விழாக் களில் பெருகர நிகழ்த்தும் கௌரவத்தைப் பெற்றவர் கவாயி ரங்கநாதாந்ததிரே. அடுத்து வரும் மாதங்களில் இதுபோன்ற வாய்ப்புக்கள்

கேரளா சங்கம மகாநாயகம் கவாயி கியோவாந்ததிரே

அவருக்கு அமெரிக்காவில் ஏராளமாகக் கிடைக்கும்.

இன்று நான் அவருக்கெக்கும் மிகப் பெரிய பரிசாட்டு வாசகம் இதுவே: உயித்துயிப்புள்ள வேதார்தம், மறு மணிக்கி பெற்ற தரிசு மதம் ஆகிய வற்றின் உபதேசத்தை மேற்கத்திய உலகில் பிரசாரம் செய்யத்தல் கவாயி கியோவாந்ததிருக்குப் பிறகு தொடர் துள்ள மிகவும் சக்திவாய்ந்த குரல் கவாயி ரங்கநாதாந்தருடையிடம்.

கீதையில் படிக்கலாகாத திருப்புகிழ் அந்தத் திருப்பத்தை அடைந்ததும், கொஞ்சம் நின்று அண்டித்து நோக்கினான் ராகவன். காற்று தெறு வேகமாக அடிக்கும் போது உயர எழும்பில் பறக்கும் மூங்கிலை வையும், நத்தவளத்து மலர்களின் மனோரமா அலகையப்பால், காற்றில் தொழுவதும் கோக் கற்றையையும், பொருட்படுத்தாமல் நிற்ப பொம்மை மாடங்களாகத் தெரியும் சமவெளிப் பிரதேசத்துக் காட்சியைக் கண்டதோடு புதைவ விட்டு நின்று கொண்டிருந்தது 'அவன்' தான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டவன், அவன் திரும்பவும் மெய்யை படிக்கவில்லை ஏதத் தொடங்கினான்.

பாதி மணி ஏறிக் கொண்டிருக்கும்போதே அவரைத் தேடிக்கண்டு கொண்டான் அவன் கண்கள், அவன் உத்தியை அடைந்த பிறகும் அவன் ஆடாமல் அசையாமல் சிலையாக அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான். அது அவனுக்கு ஒன்றும் புறப்படவில்லை.

ஒய்வொரு கணிக் கிரகமும் மாண்பில் 'முருகு டைம்' முருகன் கோவிலுக்கு வர ஆரம்பித்த தாளிலிருந்து, அப்படி வரும்

உயரத்திலே ஒரு கோபுரம் தியாகதாசன்

பொழுதெல்லாம் ராகவன் அவரை அதே நிலையில்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். கோவிலுக்குள் சென்று முருகரைத் தரிசித்து விட்டு வந்து, கோவில் மூல் படிக்கில் அவன் அமரும்போதும், இருப்புக் கிராநிலையப் பிடித்தபடி அவன் கீழே பார்த்துக்கொண்டே விருப்பான். பக்கவாட்டில் அவன் மூலம் திரும்பும்போது கண்களில் ஒப்பிருக்கும் இவ்வளவு கண்ணீர்க் கற்றையைச் சிந்தி சமயங்குகில் அவன் இரம் கண்டு கொண்டிருக்கிறான்.

மலர்ந்து கிரீக்கும் வண்ணப் பூக்களுடைய ரோஜாச் செடியையிட, ஆழ்ந்த மோகத்துடன் நிற்கும் துன்பச் செடி சிலரை அதிகமாகக் கவரவது போல் ராகவனுடைய கருத்தைக் கவர்ந்திருந்தான் துன்பி. இடைய் காலத்தில் பெண்ணைப் பற்றிய அவனுடைய எண்ண ஒட்டப்புகள் திசை திரும்பிய பிறகு, பொதுவாக அவன் பெண்களைக் கண்டபோது ஒழும்பில் போய் விடுவான்.

கோவிலின் மூல் படிக்கில் வந்து உட்கார்ந்த ராகவன், உபகந்தத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டான். 'இன்று எப்படியும்

அவனுடன் பேசிக் கொண்டும்' என்ற முடிவுடன் அவன் மெய்யை எழுந்தான். நடந்து சென்று, அங்குக்குச் சென்று தன்னை, அவரைப் போலவே இருப்புக் கிராநிலையப் பிடித்தபடி கீழே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் நின்று கொண்டிருந்த இடத்துக்கு முப்பது கீழே, மணியில் புதிதாகப் போடப்பட்ட சாண்டியின் மூடியில், வரிசையாக நிறுத்துப் பட்டிருந்த பது வண்ணக் காரணிகள் மெய் பருதியையும், பெரிதாகத் தொடங்கி, வந்தது வந்தது கீழே செல்லச் செல்லச் சிவப்புக் கோடாகத் தெரியும் செம்மண் சாண்டியின் அழகையும் அவன் மிகவும் ரசித்தான். இடைவிடையே அவன் கவனம் தன் பேயின் திரும்புகிறதா என்பதை அவன் கண்கள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உங்க சித்திரை
அங்க சித்திரைக்கு
மங்கலிக்கணும்.”
வெகு அருமிக்
ஒளித்த அத்தம்
உம்பிரமான் குர

லும் ஒலையில் உட்டென்று இருப்பீர் பார்த்
தான் துணி. அத்தரங்கத்துடன் மானசீ
மாக உணர்வாய்க் கொண்டிருந்த நேரத்
தில், எதிர்பாராத அத்தம் குறுக்கிட்ட
அவன் கிரம்பவில்லை என்பதை அந்தி வான
மாவல் சிலந்து சிவந்தவிய முகம் பிரதிபலித்
தது. அவன் அதைப் பொருள்படுத்தவில்லை.

“முன்னு மாதத்துக்கும் மேல், ஏதாவது
சலிக்கிறவனையும் மாலை நேரத்தில். இப்போ
உங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். நன்றி. வேறு அது
முடியவில்லை. நீங்கள் உங்கிட்டே நான் போ
வாறது உங்களுக்குத் தவறுதல் படலாம்.”
எனது ஒன்றுக்கு முன்னுள்ளையாய் சாலை
இருந்து விடுத்திருந்தேன். மோலில் மணி ஒலை
யால் ஒலிக்கும் அத்தம் நான் துணிக்குப்
பிடித்திருந்தது. தன் சித்திரைகளிலிருந்து
விடுபட முடிந்த சித்திரை நட்சணியில். அவளை
அங்கே பார்த்திருப்பதை அவளால் நினை
வுக்குக் கொண்டுவர முடிந்தது.

“இதை நீங்கள் படிக்கவேண்டுமே விடுப்ப
பட்டுரை.” அது அவளுக்குக் கட்டிவைப்ப
பொருளும் இருந்தது; வேண்டுமென்றால் போல
வும் இருந்தது. ராசவன், தன் கையால்
இருந்து எடுத்துக் கொண்ட வாய்ப் பத்திரி
கையை ஏதோ பார்த்ததான் துணி. கழகம்
மாகப் படிக்கிற அத்தம் பத்திரிகையில் அவன்

உட்குக் காட்டிய கதை அவன் ஏதாவது
படித்ததுதான்.

அத்தம் கதையைத் துணி படித்தபொழுது,
பெரிதும் ஆச்சரியமும், கோபமும் அடைத்
தான். அதில் தன்னைவே நேரில் உண்டு,
யாரோ வரிசைத்திருப்பதாக அவன் உணர்ந்
தான். அவன் கோபம் அதைப் பற்றிக்கிட
இல்லை. மாதலில் தொடர்விழுந்த ஒரு பெண்
னில் துன்பத்தை கையாடாக வைத்து அத்தம்
கதை பிளம்பப்பட்டிருந்ததுதான் அவளுக்கு
குப் பிடிக்கவில்லை.

அத்தம் கதையைத் தன்னைப் படிக்கும்படி
அவன் ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்று அவ
ளுக்குப் புரியவில்லை. ஒருவேளை அதில்
தன்னைவே வரிசைத்திருப்பதாக அவன் உணர்ந்
ததை அவனுடம் உணர்ந்து கொள்ள ஒரு
கிறுமோ இல்லை. அந்த கதையில் தாழ்வும்
துன்பமும்தான் தோன்றுத் தங்கு வழிகாட்
டும் கதையில் அதைப் படிக்கச் சொல்
கிறோமோ அல்லாது விளக்கவில்லை. எது
வாறதுதான் அவனுடைய அந்த கதையான
குறுக்கீடு அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“அதை நான் ஏதாவது படிக்கட்டேன்.”
துணியின் கால் கருகம் கைந்து ஒலித்தது.
“அதை நான் படிக்க வேண்டியது நீங்கள் எதிர்ப்
பார்க்க வேண்டிய அவசியம்?” தொடர்ச்சி
யாக அவன் கேள்வி சேயது.

“அத்தம் கதையைப் பற்றி உங்க அபிப்பி
ராயம்?”

“அப்பிராயம் சொல்வதற்கு முத்தி,
என் கையிலிருந்து நீங்கள் பதில் சொன்னதும்
நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.”

ராகவன் தீவட பெருமூர்த்தி விட்டான். "ஷெப்பர்டுமங்கலம் பார்க்கிறாய் நான் மணியை ஒர் இரக்கம் உண்டாக்குதே. அது நான் தீவட இதைப் படிக்கணும்னு நான் எதிர்பார்க்கிற அவசியத்தை ஏற்படுத்தினேன், ஒரு காலத்திலே நான் எவ்வளவோ கஷ்டம் பட்டுடன். கஷ்டம் பட்டுடன். எவ்வளவோ அழுதேன், ஆனால் கொஞ்ச நான் கழிச்சத நான் நான் தெரிவிக்ககிட்டேன். நான் அவ்வளவு கஷ்டம் பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை. அதுதான் வேண்டியதில்லை."

துணி அவன் ஆச்சரியத்துடன் பார்க்க தான். தனக்காகக்கூட கஷ்டம் பட்ட ஒர் ஆக்மா, அதிலும் முற்றிலும் அறிமுகம் இல்லாத ஒரு தீவன் இருப்பதை முதல்முதலாகத் தெரிந்து கொண்டபோது, அந்தப் புதிய அனுபவத்தில் அவனுடைய மனம் கிளர்ந்தது. வாடிசை கொடி மறைத்து தாமரையில் முதல் துளி பட்டவுடன் விளிர்த்துமே அது போல, அவனிடம் தான் அவ்வளவு கருமையாக நடந்து கொண்டதற்காக அவன் செட்டம் பட்டான்.

"மங்கலத்தையும், நான் ரொம்பக் கடுமையா நடத்துக்கிட்டேன்" - முடிந்த இயைகளை மயிற்சரி பரவ அவன் சொல்லான், அல்லுமைய முடிவாகத்தான் எந்த மாதிரியும் இல்லை. அவன் கருமையாகச் சிறிப்போதும் பின் முடிவ மணர்த்து குறைத்தபோதும் எதிலும் பாதிக்கப்படாதவன்யென அவன் எவ்வளவு இருந்தான்.

ஆகையால் வினாக்கள் எல்லாம் ஆரம்பித்தன. இரண்டி மறைத்து கைக்கப்பட்ட ஒவியம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெகிச்சம் பரவ அழகு பெருவது போல், சிறு திரை நிரலோடு எல்லாம் ஆரம்பித்த வினாக்கள் ஒவ்வொரு பகுதியாய் அழகு பெற்று நோக்கிக் ஆரம்பித்தது ரொம்பமாதிரி. "சிறு இறக்க ஆரம்பிப்போமா?" என்ற ராகவன். தேரவனிடமிருந்து உணர்ந்து அவனும் தன்மையிலும், படிக்கின் இதன் ஆரம்பித்த கொஞ்ச தேரவனாக, அவன் ஒன்றும் போய்விட்ட வந்தான். அது துளிக் குறைந்தமாதிரி இருந்தது.

"அந்தக் கதை என்னக்குப் பிடிக்கலியை; பிடிக்கலியை... ஓடினேன் மத்தவர்களுக்குப் பிடிக்கலியை என்னமோ? ஓடி சென்னைக்குப் போனேன். அது கதைத் தொக்கி நான்மையேதான் இருக்கும்னு இதைத் தொக்கி வரின் தீவர்க்கிருக்கேன். அதுதான் என்னைப் பிடிக்கலியை."

"இங்குக்கு உலகத்தில், நாட்டில் இங்கு லுக்கியையும் புகழ்க்கியையும் பேசினால் பார்த்து விடலாம். காத்த தொக்கிதான். எந்த தீவனோ எந்தக் கைக்கலியை, கிண வயிடுமே இருந்த விவாதியால் அடியாட்டுத் தங்கனோட பஸ்தை யென்னாம் இரந்தான். இது சமுதாயத்துக்கே பொதுவான கஷ்டம் இங்கிலாந்து இதைத்தான் நான், என்னுடைய கதைகளில் பிரதிபலித்துக்கொடுக்கேன்."

ராகவன் ஒருமனம் விவாதிக்க ஏதிர்ப்பு பார்க்கிறான் துணி. "தீவ் கொண்டு உண்மையான, ஆனால், ஒவ்வொரு இடத்துக்கும், கண்ணிப் பெண்ணுக்கும், எதனில் கடுப்பட்டுத் தொக்கி வண்டவற்றிலே நான்

துணிப் இருக்க முடியும். பஸ்தை கண்ணிப் இருக்கலியை முடியாதது தீவர்க்கிருக்கலியை?"

"அப்படி நான் சொல்ல வரக்கூட. பொதுவான நான் எதிர்த்து தீவரையப் போர் அந்த கைக்கலியை கஷ்டப்பட்டுவரக்கூட இருக்கலியை."

ராகவனும் துணியும் அடிவாரத்தை அடைந்தபோது ஒரு பஸ் புறப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

"கொஞ்சம் முன்னுடி கத்திருந்தால் அந்த பண்ணியைப் போலிருக்கலாம்" என்றான் ராகவன்.

"அதற்குக்கூட உங்ககூட இன்னும் திறமைப் போனும் போலிருக்கு. எழுத்தாண ராகவன் நான் இப்படிச் சந்திப்பென்று எதிர்பார்க்கவேண்டி."

"அந்தப் பஸ் இங்கேயே எப்ப வரும்னு தெரிக்கே. தீவ் எவ்வளவு தேரம் காத்துக் கிட்ட இருப்பினும் பேசிக்கிட்டே இருந்ததிலே இங்குக்கு 'கேட்ட'பாயிருக்க. கழகமோ இந்த பண்ணியை நாம் போலிருக்கோம், இங்கேயா?"

"இப்ப போனதுதான் கடைசி பஸ். இங்கேயே 'கட'கண்ணி' போனதுதான் பஸ் கிடைக்கும். பேசிக்கிட்டே நடப்போம்."

"கட'கண்ணி' இங்கிருந்து எழுந்து கமலாச்சே, ஏதாவது கையாடலே போலிருக்கலியை?"

"ஏன், நடக்கிறது கண்ணிக்குக் கஷ்டமா?"

"இந்த இருப்பிலே, இங்குக்கு துரம் நடக்க வாய்ப்புடைய தீவனோ அப்படி மனத்தை தளர விடலாம்" பேசியவரே ராகவன் நடக்க ஆரம்பித்தான். துணியும் அவனிடம் தொடங்கினான்.

"அதிகம், உடல் கஷ்டம் எவ்வளவுக்கு குறைவாக இருக்கலாம். ஆனால், மனக் கஷ்டம் தான் தாக்க முடியும்தான்."

"உடல் கஷ்டத்தை நான் தெரிவிக்கலாமா?" ராகவனின் கேள்வி, துணியின் மனத்துக்கு இதமாக இருந்தது.

"என்னை யாரும் இப்படிச் கேட்ட தீவன். தீவனோ 'முதல்'. துணியின் குரல் ஏதாவதாக ஒலித்தது. அந்த கண்ணியை இவத்துக்குள் ஒரம் உணர்ச்சியை அந்த கண்ணியின் நெருக்கியை எக்கத்தை, அந்தக் குரல் ஒலியிலேயே உணர்ந்து கொண்டான் ராகவன்.

"என் போனாலே இன்னும் கொஞ்சம் வேண்டியா? என் போர் துணி. 'தேரம் கைக்கலியை' கண்ணியை, 'புதுட்டா' இருக்கேன், என்னை விவரம் தெரிவாத முன்னுடையே அப்பா இறந்துட்டாய்க். அந்தக்குப் பிறகு அம்மாதான் என்னை எல்லாம். அப்பா போனப்போ கைக்கலியை கைக்கலியைப் போனதுமே சொத்து. தீவமெல்லாம் கச்சிட்டுத்தான் போனது. ஆனால் அவர் போனப் புறம் அப்பாவோட தம்பியை என்னை கொடுத்த தீவனிடமிருந்து கைக்கலியை, கொஞ்சம் கொஞ்சம் எவ்வளவுதையும் பரிசுக்கிட்டாய்க். அம்மாதக்கு அவன் கழிச்சி தெரியவந்ததுக்குள்ளே பெரும் பகுதி சொத்து போயிருக்கே. அதுக்கப்பற்றினதான் அம்மா கிழிச்சிட்டுட்டாய்க். அன்னையிலிருந்து எந்த உறவுமும் விடு சேர்க்கலாம். அம்மாவேதான் கிழிச்சதை கைக்கலியை கைக்கலியைத் தன்னிச்சுக்கே. அங்கக் பஸ்தை கஷ்டம் என்னக்குத்

அணிந்து மகிழ அழகிய ஆடை ரகங்கள்

■ உயர்வக பின்னி ரெடிமேட் காட்டன், டெரீன்/காட்டன் ஷர்ட்டுகள் ■ பின்னி டெரீன்/காட்டன் ஸுட்டிங்குகள், ஷர்ட்டிங்குகள்—காட்டன் ஸுட்டிங்குகள், ஷர்ட்டிங்குகள்—காபர்டைன்ஸ்—கான்ஸல்—டிரிங்கள் மற்றும் அநேக சிறந்த ரகங்கள். ■ பின்னியின் அசல் பட்டுப் புடவைகள், வேஷ்டிகள், அங்கவஸ்திரங்கள்—லிக் ஷர்ட்டிங்குகள் ■ குவாலியர் 100% டெரீன் ஸுட்டிங்குகள் ■ அசோக் 100% டெரீனின் ஷர்ட்டிங்குகள், டெரீன்/வுல் மற்றும் வுல்லன் ஸுட்டிங்குகள் ■ காம்டிஸ்ட் & கரோலரி பனியன்கள், ஜட்டிகள் ■ ஸோடியம்க் டைகன், லாக்ஸ்கள்.

இந்திய ஐவுரி ரகங்களில் இணைபற்றவை. எல்லாம் கிரணிக்கப்பட்ட மில் விசுகளிலும், கன்ட்ரோல்ட் விசுகளிலும் கிடைக்கும்.

வேலை நேரங்கள்:-

சாலை 9-30 மணி முதல் 1 மணி வரை

மாலை 3-30 மணி முதல் 6 மணி வரை

ஸ்ரீ கிருஷ்ண டெக்ஸ்டைல்ஸ்

2, தம்புசெட்டி தெரு மதுரை-1

போன் : 22222

சுருதிமொழி

ஒருவன் விழக்குப் பக்கமாகவும், இன்னொருவன் மேற்குப் பக்கமாகவும், மற்றொருவன் தெற்குப் பக்கமாகவும், வேறொருவன் வடக்குப் பக்கமாகவும் போய்க் கொண்டே விழுத்தார்கள். விழக்கே போகிறவன் வங்கா எக் குடாக் கடலின் கரைக்கு வந்ததும் தீர்ந்து. மேற்கே போனவன் அரபுக் கடல் கரை சேர்ந்ததும் தீர்ந்துவிட்டான். தெற்கே போனவன் இத்து பகா ஏறத் திரத்தை அடைந்ததும் தீர்ந்தான். வடக்கே போய்க் கொண்டிருந்தவனும் கடைநிலை வட துருவ ஏறத்திரக் கரையில் தீர்ந்துவிட்டான். ஒரே ஏறத்திரந்தான் இப்படி வளைத்து வளைத்து தாறு பக்கமும் சுற்றிக் கொண்டே. அந்தரங்கமும் மூடியில் அடைகிற இடமாக இருக்கிறது. மூடியில் எவ்வளவு மதந்தரங்களும் ஒரே இடத்துக்குத் தான் போகிறார்கள். எந்தப் பக்கமாகப் போனாலும் தீ எப்போது வந்து சேருவான் என்று காத்துக் கொண்டிருப்பவன் ஒருவன் தான். அந்தக் கிருபா ஏறத்திரம் தான் பல பேரில், பல ரூபத்தில் நாளாபக்கமும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. தீ நிரந்தர குறைபாடில், ஆரம் பித்த காலிதனை நிறுத்தாமல், மூலத்தி மாத்நிரம் பித்தவர்க்கொண்டே இரு. எந்த வழியாயினும் மூடியில் அவனை அடைவதாயும்.

தெரிபுக்கடாதுவன். எவ்வளவு நீண்ட வயதினாலே தூரங்கடவியே சேர்ந்துவிட்டான்.

“நான் எவ்வளவு விட்டுக்குப் போதற்புக்கட அயிமாவுக்கு எங்கிட்ட அன்பா தாறு வார்த்தை பேசுதத்துக்கு நேரம் இருக்காது. ‘ஸ்கல் எபைஸ்’ மூடிக்கிற வரைக்கும் தூரங்கடவியையும் அன்பாப் பேசுதத்துக்கு வரலும் இல்லை. அங்கே எங்காய் தாறுவாடு, தன் படிப்பு உண்டு, காணியிலும், மாணியிலும் எயி பதறிக் கூங்குண்டு இருப்போம். இருத்தாக்கட ஒருத்தர் சவியாப் பெருக்கெட்ட மார்போடும். காலெத் வந்த பிறகு, ‘தூரங்கடவியைப்’ கொஞ்சம் பீரிகா இருத்தாலும் தான் எங்காரிவிட்டுமிருந்தும் விடுகிற தனிபா இருந்துகொண்டே.

“அப்படி இப்படியென்று ஒருவழியா 3. ஏ. ‘விட்டுச்சேர்’ படிக்க முடியுமேன். பி. ஏ. முடிக்கறப்ப, அதோட படிப்பை நிறுத்திட்டு அடிமானை உட்கார வைக்கக் கொது போட ன்றும். அவங்கவிட்டு விடுத்து எத்தனாவோ தான் ஏங்கிக்கிட்டிருந்த அன்பு மொழிக்கெடிகேட்கலையும். அந்த அன்பினை காணாமலாய் திரைக்காணியு எங்காய் திரைக்கெடிகிருந்தேன். ‘ஆஹ...ஆஹ...’ வார்த்தை வராமல் வெண்கெடிகேடிகுதான் துணி.

நாகவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. பேசாமலாக தட்டித் கொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நேரம் கழித்துத் துளிகேட்டான்: “நான் அதிகமாக உணர்ச்சி வாய்ப்பட்டுக்கேட்க இல்லைவா? காண மெல்லாய் எங்கேயாகக் கஷ்டப்பட்ட அம்மா, நான் நல்ல நிலைக்கு வரறேன். அந்தப் பகை அனுபவிக்காமல் போயிட்டதை என்னுடைய தாங்க மூடியுததிலே. அம்மா போனவா, உறுவுக்காரங்க எல்லாம் திரும்பி வந்தார்கள். அது எனக்கு எங்கையோ ஆறுதலா விருத்திச்ச. அவங்க எங்கிட்டச் சேலுத்தின கொஞ்சம் அன்பு எனக்கு எங்கையோ தே தொகுத்ததைத் தந்திச்ச. ஆனால் அவங்க அன்பு அம்மா இருந்த அந்த ஒரே ஒரு விடு

எங்க் கடைநிலை சேத்து கைமாவிற வரைக்கும் தான் இருந்தது. அவங்க எங்காது கையும் எடுத்துக்கிட்டாலும், அவங்க கட இருத்திவா எங்கே வந்திருந்தாங்கென்று போதும். ஆறு அவங்க ‘படிச்ச கொண்கு. விட்டோட எப்படியும் திரும்பி வரக்கொண்கு’ என்ற எண்ணத்தினால் எங்கே விட்டியே சேர்க்கெட பவத்தாங்க. எண்கு ஒண்ணும் படிக்கெடெ, இந்த வேலை விட்டே கடனே புறப்பட்டுவந்தாவிட்டேன்.” நின்றுத் துளிகேட்ட மென்னை மென்னை அம்மக்கள் வெடிக்க ஆரம்பித்தன.

நினை மெய்திக் கொண்டிருந்தது. எங்கேயும் இரு பக்கங்களிலும் இருந்த கரும்புச் சொண்டையும், மூங்கில் புறங்கையும், பாக்கு மரங்களும், அந்த மங்கலான ஒளியில் நிழல் ஒளியங்கொடை தெரிந்தன.

“என் கஷ்டத்தைக் கேட்டு, நீங்கள் ரொம்ப வருத்தப்படறீர்கள் போகிறாங்கு. இந்த மாதிரி நான் பார்க்கிட்டேயும் பெணை தீர்ச்சே. கொஞ்ச நேரத்துக்கு முத்தித் தான் அறிமுகமான வங்கவிட்டே, நான் எப்படி இந்த மாதிரிப் பேசினேன் என்று எண்கெட புரிவங்கே.” துளியில் பேசவில் இன்னும் அருமை கண்குதான் இருந்தது.

“ஒருத்தர் மெய் நங்கு ஏற்படற தம் பிணைதான் நம்ம கஷ்டத்தை அவங்க விட்டே சொல்கைத் தாண்டுது. அதுக்கு அவ ரொட நான் காணம் காணமா பழுவியேக்கு கண்குற அவியாமிலிச்சே. நமக்குத் தடவையா பார்க்கிறப்பகட அந்த தம்பிக்கே ஏற்படலாம். அதிலே தவறு ஒண்ணும் இல்லை. அதிலும் அன்புக்காக நீக்க ஏங்கியிருக்கிற ஏக்கம் நிவரணமாகுதான். ஒரு பெண்ணுக்கு இத்தக் கஷ்டம் அதிகம்தான். ஆனால் இப்படியே, இதே நினைவுகொட காலமெக்காய் துன்பப்பட்டுக்கிட்டு வாடி வதங்கணை மாய்கிறதைத் தாமதான் முடியு சேலுக்கலும்.” நாகவன் தொடர்ந்தான்:

"எங்கேதான் கஷ்டமில்லை? ஒவ்வொருத் தரும் ஏதோ ஒரு கஷ்டத்தோடுதான் வாழத் துக்கிப்படுக்காய்க. படிப்பதில் போதும்ப கஷ்டமா விருந்தாலும், மேலே போய்ச் கலாமி தரிசனம் பண்ணாதுப்ப கூண்டாசிற மன இன்பத்தை நினைக்கிறப்ப, அந்தப் படிப்பதற்கு கஷ்டத்தையே நாம் உணர்ந்தோம் இக்கையா? கொல்லப்போனால் பின்னாலே அடைப்பிப்பாற இன்பத்துக்காக அந்தத் துன்பத்தை நாம் விரும்பக்கூடச் செய்யலாம். இந்த மனோ பாவத்தை நாம் வளர்த்துக்கிட்டோமானும் கஷ்டங்களை விரும்பியே ஆரம்பிச்சிருவோம். அப்பறம், துன்பம்னு ஒன்னு இருக்கா என்ன?"

"இந்த அளவுக்கு மனம் பக்குவப்படாத மூட்பன என் வாழ்க்கையிலே சந்திச்ச அந்தக் கஷ்டத்துக்காக நான் எவ்வளவுவா அழுதேன். எப்படியெல்லாமோ துடிச்சேன், எவ்வளவுவா விஷயங்களைக் கெடுத்து வந்துகிட்ட பிறகு இங்கேக்கு அதை நினைச்சப் பாரக் கிதுங்குட எனக்கு அவசியமாப் படக்கே."

"அப்படி செலுத்தறதிலேயும் மனதைப் பதி கொடுக்கிறதிலேயும் தென்கவான் நித்தனாயிச் பின்னாலில் அமைந்த நிபாயம் இருக்கணும். ஆனால், அது அப்போ என்னக்குத் தெரியாமல் போவிருக்க. அழகான ஒரு பெண்ப் பறவை படற கஷ்டத்தைப் பார்த்து முதக்கவே இரக் கப்பட்டோம். பின்னாலே, அது காதலா மாறிட்டப்ப என்னாலே தடுத்துக்க முடியவில்லை. அந்தப் பறவைக்காகவே மத்த என் வளரறாய் இழந்து அழைக்காரினன். அதுக் காக என் இதயத்துகே போன்னாலான ஒரு கூண்டு செஞ்ச வச்சிருந்தேன். ஆனால் அந்தக்

கூண்டுக்கு நான் கதையையே அமைக்கவில்லை. அந்தப் பறவையைப் பார்க்காமல் ஒரு நான் என்னாலே இருக்க முடியாது. அதுவும் நினைம் தவறாமல் அந்தக் கூண்டுக்கு வந்து போய்க் கிட்டி இருந்தது. அந்தப் பொன் கூண்டைச் சேதி, அழகா கனவுக் கொடிகள் படற ஆரம்பித்தன. அந்தப் பறவையை திரை தரமா? அந்தக் கூண்டிலே நிறுத்திக்கற துக்கான வயி வகைகளை நான் தீவிரமா மேற் போண்டிருத்தப்பிப்பா, என் வாழ்க்கையிலே ஓர் எதிர்பாராத சரிவு ஏற்பட்டிருக்க.

"அந்தச் சரிவைத் தன்னத் தனியா சமா னிக்க சிக்கறப்ப, அந்தப் பறவை என் கூண் டுக்கு வர்றதை நிறுத்திட்டதை உணர்ந்தேன். அந்தச் சிறகுனைப் பவர்படுத்தி, அது என் கிட்டப் பறந்து வருமோ, அந்த சிறகுகளை விசக்க, அது மேறே பித்தனைக் கூண்டுகளை யும், இருய்யுக் கூண்டுகளையும் நாயுப் பறந்து மேய்விக்கன்னு தெரிஞ்சப்ப, நாக் துடிச்ச தடிப்பு இருக்கே... ஓ! என்ன சொல்ல தது. அது ரொம்ப ரொம்ப அதிகம். அல்லவாதுதான்."

"ஒருநாள் கொஞ்சமும் எதிர்பாராத காலக் கிலே அது எங்கிட்டேயே நிறுத்தி வந்தது. வந்து, சகஜமா, பொன் கூண்டைத் தேடிச்ச. ஆனால் அதுலேயே கூண்டே புக முடியவில்லை. மேறே பறவை அந்த இடத்தைப் பிடிச் சுட்டதோன்னு அது சந்தேகப்பட்டது. ஆனால் கூண்டையிலே அந்தக் கூண்டே அள்ளே இங்கி, தாக்கட அந்தப் பறவையை மன் னிக்கத் திரும்ப சத்தக்கண்ணும்தான் நினைச் சேன். ஆனால், இடைவிலே, புனிதமான அன்

கலீகி தீபாவளி மலர் 1968

தமிழ் வழங்கும் ஸ்கோம் எவ்விதும் தீபாவளிக் கோலா கலத்தின் அதி முக்கிய அம்சமாகிவிட்ட கலீகி தீபாவளி மலர் அக்கேடர்பர் இருபத்தியோன்றாம் தேதியன்று வெளிவருகிறது.

விநாயக சூ. 5-00

கங்கன் பிரதிக்கு உங்குர் கவி ஏஜென்ஸ்டம் பதிவு செடுத்துகொள்ளுங்கள். தபாலிக் பெற விரும்பும் கவி சந்தா பெர்கள் மட்டும் கீழ்க்கண்ட தொகையினை அனுப்பக் வேருகிறோம். தொகை அனுப்பும்போது சந்தா என்னையும் குறிப்பிட வேண்டுகிறோம். வி. பி. பி. கெடபாது.

உள்ளாடு

... ரூ. 6-00

பர்மா, மலேசியா, இதர வெவ்விடங்கள் ... ரூ. 10-00

இறங்குகையில் உள்ள சந்தா தேவர்கள் அவர்களுக்கு அருகிலுள்ள கவி ஏஜென்ஸ்டம் கவி தீபாவளி மலரைப் பெற்றுக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்து கொள்ளவும்.

மாணேஜர் - கவி - சென்னை - 10

புகழ் இழக்கப்பட்டு விட்ட துரோகத்தின் பெருங்கவியை அந்தப் பொன் உங்கு உருபி, ஊடுகணாள் என் இதுபத்தினே யாங்குநிஞ்சிச் சின்று எங்கே பிச்சுநினைதான் தெரிஞ்சாது.

"அந்த ஊடுகண அகத்தி எதிர்ப்பதற்கும், மன்கினை பபர்த்துவிட்ட கணங்கு கொடியகைப் பிடுங்கி எதிர்ப்பதற்கும் நான் ரோம்பப் கூட வாய்ப்பேன். இவ்வெருக்கு அஞ்சாது வஞ்சுக்கலுக்கு மேலே ஆயிடுச்சு. அது கவியாணம் பண்ணிவிட்டு எங்கேயோ தங்கையடிவா இருக்கிறதாச் சொல்லிப்பட்டுன்."

விடவள்ளி நெருங்கிவிட்டதைச் சுற்றப் பறப்பான் உணர்ந்தினா. பண் திருமீட்டத்தில் இருந்த அரசு மரத்தின் மேலே, பிங் அகடும் போது துள்ளி டெட்டான்: "அதற்குப் பிறகு உங்க கவியாணத்தைப் பத்தி நீங்க நினைக்கவே பிச்சியுமா?"

"கவியு மயமான உதய நிழலுவின்க, ஒப்பொரு நிமித்தனையும் நழிச்செய்திருந்த அந்த ரோகத்தில், அவனைத் தவிர, வேறு எந்தப் பெண்ணையும் நிரூபணம் செய்து கவிதையெனவு என்று ஓர் உறுதி எடுத்துக்கொட்டவில், பிச்சுமே, 'அது' இவ்வென்று ஆள் பிறகு அந்த உறுதியை மாத்நிக்குவதற்கு என் மனசு இடம் கொடுக்கவில்லை. தாது காவிகமரன் உணர்ச்சி மயக்கத்தில் எஞ்சு தாயிற்றதானும், 'உறுதிமோதி' உறுதி மோதிதான். அதை நான் காட்டாததித்தான் தீரணும். இப்ப, அந்த உறுதியை மாத்நிக்குவதற்குப் பத்தி நினைத்திருக்கட்டிவட்டானது. இந்த காழ்க்கையென என்ரு கவியிதும் நீம் மதியாவிற்கு, தண்ணீரிலேயே இருந்தாலும், தண்ணீர் மூட்டாத தாமரை இவ்வென, சஞ்சகத்தில் கவித்திருந்தாலும், சஞ்சகத்தோட அவலங்கியையும், மிதிச்சிதையும், ஒத்தி நின்று பார்க்கத்தான் ஆசைப்படறேன்."

பண் வந்து திரும்பு சுத்தம் செய்தது. பண் ஏறுகத்தொக எழுத்துப் போலும்போது, சாக வன் சொல்லும்: "அவருடே, நான் ஏதோ வேறுத்துப் போய்ப் பேசுறதாலோ, மனம் வருத்தப்பட்டுப் பேசுறதாலோ நினைக்கவ வேணும்."

துள்ளி நீண்ட பெருகுசை விட்டான். விடைகாததற்காக வருத்தப்பட்டுக் கொண் பிருப்பவதவிட, தன்னுடைய தனித்தன்மை வையும் இழக்காமல், கெட்டகதைய கைத் தைத் திருப்பி அண்டவிர அவன் எங்கையு உயர்ந்தவன் என்ற நினைவில் அவன் மனம் நெழிந்ததான். "உங்களுக்குத் 'வானி ரோடு' தானே?" புகைட் வரங்கும்போது எழுந்த ராகவனின் கேக்கிக்கு அவன் மென்மையாகத் தன்வாட்டினான்.

புதுவரையும், அதை அடுத்துள்ள விவசாய ஆராய்ச்சிப் பண்ணைகளையும், 'மோட்டர்வாகன் கார்ட்டிங்ஸ'யும் கடந்து பஸ் விசைத்து கொண்டு வந்தது. மைதாக்கா எடுத்துக்கொட்டாக, ஆய்மக்காப் பிட்டுகா வெளிக் கெட்டிக்காரைக் கொண்டு, விவசாயக் கல் னுசினையும், அதற்கு நேர் எதிரே, காண்கி விருந்து உங்கே தன்வி, புதுமைக்கு உதாரண மாய்க் கம்பிரமாக திற்கும் அரணைப் போதி விற்ற கத்துளி 'டவரை'யும் கடக்கும்போது,

ராகவன் கொஞ்சம்பவழமை நினைவுகளில் ஒழிந்தான்.

காதிரோட்டில் இருக்கி 'கெனலி ப்ரெண்ட்' ரோடிப் நடந்து வடகோணத்தை அடைந்து பிச்சுமிப்பாது. துள்ளிடம் தான் 'எஸ்கெட்' கிங் பவர் கிரீஸ்ச் கட்டுஷ்'னில் டுரலிவர் என்ஜினியராக இருப்பதையும், அங்கேயே லுகாப்டர்ஸில் விடுப்பதையும் சொல்லும் ராகவன். அடுத்த கவிச்செழைம மான் திரும் பவும் எத்திசை முடியும் என்ற உறுதியோடு 'நெறாம் கையகம்' கத்துளி தாண்டிவருக்குத் தடத்தான் துள்ளி.

அவனுடைய மனம் பெரிதும் உணர்ச்சிவசப் பட்டிருந்தது. எவ்விருந்தோ வந்து, தன்னைக் கேட்காமலே தன் துங்கத்தில் பங்கு கொண்டு ஆறுதலையும், அடக்கமான அறிவுரைகளையும் தன் சொத்த வாழ்க்கை எடுத்துக் காட்டொடு க்கை எதாரணமாகச் சொல்லிக் சொன்ற ராகவனை நினைத்து அவன் பெரிதும் மனம் நெழிந்தான்.

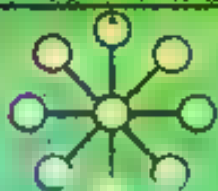
அடுத்த கவிச்செழைம, அதற்கடுத்து கவிச் செழைம என்று கவிச்செழைமகள் கடந்து செல்வக் கொங்கத் துள்ளியின் மதிப்பீட்டில் உயர்ந்து கொண்டு வந்ததான் ராகவன். வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய மலர்ச்சியும், பிடிப் புழ ஏற்படுவதை அவன் தெளிவாக உணர்ந்த தான். கவிச்செழைமகன் ஆய்வேளாடு எதிர் பார்க்கத்தொடங்கி, பிச்சு எங்குத் தொடங்கி, கைவிடிக் நகமிருக்கவும் தொடங்கினான் துள்ளி.

அந்த இடம்தான் கைமைய இனிமேதும் நாயு முடியாத என்ற நினைவில் ஒருதான் அவன் எதிரே நிக் குறித்து. விழிகள் கிரக் கிளப் பார்க்கத் தயக்கத் தயக்கி, "நானும் உங்ககிப் போனீன் ஓர் உறுதி..." என்று ஆய்வித்தவனின் கட்டை இடைமறித்ததான் ராகவன். "துள்ளி உங்குடைய மென்மைய வான உணர்வுகளுக்கு முக்கியத் துவம் தந்து, உங்குடைய தாய்மையான ஏக்கல் களுக்கு மதிப்புத் தந்து, உம் பவித்திர மான அன்பு உணர்ந்து நடந்து கொள்ளக் கூடிய ஒருவனை உங்ககா நான் தேர்ந்த தெடுத்துவிட்டேன்! என் தன்பன்; என் குேடு 'ஜே. எ. யாக் இருக்கிறவன்.' அவன் சொல்லிக் கொண்டே போனான். ராகவனின் டுரல் கொனின் மனி ஒசையாக ஒலித்துக் கொண்டே விரந்தது.

துள்ளியின் கைகவிவிருந்த இரு தீர் மன்கின் புகுது உதிர்ந்தன. துள்ளி உணர்ந்து கொண்டான். "வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை இழந்து திரிந்த எத்தனையோ பேருக்கு அவன் சேவை செய்தான். மன்கினை உச்சிவி விருந்து எவ்வோருக்கும் காட்டியளித்து, துன்பப்படுகிறவர்களின் நெஞ்சில் நம்பிக் கைகளையும், மறுமலர்ச்சியையும் ஏற்படுத்திக் ேகாண்டு, உரித்துகள் உயரத்தில் இருக்கும் ஒரு கோபுரம் அவன். அவனைத் தனக்கு மட்டுமே சொத்தமாகக்கிட் கொள்ள எண்ணாது வது. உயர்ந்து உறுதியாய் நிற்கும் மன்கை யும், கருணைப் பெருக்கெடுத்து, தெனும் போக் கும் ஒக்கும் தனியையும் தனக்கு மட்டுமே சொத்தமாகக்கிட் கொள்ள எண்ணுவது யோசனத்தான்" என்று எண்ணினான்.

10-15-20-25-30-35-40-45-50

ஒப்பதிகே தென்னுத

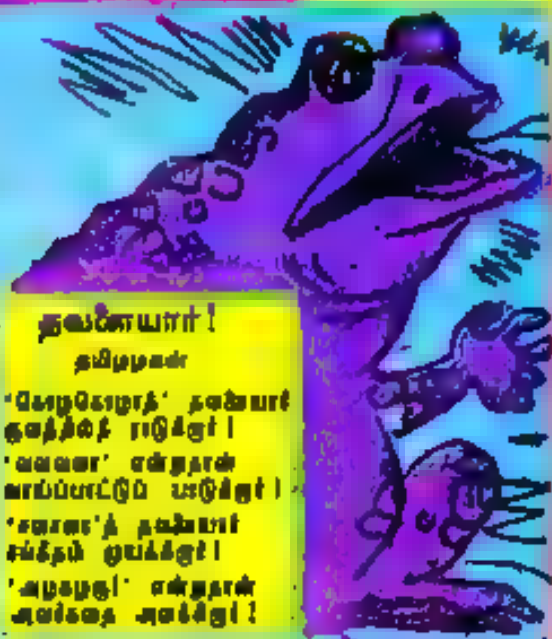
இங்குள்ள பட்டத்தில் அதன் மேலே உள்ள இலக்கங்களை ஒவ்வொரு வட்டத்திலுக்கும் ஒரே எண்ணாக அமைக்கவேண்டும். அப்படி அமைத்த பின் ஒவ்வொரு தேர் கோட்டிலிருக்கும் ஒன்று வட்டங்களிலுள்ள எண்ணின் கூட்டுத் தொகை தொண்ணூறு வர வேண்டும். உங்களால் முடியுமா?

எத்த வயி...?

விக்கியார் கிளம்பி விட்டார். கையிலிருந்த புத்தகத்தைக் கழல் காற்று வறித்துக் கொண்டு போய் விட்டது. அதை அவர் கைப் பற்றியாக வேண்டும். சரியான வழியில் சென்றால்தான் சீக்கிரமாகப் புத்தகத்தை அடையலாம். எங்கே அவருக்குக் கொஞ்சம் உதவுகிறோம்.

A. கீழிருந்து பிறதகடானாக 48, 18, 30, 28, 20, 42, 16, 32 நடுவில் 30

தவனையார்! தமிழகம்

'மேழமேழாத்' தவனையார்
குத்திக் கொடுத்தார்!
'வவவவ' எந்தாக்
வாய்ப்பாட்டுப் படுத்தார்!
'சொன்னத்' தவனையார்
சந்தம் குத்திக் கொடுத்தார்!
'அழகு' எந்தாக்
அவ்வை அவ்வை!

செலையானாய்!

ஒப்படி ஒரு தாற் காலியில் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள். முன் பக்கம் குவியாமலும், கால்களை நகர்த்தாம லும் அந்த நாற்காலி யிலிருந்து எழுந் திருங்கள் பாரிக்க லாம். 'பூ' இது தானே என்று சுவால் விடாதிருங்கள். நோற் றப் போலீர்கள். யாராலும் முடியாது.

வினாபாடிப் பாருங்கள்!

அப்பா கேர்ட்டோடு விளையத் தாவினீர். உங்களுக்கோ கேர்ட் ஆட ஆகா. என்ன செய்வலாம்? இதை உங்கள் ஆரம்ப ஞானப் பிரிக்கும் இந்த வினாபாட்டு. உங்கள் வீட்டில் பெரிய மேஜை இருக்கிறதா? அது வழுவுழுப்பாக இல்லாவிட்டாலும் பரவா விடும். சங்குப் பேப்பர் அல்லது பண்டிக் கட்டும் பிரெஷ் பேப்பர் (வழுவுழப்பானது) இருந்தால் அதை எடுத்து மேஜை மீது விரித்துச் சுருக்கம் இல்லாதபடி இருத்துத் தடவி ஒரு முகையை மேஜையின் ஒரு பக்கத் தின் கிழக்கே கொண்டு போல் மடித்து டிராயின் பின்னிலும் அடுத்தித் குத்திப் போகுத்துங்கள். காதெத்தின் மறுமுனையையும் மேஜையின் மறுபக்கத்தின் அடியில் இப் படியே பின் கொண்டு இருத்துப் போகுத் துங்கள். பிறகு ஸ்கெல்க் கொண்டு மேஜை உள்வாது போல் இரண்டு கோணங்களை அதில் உள்ள எண்களுடன்—ஒரு பக்கத்திலும் லைட் வுங்கள். முக்கோணத்தின் முகைகள் ஒன்றை யொன்று பார்க்கத்தகு இருக்க வேண்டும். 'மூக் கோணத் தின் பிடம் மேஜை முனையிலிருந்து மூன்றாண்டும் தள்ளி இருக்க வேண்டும்.

இனி ஆட ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான். ஒவ்வொருவரிடமும் இரண்டு 'செக்கர்'கள் இருக்க வேண்டும். முதல்வன் தன் எழுப்புச் செக்கரை முக்கோணப் பிடத்துக்குப் பின்னும் வைத்து எதிராளியின் முக்கோணத்தை நோக்கிச் சுட்டி அடிக்க வேண்டும்—கேர்ட் வினாபாட்டுப் போல். உங்கள் காய் எதிராளி யின் முக்கோணத்தின் குறித்துள்ள இலக்கம் கவனி ஏதாவதொன்றின் போய்த் தக்க வேண்டும். செக்கர் கோட்டின் மீது உட்கார்ந்

தாம் இலக்கங்களை விடலாம். அது ஏதா வது ஒரு கட்டத்திலுள் பூரணமாக உட்கார்ந் திருக்க வேண்டும். 4-வந்தக் கட்டத்தில் காய் இருக்கிறதோ, அதில் குறித்துள்ள எண் ணிக்கையை 'செக்கர்' ஆக்கி கணக்கிட வேண்டும். முக்கோணத்தின் மேல் அளையில் காய் போல் ஏறிக்குமாகும் தட்டம்—19 கமித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவர் மாற்றி ஒருவராக ஆட வேண்டும். முதல் ஆட்டக்காரர் தன் எழுப்புச் செக்கரைச் சுட்டியதும் அதிர் ஆட்டக்காரர் தன் செப்புச் செக்கரைச் சுட்ட வேண்டும். முதல் ஆட்டக்காரர் மறுபடியும் தன்னுடைய இரண்டாவது எழுப்புச் செக்கரை அலுப்புவார். எதிராளி தன் கடைசி செப்புச் செக்கரை விட வார். இந்த ஆட்டத்தில் ஒரு கட்டிக்குப் பத்து ஆட்டங்கள் உண்டு. தான் தான் காய்களையும் ஆடலுடன் ஒவ்வொரு இன்னிக்குகளிலும் கொணர்ச் சரி பார்க்க வேண்டும். ஏனென் னும் தான் தான் காய்களையும் அடிக்க பிறகு அவை எம்மெங்கே 16 உட்கார்ந்திருக்கின்ற னவியா அதைக் கொண்டுதான் செக்கர் கவனி கொணர்ச் கணக்கிட முடியும். உதாரணமாக முதல் ஆட்டக்காரர் தன் காயை அடித்துப் பதிலுத்தில் நிறுத்தி விடுத் திரு. அந்த எண்ணிக்கையைக் குறைக் க அதைத் தன் காயிலுக் அடித்து வெளியேற்றி விடலாம். தன் ஆட்டக்காரர், குறி தவறாத வர் எதிராளியின் எண்ணிக்கையை ஏற விடாமல் பிரச்சினையாக இருப்பார். எதிராளி யாக கட்டங்கவிடுத்து செக்கர் வெளி யேற்றப்பட்டால் அந்தச் செக்கரைக் கொண்டு மறுபடியும் ஆடலாம்.

பிட்டு: தாக்கு விளக்கி ஒரு குழந்தை தன் பார்க்கதேன். அது எவ்வளவு தெரியுமா? ஒரு வார நியை பரவி பார்க்க குடித் து அது இரு பத படிக்கு எவ்வு கடிபடுக்கு.

பிட்டு: ஆதலையாக்கு இருக்கு! பாருகடல் குழந்தை அது?

பிட்டு: வாரியோட குழந்தைதான்!

கத்து: அக்கடி பயல் கத்து மேலாம். கொஞ் சம் கட்ட 'மேன்' ன்'லே கெட்ட யாகு. தா க் பெரிக்க கொண் டிருக்கும் மேலே கொட்டாவி விடு கிருன்.

சாத்தி: சூயா, அன் லா! ஒரு மேலே அவன்

ஏதாவது சொன்னதும் நு முயற்சி செம் (இருக்கலாம்)!

என்ன சோப்புக்களுமே கத்தமாகக் கழுவுகின்றன...

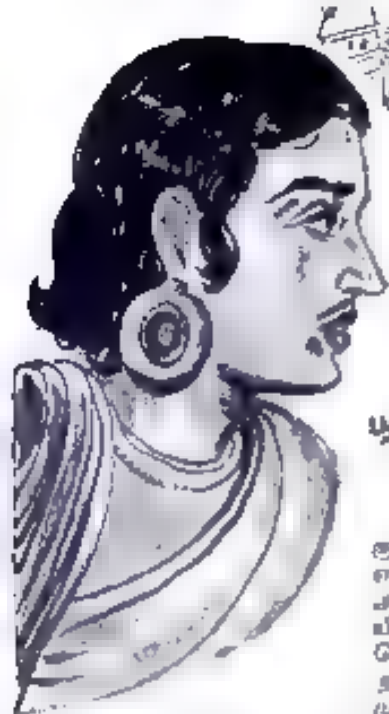

ஆனால், மாசற்ற மேனி எழிலைப்
வெறு தேவைப் படுவது

ஜி-11 கொண்டு சீந்திவிட்டு சோப்பு தான்

சித்தாடி ரோகிஷுக்கள் ஜி-11 (நெருக்கப்பாக்குமோரோகியைக்)
செய்தல் களங்கமடை உண்டுபண்ணும் ரோகியை
செய்யவேண்டி அழித்து விடுகிறது. நறுமணமளிக்கும்
ஜி-11 கொண்டு, சித்தாடி ரோகி, உங்களைச் செய்கிறதற்கு
மற்றவர்களைப் காத்திடவேண்டி ஆளிக்கிறது.

பொன்னியின்

அமரர் கல்கி

பதினேறாம் அத்தியாயம் - திரும்பிரவேசம் *

இத் தானில்
கும்பகோணம்
என்ற பெயரால்
சுல்லெ அக்ராதி
யிலேகூட இயல்
பெற்றிருக்கும்
தகரம் தம்
முடைய கதை

தடவை தந்தெயலாக இந்த ஜாத
கத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன். என்னு
லேயே நம்ப முடியவில்லை. இப்படியும்
இருக்க முடியுமா என்று சந்தேகப்பட்டு
வைத்துவிட்டேன். இப்போது இந்தப்
பெண்ணின் திருமுகத்தையும் இந்த
ஜாதகத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்
போது, திகைக்க வெண்டியிருக்கிறது!"

நடந்த காலத்தில் குடத்தை என்னும்
குடலுக்கு என்னும் வழங்கப்பட்டு
வந்தது. புயல்கள் வந்த மடுமையை
யன்றிக் குடத்தை ஜோதிடர்களும்
அது புரம் பெற்றிருந்தது.

குடத்தைக்குச் சற்றுத் தூரத்தில்
தென் மேற்குத் திசையில் சோழர்
களின் இடைக்காலத் தலைநகரமான
பரையாற்ற வாகை அளாவிய அரண்
மனை மாடங்களுடனும் ஆலய கோபு
ரங்களுடனும் கம்பீரமாகக் காட்சி
அளித்துக் கொண்டிருந்தது.

பழைய பழைய அரண்மனைகளில்
வசித்த அரச குலத்தினர் அனைவரு
டைய ஜாதகங்களையும் குடத்தை
ஜோதிடர் கேளிர்த்து வைத்திருந்தார்.
அப்படிச் கேளிர்த்து வைத்திருந்த
ஜாதகங்களைப் புரட்டித் தான் கொடும்
பாணர் இளவரசி **பொன்னியின்** ஜாத
கத்தை அவர் கண்டெடுத்தார்.

சிறிது நேரம் ஜாதகத்தை உற்றுப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிறகு ஜோதி
டர் வானதீயின் முகத்தை ஏறிட்டுப்
பார்த்தார். திரும்ப ஜாதகத்தைப்
பார்த்தார். இப்படி மாற்றி மாற்றிப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தாரே தவிர,
வாயைத் திறந்து ஒன்றும் சொல்லுவதெ
வழிவாய்க் காணவில்லை.

"என்ன, ஜோசியரே! ஏதாவது
சொல்லப் போகிறீரா, இல்லைவா?"
என்று குத்தகை தெளி கேட்டான்.

"நாயே! என்னத்தைச் சொல்வது?
எப்படிச் சொல்வது? மூன் ஒரு

செல்வன்

“திகையும்! திகையும்! போதுமானவரை திகைத்து விட்டுப் பிறகு ஏதாவது குறிப்பாகச் சொல்லும்!”

“இது மிகவும் அதிர்ஷ்ட ஜாதகம். நாயே! தாய்கள்தான் இவரும் வித்தியாசமாக நினைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று சொல்கிறேன். தங்களுடைய ஜாதகத்தைக் காட்டிவரும் இது ஒரு படி மேலானது. இம்மாதிரி அதிர்ஷ்ட ஜாதகத்தை நான் இதுவரை பார்த்ததேயில்லை!”

குந்தவை புன்னகை புரிந்தாள். வானதியோ வெட்கப்பட்டவளாய், “அக்கா;

இந்தத் துரநிர்ஷ்டக் காரியைப்போய் இவர் உலகத்திலேயே இல்லாத அதிர்ஷ்டக்காரி என்கிறேர்! இப்படித் தால் இருக்கும் இவர் சொல்லுவதெல்லாம்!” என்றாள்.

“அம்மா! என்ன சொன்னீர்கள்? நான் சொல்லுவது தவறானால் என்று உத்தொழியே விட்டு விடுகிறேன்” என்று ஜோதிரர்.

“வேண்டாம். ஜோதியரே! வேண்டாம். அப்படியெல்லாம் செய்து விடாதீர். ஏதோ நானு பெருக்கு நல்ல வாரிசுதயாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். அதுமட்டுமே பொதுப்படையாகச் சொல்கிறேன் தவிர, குறிப்பாக ஒன்றும் சொல்லவில்லையே! அதனால்தான் இவன் சந்தேகப்படுகிறான்...”

“குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமா? இதோ சொல்கிறேன். நானு மாதங்களுக்கு முன்னால் அபஞ்சனம்மாநிரி தொன்றக்கடிய ஒரு காரியம் நடந்தது. ஏதோ ஒன்று

தவறி விழுந்தது. அது அது நன்னாய்க்கு அபஞ்சனம் இல்லை. அதிர்ஷ்டம் தான் இந்தக் கோமக

சூக்கு எல்லா அநிர்ஷ்டங்களும் வரப் போகின்றன!"

"வானதி! நான் என்னடி சொன்னேன்? பார்த்தாயா?" என்றான் குத்தலையே தேவி.

"மூன்றுலேயே இவருக்கு நீங்கள் சொல்லி வைத்திருக்கிறீர்கள் போயிருக்கிறது!" என்றான் வானதி.

"பார்த்தீரா, ஜோதிடரே, இந்தப் பெண்ணின் பெர்வை!"

"பேசட்டும், தாயே! இப்போது எது வேணுமானாலும் பேசட்டும்! நாளைக்கு மண்ணர் மண்ணை மணந்து கொண்டு...."

"அப்படிச் சொல்லுங்கள். இதைப் பெண்களிடம் கவிதாபாணத்தைப் பற்றிப் பேசினால் அல்லவா அவர்கள் சந்தோஷமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்?...."

"அதைத்தான் நானும் சொல்ல வருகிறேன், தாயே! நினைப்பென்று கவிதாபாணப் பேச்சை எடுக்கக் கூடாது அல்லவா? எடுத்தால், 'இந்தக் கிழவனுக்குப் புத்தி கெட்டுவிட்டது' என்று சொல்லி விடுவார்கள்!"

"இவனுக்குப் புருஷன் எங்கிருந்து வருவான்? எப்போது வருவான்? அவனுக்கு என்ன அடைவாளம்? - ஜாதகத்திலிருந்து இதை யெல்லாம் சொல்ல முடியுமா, ஜோதிடரே!"

"ஆகா! சொல்ல முடியாமல் என்ன? நன்றாய்ச் சொல்ல முடியும்!" என்று கூறிவிட்டு, ஜோதிடர் ஜாதகத்தை மறுபடியும் கவனித்துப் பார்த்தார். கவனித்துப் பார்த்தாரோ, அல்லது கவனித்துப் பார்ப்பது போல் அவர் பாசாங்குதான் செய்தாரோ, நமக்குத் தெரியாது.

பிறகு, கலை நிமிர்ந்து நோக்கி, "அம்மணி! இந்த இளவரசிக்குக் கணவன் வேறு தாரத்திலிருந்து வர வேண்டியதில்லை. சமீபத்தில் உள்ள வந்தான். ஆயினும் அந்த வீராதி வீரன் இப்போது இந்நாட்டில் இல்லை. கடல் கடந்து சென்றிருக்கிறான்!" என்றார் ஜோதிடர்.

இதைக் கேட்டதும் குத்தலைய வானதியைப் பார்த்தான், வானதியின் உள்ளத்தில் பொங்கிய உவகையை அவள் அடக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தும் முடியவில்லை. மூகம் காட்டி விட்டது.

"அப்புறம்? அவன் யார்? என்ன குலம்? தெரிந்து கொள்ள ஏதாவது அடைவாளம் உண்டா?"

"நன்றாக உண்டு. இந்தப் பெண்ணை மணந்து கொள்ளும் பாக்கியசாலியின்

திருக்கரங்களில் எங்கு சக்கர ரேகை இருக்கும், அம்மா!"

மீண்டும் குத்தலைய வானதியைப் பார்த்தான். வானதியின் மூகம் கவிந்து பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

"அப்படியானால், இவளுடைய கைகளிலும் ஏதேனும் அடையாள ரேகை இல்லாமற் போகுமா?" என்றான் குத்தலையப் பிராட்டி.

"தாயே! இவளுடைய பாதங்களை எப்போதாவது தாங்கள் பார்த்துண்டா?"

"ஏன் ஜோசியரே! இது என்ன வார்த்தை? இவளுடைய கால்கள் பிடிக்கும்படி என்னைச் சொல்கிறீர்?"

"இல்லை, அப்படி பெய்வான் நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஒரு காலத்தில் ஆவிரமாயிரம் மண்ணர் குலப் பெண்கள், பட்டம்கிணிகள், அரசினங்குமரிகள், ராணிகள், மகாராணிகள், இந்தப் பெண்ணரசியின் பாதங்களைத் தோடும் பாக்கியத்துக்காகத் தவம் வடப்பாரிகள் தாயே!"

"அக்கா! இந்தக் கிழவர் என்னைப் பரிசாகச் செவ்விரா, இதற்காகவா என்னை இங்கே அழைத்து வந்தீர்கள்? எழுந்திருங்கள் போகலாம்!" என்று உண்மையாகவே பொங்கி வந்த கோபத்துடன் கூறினான் வானதி.

"நீ என்னத்துக்குப் பதறுகிறாயடி, பெண்ணே! அவர் ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டு போகட்டும்...."

"தான் ஏதாவது சொல்லிவிடவில்லை. எல்லாம் இந்த ஜாதகத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பதைத்தான் சொல்லுகிறேன். 'பாத தாமரை' என்று ஏதோ கைகள் உபசாரமாக வர்ணிப்பார்கள், இந்தப் பெண்ணின் உள்ளங்கையில் சிறிது காட்டச் சொல்லுங்கள். அதில் செந்தாமரை இதழ்களின் ரேகை கட்டாயம் இருக்கும்...."

"போதும் ஜோதிடரே! இவளைப் பற்றி இன்னும் ஏதாவது சொன்னால் என்னைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விடுவான். இவளுக்கு வாய்க்கப் போகும் கணவனைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்...."

"ஆகா! சொல்லுகிறேன். இவளைக் கைப்பிடிக்கும் பாக்கியவான் வீராதி வீரனாகியிருப்பான். நூறு நூறு போரிக் கணங்களில் முன்னணியில் நின்று வாலக மானை சூடுவான். மன்னாதி மன்னரை இருப்பான். ஆவிரமாயிரம் அரசர்கள் போதற்குச் சக்கரவர்த்தியின் சிம்மா சனத்தில் பன்னெடுங்காலம் வீற்றிருப்பான்...."

"நீர் சொல்வதை நான் தம்பலில்லை. அது எப்படி நடக்க முடியும்?" என்று

கேட்ட குந்தவை தேவியின் முகத்தில் ஆர்வமும் மகிழ்ச்சியும் ஐயமும் கலகலக்கும் கலந்து தாண்டலமாடின.

“நானும் நம்புகிறேன். இவர் எதைப்போ நினைத்துக் கொண்டு பேசுகிறார். இப்படிச் சொன்னால் தங்களுக்குச் சந்தோஷமாக இருக்கும் என்று கூறுகிறார்!” என்றான் வானதி.

“இன்று நீங்கள் நம்பா விட்டால் பாதகமில்லை, ஒரு காலத்தில் நம்புவீர்கள். அப்போது இந்த ஏழை ஜோதியை மறந்து விடாதீர்கள்...”

“அக்கா! நாம் போகலாமா?” என்று மறுபடியும் கேட்டாள் வானதி. அவளுடைய கரிய கிரிசனின் ஓரங்களில் இரு கண்ணீர்த் துளிகள் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

“இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயம் சொல்லி விடுகிறேன், அதைக் கேட்டு விட்டும் புறப்படுங்கள்.

இந்த இளவரசியை மணந்து கொள்ளப் போகிற வீரனுக்கு எத்தனை எத்தனை அபாயங்களும், கண்டங்களும் ஏற்படும், பகைவர்கள் பலர் உண்டு.”

“ஆயோ!”

“ஆனால் அவ்வளவு அபாயங்களும் கண்டங்களும் முடிவில் பறந்து போகும். பகைவர்கள் படுநாசம் அடைவார்கள். இந்தத் தேவியை அடையும் நாயகன் எல்லாத் தடைகளையும் மீறி மகோத்தமப் பதவியை அடைவான்... இதை விட முக்கியமான செய்தி இன்னொன்று இருக்கிறது... நாயே! நான் வயதானவன். ஆகையால் உள்ளதை ஒளி

யாமல் விட்டுச் சொல்கிறேன். இந்தப் பெண்ணின் வயிற்றை நீங்கள் ஒரு நாள் பாருங்கள். அதில் ஆணியின் ரேகைகள் இல்லாவிட்டால் நான் இந்த ஜோதிடத் தொழிலையே விட்டுவிடுகிறேன்...”

“ஆணியின் ரேகையில் என்ன விசேஷம், ஜோதிடரே?”

“ஆணியின் மேல் பள்ளி கொண்ட எம்பெருமான் யாரி என்பது தெரியாதா? அந்த மகாவிஷ்ணுவின் அம்சத்துடன் இவன் வயிற்றில் ஒரு பிள்ளை பிறப்பான். இவளுடைய நாயகனுக்காவது பல இடைஞ்சல்கள், தடங்கல்கள், அபாயங்கள், கண்டங்கள் எல்லாம் உண்டு. ஆனால், இந்தப் பெண்ணின் வயிற்றில் அவதரிக்கப் போகும் குமாரனுக்குத் தடங்கல் என்பதே கிடையாது.

அவன் நினைத்த தெல்லாம் கைகூடும்; தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகும்; அவன் எால் வைத்த இடமெல்லாம் அவனுடைய ஆட்சிக்கு உள் ளாகும். அவன் கண்ணால் பார்த்த இடமெல்லாம் புலிக் கொடி பறக்கும். நாயே! இவளுடைய குமாரன் நடத்திச் செல்லும் சாண்யங்கள் பொன்னி ததியின் புது வெள்ளத்தைப் போல் எங்கும் தங்கு தடையின்றிச் செல்லும். ஐயலட்கமி அவனுக்குக் கை கட்டி தின்று சேலகம் புரிவான். அவன் பிறந்த நாட்டின் புகழ் மூலவகமும் பரவும். அவன் பிறந்த குவத்தின் கீர்த்தி உலகம் உள்ள அளவும் நின்று நிலவும்...”

இவ்வாறு ஜோதிடர் ஆலோசம் வந்த வார்போல் சொல்லி வந்தபோது குந்தவை தேவி அவளுடைய முகத்தையே

பார்த்துக் கொண்டு, அவர் கூறிய வார்த்தைகளை ஒன்று விடாமல் விழுங்குபவன் போல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“அக்கா!” என்ற தீனமான குரலில் கேட்டுத் திருக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் குந்தவை.

“எனக்கு என்னமோ செய்யிறது!” என்று மேலும் தீனமாகக் கூறினாள் வானதி. நிரொன்று மயங்கிக் கீழே சாய்ந்தாள்.

“ஜோதியே! சேகிரெ கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வாருங்கள்” என்று சொல்லி விட்டு, வானதியைத் தூக்கி மடியில் போட்டுக் கொண்டாள். ஜோதியர் தண்ணீர்

கொண்டு வந்தார். குந்தவை தண்ணீரை வாங்கி வானதியின் முகத்தில் தெளித்தாள்.

“ஒன்றும் நேராது அம்மா! கவலைப் படாதீர்கள்...” என்றார் ஜோதிடர்.

“ஒரு கவலையும் இல்லை. இது இவளுக்கு வழக்கம். இந்த மாநில இது வரை ஐந்தாறு தடவை ஆவிவிட்டது. சுற்றுப் போனது கண் விழித்து எழுந்திருப்பான். எழுந்ததும் இது பூவோ கமா. கைலாசமா என்று கேட்பான்” என்றான் குந்தவை.

பிறகு, சிற்று மேல்விய குரலில் “ஜோதியே! முக்கியமாக ஒன்று கேட்பதற்காகவே உங்கலிடம் வந்தேன். நாடு நகரங்களிலே சில காவமாக ஜனங்கள் ஏதேனோ பேசிக் கொள்

வினாக்களாமே? வானத்தில் சில நாட்களாக வாய்க்கட்டைத் திரும் தோன்றுகிறதே? இதற்கெல்லாம் உண்மையில் ஏதேனும் பொருள் உண்டா? இராஜ்யத்துக்கு ஏதாவது ஆபத்து உண்டா? மாறுதல், குழப்பம் ஏதேனும் ஏற்படுமா?" என்று இவ்வய பிராட்டி கேட்டாள்.

"அதை மட்டும் எங்கைக் கேட்காதீர்கள் தாயே! தேவர்கள், இராஜ்யங்கள், இராஜாங்க நிகழ்ச்சிகள்-இவற்றுக்கெல்லாம் ஜாதகமும் கிடைகாது. ஜோசியமும் சொல்ல முடியாது. நான் பயின்ற வித்தைவிய் இதைக்காய் வரவில்லை. ஞானிகளும், ரிஷிகளும், மகான்களும், யோகிகளும் ஒரு வேளை ஞானக்குண்டியில் பார்த்துச் சொல்வலாம். இந்த ஏழைக்கு அதைச் சாதி கிடைப்பாது. இராஜாங்க காரியங்களில் நான் நடக்கத் திரும், ஜாதகம், ஜோசியம் எல்லாம் சக்தியற்றதுபோல் விடுகின்றன...."

"ஜோசியரே! மிக சாபர்த்தியமாகப் பேசுகிறீர். இராஜாங்கத்துக்கு ஜாதகம் பார்த்துக் கொண்டாம். ஆனால் என் தந்தையைப் பற்றியும், என் சகோதரர்களைப் பற்றியும் பார்த்துச் சொல்வலாம் அல்லவா? அவர்களுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்தால் இராஜாங்க ஜாதகத்தைப் பார்த்தது போல் ஆகிவிடும் அல்லவா?"

"சாவகாசமாக இன்னொரு நாள் பார்த்துச் சொல்லுகிறேன். அம்மா! பொதுவாக, இது குழப்பங்களும் அபாயங்களும் நிறைந்த காலம். எல்லாருமே சித்தி ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியதுதான்...."

"ஜோசியரே! என் தந்தை, சக்கர வர்த்தி... அவர் பலவீலாணையை விட்டுத் தஞ்சாவூருக்குப் போனதின்கூட வனக்கு ஒரே கவியையாக இருக்கிறது..."

"மூன்றாமே கொன்னேனே. தாயே! மகாராஜாவுக்குப் பெரிய கண்டம் இருக்கிறது. தங்கள் குடும்பத்துக்கே பெரிய அபாயங்கள் இருக்கின்றன. துர்க்கா தேவியின் அருள் மகிமை விளால் எல்லாம் தீவர்த்தியாகும்."

"அக்கா! நாம் எங்கே இருக்கிறோம்?" என்று வானதின் தனக் குரல் கேட்டது.

குத்தனவியின் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்திருந்த வானதி எண்ணிமை களை உண்டின் சிறகுளைப் போல் கோட்டி மலர மலர விழித்தாள்.

"கண்ணா! இன்னும் நாம் இந்தப் பூரோகத்திலேதான் இருக்கிறோம். சொர்க்க வோசத்துக்கு அழைத்துப் போகப் புஷ்பக விமானம் இன்னும் வந்துகேரவில்லை. எழுந்திரு! நம்முடைய குதிரை பூட்டிய ரதத்திலேயே ஏறிக்

கொண்டு அரண்பலிக்குப் போகலாம்" என்று குத்தவை.

வானதி எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, "நான் மயக்கம் போட்டு விழுந்து விட்டேனா?" என்று.

"மயக்கம் போடவில்லை; அக்காவின் மடியில் படுத்துக் கொஞ்சம் தூங்கி விட்டாய்! தாலாட்டுக்கூடப் பாடினேன். உன் காதிச் சிழிவில்லையா?"

"கேரபயாநீர்கள் அக்கா! என்னை அறியாமலேயே தலை கிறுகிறுத்து வந்து விட்டது..."

“கிறுகிறுக்கும், கிறுகிறுக்கும். இந்த ஜோசியர் எனைக்கு அப்படி ஜோசியம் சொல்லியிருந்தால் எனைக்குக் கூடத்தான் கிறுகிறுத்திருக்கும்.”

“அதனால் இல்லை, அக்கா! இவர் சொன்னதை யெல்லாம் நான் நம்பி விட்டேனா, என்ன?”

“நீ நம்பினாயோ, நம்பவில்லையோ? ஆனால் ஜோசியர் பயந்தே போய் விட்டார்! உன்னைப் போன்ற பயங்கொள்ளியை இனிமேல் எங்கும் அழைத்துப் போகக் கூடாது...”

“நான்தான் ஜோசியரிடம் வரவில்லையென்று அப்போதே சொன்னேனே?... நீங்கள் தானே...”

“என்றும் தான். எழுத்திரு, போகலாம், வாகல் வரையில் நான் அடி நடக்க முடியுமா? இல்லாவிட்டால் இருப்பில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு போக வேண்டாமா?”

“வேண்டாம்; வேண்டாம்! நன்றாய் நடக்க முடியும்.”

“சற்றுப் பொறுங்கள், தாயே! தேவியின் பிரசாதம் தருகிறேன். வாங்கிக் கொண்டு போங்கள்!” என்று ஜோசியர் சொல்லிவிட்டு ஒலிச் சுவடியைக் கட்டத் தொடங்கினார்.

“ஜோசியரே! எனைக்கு என்ன வெல்லாமோ சொன்னீர்கள்; அக்காவுக்கு ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே?” என்று வானதி கூறினாள்.

“அம்மா! இராயபிராட்டிக்கு எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறேன். புதிதாக என்ன சொல்ல வேண்டும்?”

“அக்காளை மணந்து கொள்ளப்போகும் வீராதிவீரர்...”

“அக்காய் துரர்” என்று குத்தலி குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்.

“சந்தேகம் என்ன!... மகா பரரக்கிரமசாயியான இராஜகுமாரர்...”

“மூப்பத்திரண்டு சாமுத்திரிகா வட்சனமும் பொருத்தியவர்; புத்தியில் பிரகல்பதி; வித்தையில் சரஸ்வதி; அழகிலே மன்மதன்; இல்லை, அர்ஜுனன்.”

“இதையப்பிராட்டிக்கு ஏற்ற அந்த ஊருமாரான இராஜகுமாரர் எங்கிருந்து எப்போது வருவார்?...?”

“வருகிறார். தாயே, வருகிறார். கட்டாயம் வரப் போகிறார். அதிசயக்கிரத்தி கெடைய வருவார்!”

“எப்படி வருவார்? குதிரை மேல் வருவாரா? ரதத்தில் ஏறி வருவாரா? கால்தடையாக வருவாரா? அவ்வது தெரே ஆகாசத்திலிருந்து கூரையைப் பொத்துக் கொண்டு வந்து குதிப்பாரா?” என்று குத்தவை தேவி கேளியாகக் கேட்டாள்.

“அக்கா! குதிரைக் காலடிச் சத்தம் கேட்கிறது!” என்று வானதி சிறிது பரபரப்புடன் சொன்னாள்.

“ஒருவருக்கும் கணாதது உனக்கு மாதிரியம் அதிசயமாய்க் கேட்கும்!”

“இவ்வீ, வேடிக்கைக்குக் சொல்ல வில்லை. இதோ கேளுங்கள்!”

உண்மையாகவே அப்போது வீதிலில் குதிரை ஒன்று விசைத்து வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது.

“கேட்டால் என்னடி? குடத்தைப் பட்டணத்தில் வீதிகளில் குதிரை போகாமலா இருக்கும்?” என்றான் குத்தவை.

“இவ்வீ, இங்கே வருகிறது மாநிரி தோன்றியது!”

“உனக்கு ஏதாவது விசித்திரமாகத் தோன்றும். எழுந்திரு. போகலாம்!”

இச்சமயத்தில் அந்த வீட்டின் வாசலில் ஏதோ குழப்பமான சத்தம் கேட்டது. குரல் ஒளிகளும் கேட்டது.

“இததானே ஜோசியர் வீடு?”

“ஆமாம்; நீ யார்?”

“ஜோசியர் இருக்கிறாரா?”

“உன்னே போகக் கூடாது?”

“அப்படித்தான் போயேன்.”

“விடமாட்டேன்.”

“ஜோசியரைப் பார்க்க வேண்டும்.”

“அப்பறம் வா!”

“அப்பறம் வரமுடியாது; எனக்கு மிக்க அவசரம்!”

“அடே! அடே! நீ! நீ! நீ!”

“சட்டி விவிலிப் போ! தடுத்தாயோ, கொன்று விடுவான்.....”

“ஐயா! ஐயா! வேண்டாம்! உன்னே போக வேண்டாம்!”

இத்தகைய குழப்பமான கூச்சல் நெருங்கி நெருங்கிக் கேட்டது.

படார் என்று வாசற்கதவு திறந்தது.

அவ்வளவு பிரமாதமான தடபுட றுடன் ஒரு வாலிபன் உள்ளே திரும்பி ரேவேசமாக வந்தான்.

அவனைப் பின்னிலிருந்து தொங்கிப் பிடித்து இழுக்க ஒருவன் முயன்று கொண்டிருந்தான்.

வாலிபன் திமிறிக் கொண்டு வாசற் படிமையக் கடந்து உள்ளே வந்தான்.

வந்த வாலிபன் யார் என்று வாச கர்கள் கவனித்திருப்பார்கள், நமது வீரன் வந்தபத்தேவன்தான்!

விட்டுக்குள்ளே இருந்த மூன்று பேருடைய கண்களும் ஏக காவத்தில் அவ்விரைப் பார்த்தன.

விந்தியத்தேவனும் உள்விரித்தவர்களைப் பார்த்தான். இவ்வீ; உள்ளே விரித்தவர்களில் ஒருவரைத் தான் பார்த்தான். அதுகூட இவ்வீ, குத்தவை தேவியை அவள் முழுமையாகப் பார்த்த வில்லை, அவளுடைய பொன் மூக்கை மட்டுமே பார்த்தான். மூக்கையாவது முழுமையும் பார்த்தானே என்றால், அதுவும் இவ்வீ! வியப்பினால் சிறிது விரிந்திருந்த அவளுடைய பவனச் சொல்வாயின் இதற்குளைப் பார்த்தான்; கப்பிரமும் வியப்புக் குறும்புச் சிரிப்புத் ததும்பியிருந்த அவளுடைய அகன்ற கண்களைப் பார்த்தான்; கண் விவிலியையும் கரிய புருவங்களையும் பார்த்தான்; குந்த வான் நெற்றியைப் பார்த்தான்; குங்குமச் சிவப்பான குழிந்த கன்னங்களைப் பார்த்தான். சங்கை பொத்த வழுவுழப்பான கழுத்தைப் பார்த்தான். இவ்வளவை யும் ஒரே சமயத்தில் தனித் தனியாகப் பார்த்தான். தனித்தனியாக அவை அவன் மனத்தில் பதிந்தன.

இதெல்லாம் சில விநாடி நேரத்தான், உடனே சட்டென்று திரும்பி ஜோதிட ருடைய சீட்டை நோக்கி, “ஏன்ப்பா, உள்ளே, உள்ளே....பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் என்று நீ சொல்லக் கூடாது? சொல்லி யிருந்தால் நான் உள்ளே இப்படி வந்திருப்பேனா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே சீட்டை மறுபக்கம் தள்ளிக் கொண்டு வாசற் படிமைய மீண்டும் கடந்தான். ஆயினும் வெளியில் போவதற்குள் இன்னும் ஒரு தடவை குத்தவை தேவியைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுத்தான் போனான்.

“அடே அப்பா! புயல் அடித்து ஒய்ந்தது போல் அவ்வளவு இருக்கிறது?” என்றான் குத்தவைப் பிராட்டி.

“இன்னும் ஒய்ந்தபாடியில்லை; அதோ கேளுங்கள்!” என்றான் கொடும்பாளர் இளவரசி.

வாசலில் இன்னமும் வந்தபத்தேவனுக்கும் சொந்திரின் சீட்டைக்கும் தரிக்கம் தடந்து கொண்டிருந்தது.

நல்லதொரு
முதலீட்டை
நாடுவீர்களாணல்...

**...உங்களுக்குத் தேவை
நெரோலாக் பெயிண்டுகள்**

[illegible][illegible]

சுட்டலாஸ் ஸெரோலாக் பெயரின்தன் ஒப்பற்ற தூம் வாய்ந்தவை

தமிழகப் பேரரசின் மையத்தில் அமைந்தது. கி.மு. 199, அசோகரின் காலம், இரண்டாம் கட்டில், பக்கம்-1.

INTERFUB/GNP/ISA TAM

കുടുംബ മന്ത്രിയുടെ സ്ഥലം: 29, വെസ്റ്റ് ബെൽ റോഡ്, കോളാ-1

'ஆஸ்ப்ரோ' மட்டுமே
மைக்ரோஃபைன்ட் செய்யப்படுகிறது
அதிவேகமாக வலியை
வெளியே இழுப்பதற்காக

புதிய அமைச்சரவைப்பல்டு 'ஆல்ட்டிரா' செயல்புரிபும விதம்

பொது மாதந்திரத்திலே உள்ள
முதலாவது நாளையதும் சென்
னாவுக்கு செல்லுதல் உரிமையோ
சுற்று உரிமை உடனிலே உரிமை
தரவேண்டும் என்று கவனமாக
கொள்ளுகிறது. சீக்கர்கள் வரவே
ளும்படி விலகலாகப் பொது
அமைச்சரவைக்கு உரிமை
கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[illegible]

இந்தச் சாண்டகங்களுக்கு புதிய
சாண்டகங்களைப் பூசுதல் போ-
லாப்பிடுதல்: (மேலு - தலைவர்
• உட்கார் - கட்டி - தூய்மை
கூட்டல் - கட்டி - தூய்மை
• தூய்மை - தூய்மை - தூய்மை
• தூய்மை - தூய்மை - தூய்மை
• தூய்மை - தூய்மை - தூய்மை

புதிய காமகேதவாயுடைய
உருவத்தை உருவாக்கி
கொடுக்கவும். அது தன்னை
உருவாக்கியிருக்கிறது.

சாதித்திரம் அம்ம:
 கங்குலு கத்திரவர்கள்: இவ்வாறு
 பத்திரவர்கள், சேதமாய் வருகின்ற
 இவ்வாறு வருகின்றது.

சுற்றாட்சை: 06 மத்திய
மத்திய அமைதி: 13-12-2020

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்:

ஆதி வேகமாக வளர்வது வெளியே இருந்து விடுகிறது.

செய்து கொடுக்கப்படுகிறது.

“ஜோசியரே ! இது யார் ?” என் னுள் குந்தவை.

“தெரியாது. தாயே ! யாரோ அசலுக்காரன் மாதிரி இருக்கிறது. பெரிய முட்டுப் பிள்ளை யென்று தோன்றுகிறது.”

குந்தவை திடீரென்று எதையோ நினைத்துக் கொண்டு கவகல் வென்று கிரித்தாள்.

“எதற்காக, அக்கா, கிரிக்கிறீர்கள்?”

“எதற்காகவா ? எனக்கு வரப் போகும் மணாளன் குதிரையில் வரப் போகிறான். யானையில் வரப்போகிறான், அல்லது கூரை எழியாக வந்து குதிக்கப் போகிறான் என்று பேசிக் கொண்டிருந்ததோமே. அந்த நினைத் துக் கொண்டு கிரித்தேன் !”

இப்போது வானதிக்கும் சிறிப்புத் தாய்க் முடியாமல் வந்தது.

இருவருடைய சிறிப்புக் கலந்து அங் அங் வாக எழுந்தது.

வெளியில் எழுந்த சச்சரவுச் சத்தங் கூட இந்த இரு மங்கையரின் சிறிப் பின் ஒலியில் அடங்கிவிட்டது.

ஜோதிடர் மௌன சித்திரையில் ஆழ்ந்தவராய், அரச குமாரிகள் இரு வருக்கும் குங்குமம் கொடுத்தார்.

பெற்றுக் கொண்டு இருவரும் எழுந் தனர். வீட்டுக்கு வெளியில் சென்றனர். ஜோதிடரும் கூட வந்தார்.

வீட்டு வானில் சிறிது ஒதுங்கி நின்ற வந்தியத்தேவன், பெண்ணி

களைப் பார்த்ததும், “மன்னிக்க வேண் டும். உன்னே பெண்கள் இருக் கிறார்கள் என்று இந்தப் புத்திசாலி சொல்ல வில்லை. ஆகையினால்தான் அப்படி அவசரமாக வந்துவிட்டேன். அதற்காக மன்னிக்க வேண்டும் !” என்று சுரத்த குரலில் சொன்னான்.

குந்தவை மலர்ந்த முகத்துடன் குறும் பும் கேலியும் மிடுக்கும் ததும்பிய கண்களினால் வந்தியத்தேவனை ஒரு தடவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். ஒரு வார்த்தையும் மறுமொழி சொல்வ வில்லை. வானதியை ஒரு கையினால் பிடித்துக் கொண்டு ரதம் நின்ற ஆல மரத்தடியை நோக்கிச் சென்றான்.

“குடந்தை நகரத்துப் பெண்களுக்கு மரியாதையே தெரியாது போலிருக் கிறது. ஏதடா ஒரு மனிதன் வயிற் றத்து பேசுகிறானே என்பதற்காகவா வது திரும்பிப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லக் கூடாதோ ?” என்று வந்தியத்தேவன் இளரந்து கூதியது அவர்கள் காது விழுந்தது.

ரதத்தில் குதிரையைப் பூட்டிச் சாரதி ஆங்கத்தமாக நிறுத்தியிருந்தான்.

இளவரசிகள் இருவரும் ரதத்தில் ஏறிக் கொண்டதும், ரத சாரதியும் முன்னால் ஏறிக் கொண்டான் !

ரதம் அரிசிவாற்றங் கரைய நோக்கி விளரந்து சென்றது.

வந்தியத்தேவன் ரதம் மறையும் வரையில் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

பள்ளிரண்டாம் அத்தியாயம்

நந்தினி

கொள்ளிடக் களையில் படகில் ஏற்றி நாம் விட்டுவிட்டு வந்த வந்தியத் தேவன் குடந்தை ஜோதிடரின் வீட் டுக்கு அச்சமாய் எப்படி வந்து சேர்ந் தான் என்பதைக் சொல்ல வேண்டும் அல்லவா ?

ஆழ்வார்க்கடியான் படகில் ஏறி யதை ஆட்சேபித்த விசுவப் பெரியார் படகு நகரத் தொடர்பியதும் வந்தியத் தேவனைப் பார்த்து, “தம்பி! உனக் காகப் போனால் போகிறது என்று இவனை ஏறவிட்டேன். ஆனால் ஓடத் தில் இருக்கும் வரையில் இவன் அந்த எட்டெழுத்துப் பெயரைச் சொல்லக் கூடாது. சொன்னால், இவனை இந்தக் கொள்ளிடத்தில் பிடித்துத் தள்ளி வீட்டுச் சொல்லுவேன். ஓடக்காரர்கள் என்னுடைய ஆட்கள்!” என்றார்.

“நம்பி அடிகளே ! நங்களுடைய திருச்செவியில் விழுத்ததா?” என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

“இவர் ஐந்தெழுத்துப் பெயரைச் சொல்லாதிருந்தால் நானும் எட் டெழுத்துத் திருநாமத்தைச் சொல்வ வில்லை!” என்னுள் ஆழ்வார்க்கடியான்.

“சாக்ஷா த் சிவபெருமானுடைய பஞ் சாட்சரத் திருமந்திரத்தைச் சொல்வக் கூடாது என்று இவன் யார் தடை செய்வதற்கு? முடியாது! முடியாது!”

“சுத்க்ஷுபூட்டி கடவிற் பரய்ச்சிதும் நந்தியாவது நந்தியாவது” என்று வைப் பெரியார் கம்பீர கரணம் செய்தார்.

“நாடுமேல் நாடு நாம் கண்டு கொண்டேக் தாய்கு என்னும் நாமம்!”

என்று ஆழ்வார்க்கடியான் உரத்த குரலில் பாடத் தொடங்கினான்.

“சிவ சிவ சிவா!” என்று சைவர் இரண்டு காதிலும் கைவிரலி வைத்து அடைத்துக் கொண்டார்.

ஆழ்வார்க்கடியான் பாட்டை நிறுத்தியதும், சைவர் காதில் வைத்திருந்த விரல்களை எடுத்தார்.

ஆழ்வார்க்கடியான் வந்தியத்தேவனைப் பார்த்து, “தம்பி! நீயே அந்த வீர சைவரைக் கொஞ்சம் கேள். இவர் திருமாளின் பெயரைக் கேட்பதற்கே இம் வளவு கஷ்டப் படுகிறாரா? ஸ்ரீரங்கத்தில் பன்னி கொண்டிருக்கும் பெருமானின் பாதகமலங்களை அலம்பி விட்டுத்தானே இக் கொள்ளிட நதி மீழ வருகிறது? பெருமானின் பாதம் பட்ட நீர்தம் புண்ணிய தீர்த்தம் என்று தானே சிவபெருமான் திருவானைக் காவலில் அந்தத் தண்ணீரிலேயே மூழ்கித் தவம் செய்கிறார்...” என்று சொல்வதற்குள்ளே, சைவப் பெரியார் மிக வெகுண்டு ஆழ்வார்க்கடியான் மீது பாய்ந்தார். படகின் ஓரத்தில் இருண்டு பேரும் கைகலக்கலே, படகு கவிழ்ந்து விடும் போலிருந்தது. ஓடக் காரர்களும் வந்தியத்தேவனும் குறுக் கிட்டு அவர்களை விவக்கிணர்சினர்.

“பக்த பிரேமஸிகனே! நீங்கள் இருவரும் இந்தக் கொள்ளிட வெள்ளத்திலே விழுந்து நேரே மோட்சத்துக்குப் போக ஆணைப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் எனக்கு இன்னும் இந்த உலகத்தில் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் மிக்கமிருக்கின்றன!” என்றான் வந்தியத்தேவன்.

ஓடக்காரர்களின் ஏறுவன், “கொள்ளிடத்தில் விழுந்தால் மோட்சத்துக்குப் போவது நிச்சயமாக என்னமோ, தெரியாது! ஆனால் முதலிலின் வயிற்றுக்குள் நிச்சயமாகப் போகலாம்! அதோ பாருங்கள்!” என்றான்.

அவன் சுட்டிக்காட்டிய இடத்தில் ஓடலில் ஒன்று பயங்கரமாக வானைத் திறந்து கொண்டு காணப்பட்டது.

“எனக்கு முதலியைப் பற்றிச் சிறிதும் அச்சம் இல்லை; கஜேந்திரனை எதிர்த்து ஆதிநுலமான நாராயண மூர்த்தி எங்கே போய் விட்டார்?” என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

“எங்கே போய்விட்டாரா? பிறுத்தாவைத்து கோபிசா கந்திரகனின் சேலித் தலைப்பில் ஒரு வேளை ஒளிந்து கொண்டிருப்பார்!” என்றார் சைவர்.

“அவ்வது பல்மாகரனுக்கு வரக் கொடுத்துவிட்டு அவநிப் புடைத்துக் கொண்டு ஒடிவதுபோல் சிவனுக்கு இன்னொரு சங்கடம் ஏற்பட்டிருக்க

லாம். அந்தச் சங்கடத்திலிருந்து வெளிக் காப்பாற்றுவதற்காகத் திருமால் போலிருக்கலாம்” என்றான் தம்பி.

“திரிபுர எம்நாரத்தின் பொது விஷ்ணு அடைந்த கர்வபங்கம் இந்த வைஷ்ணவனுக்கு ரூபகம் இல்லை போலிருக்கிறது!” என்றார் சைவப் பெரியார்.

“கவாமிகனே! நீங்கள் எதற்காகத் தான் இப்படிச் சண்டை போடுகிறீர்களோ, தெரியவில்லை! யாருக்கு எந்தத் தெய்வத்தின் பேரில் பக்தியோ, அந்தத் தெய்வத்தை வழிபடுவது தானோ?” என்றான் வந்தியத்தேவன்.

விசுவப் பெரியாருமே ஆழ்வார்க்கடியானும் ஏன் ஆவலிதம் சண்டை பிட்டார்கள், வீரநாராயணபுரத்தில் ஏன் இதை மாநிலியாள் வாதப் போர் நடத்தின என்பதைப் பற்றி வாகைக் கனாக்கு இச்சமயத்தில் சொல்விவிடுவது கடுமையாகிக்கும்.

பழத் தமிழ் நாட்டில் ஏறக்குறைய அறுநூறு வருஷ காலம் பெளத்த மதமும் சமண மதமும் செவ்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. இந்தச் செவ்வாக்கிலும் தமிழகம் பல நலன்களை எய்தியது. சிற்பம், சித்திரம், கவிதை, காளியம் முதலிய கலைகள் தழைத்தோங்கின. பின்னர், ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் தோன்றினார்கள். அமுதொழுகும் தெய்வத் தமிழ்ப் பாசரங்களைப் பொழிந்தார்கள். வைஷ்ணவத்தையும் சைவத்தையும் தழைத்தோங்கச் செய்தார்கள். இவர்களுடைய பிரசார முறை மிக சக்திவாய்ந்ததாயிருந்தது. சமயப் பிரசாரத்துக்குச் சிற்பக் கலைபுடன்கூட இசைக் கலைகளையும் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஆழ்வார்களின் பாசரங்களையும் நுவர் தேவாரப் பண்களையும் தேவகாந்ததை யொத்த இசையில் அமைத்துப் பலர் பாடத் தொடங்கினார்கள். இந்த இசைப் பாடல்கள் கேட்போர் உள்ளங்களைப் பரவசப்படுத்திப் பக்தி வெற்றியை ஊட்டின. ஆழ்வார்களின் பாடல் பெற்ற விஷ்ணு ஸ்தவங்களும் முவரின் பாடல் பெற்ற சிவ ஸ்தவங்களும் புதிய சிறப்பையும் புனிதத் தன்மையையும் அடைந்தன. அதற்கு முன் செங்கல்லாலும் மரத்தினாலும் கட்டப்பட்டிருந்த ஆலயங்கள் ; புதுப் புதிதாக் கற்றிகளாகக் கட்டப்பட்டன. இந்தத் திருப்பணியை விஜயநாயக சோழன் காவத்திலிருந்து சோழ மன்னர்களும், மன்னர் குடும்

பதனைச் சேர்த்தவர்களும் வெருவாகச் செய்து வந்தார்கள்.

அதே சமயத்தில் கேரள நாட்டில் ஒரு விசேஷ சம்பவம் நடந்தது. காலடி என்னுமிடத்தில் ஒரு மகான் அவதரித்தார். இளம் பிராயத்தில் அவர் உணைகத் துறந்து சத்தியாகி ஆனார். வடமொழியிலுள்ள சகல சான்றிதழ்களையும் படித்துக் கரை கண்டார். வேத உபநிஷதம், பகவத் கதை, பிரம்ம சூத்திரம் - இவற்றின் அடிப்படையில் அன்வயத வேதாந்தக் கொள்கையின் கொடியை நாட்டினார். வடமொழியில் பெற்றிருந்த விதவத்தின் உதவியினால் பாரத தேசம் முழுவதும் திக்கெழும் செய்து ஆங்காங்கு எட்டு அன்வயத மடங்களை ஸ்தாபனம் செய்தார். இவருடைய கொள்கையை அல்லமயித்த அத்வைத சத்தியாகிகள் நூடெங்கும் பரவிச் சென்றார்கள்.

இவ்விதம் தமிழ் நாட்டில் நம் கதை நடந்த காலத்தில், அதர்வது கமார் 980 வருஷங்களுக்கு முன்பு, பெரிய தொரு சமயக் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. இந்தக் கொந்தளிப்பிலிருந்து தீங்கு தரும் அம்சங்கள் சிலவும் தோன்றிப் பரவின். வீர வைஷ்ணவர்களும் வீர சைவர்களும் ஆங்காங்கு முனைத்தார்கள். இவர்கள் கண்ட கண்ட இடங்களில் எவ்வாறு சண்டையில் இறங்கினார்கள். இந்த வாதப் போர்களில் சில சமயம் அத்வைதிகளும் கலந்து கொண்டார்கள். சமய வாதப் போர்கள் சில சமயம் அடிதடி சண்டையாகப் பரிணமித்தது.

அந்தக் காலத்து கால-வைஷ்ணவப் போரை விளக்கும் அருமைபாள் கதை ஒன்று உண்டு.

பூர்வகத்து வைஷ்ணவர் ஒருவர் திருவாரணகாவல் ஆலய வெணிகவரின் ஓரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

தலையில் திடீரென்று ஒரு கல் விழுந்தது. காயமாகி இரத்தமும் கசிந்தது. வைஷ்ணவர் அன்னாத்து பார்த்தார். கோபுரத்தில் ஒரு காக்கை உட்கார்ந்த படியால் அந்தப் பழைய கோபுரத்தின் கல் இடித்து விழுந்திருக்க வேண்டும் என்று அறிந்தார். உடனே அவருக்குக் காயமும் வலியும் மறந்து போய் ஒரே குதூகலம் உண்டாகிவிட்டது. "சிரக் கத்து வீர வைஷ்ணவக் காக்காயே! திருவாரணகாவல் கோயிலை தன்ருய் இடித்துத் தன்னு!" என்றாராம்.

அந்த நாளில் இத்தகைய கால-வைஷ்ணவ வேற்றாமை மனப்பான்மை மிகப் பரவியிருந்தது. இதைத் தெரிந்து கொண்டிருந்த பிள்ளை இத்தக் கதை

கைத் தொடர்ந்து படிப்பதற்கு மிகக் அலுக்கமாயிருக்கும்.

இடம் அக்கரை சென்றதும், கைவப் பெரியார் ஆழ்வார்க் கடியாரைப் பார்த்து. "நீ நாசமாய்ப் போவாய்!" என்று கடைசி சாபம் கொடுத்து விட்டுத் தம் வழியே போனார்.

வத்தியத்தேவனுடன் வந்த கடம்பூர் வீரன் பக்கத்தில் உள்ள திருப்பனந்தாளுக்குச் சென்று குதிரை சம்பாதித்து வருவதாகச் சொல்லிப் போனான். ஆழ்வார்க்கடியானும் வத்தியத்தேவனும் ஆற்றங்கரையில் அரச மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்தார்கள். அந்த மரத்தின் விசாலமான அடர்ந்த நினைகையில் நூற்றுக்கணக்கான பறவைகள் மதுரமான கலகலத்தவனி செய்து கொண்டிருந்தன.

வத்தியத்தேவனும் நம்பியும் ஒரு வருடைய வானை ஒருவர் பிடுங்கி ஏதாவது விஷயத்தைக் கிரகிக்க

விருப்பினர்கள். முதலில் சிறிது நேரம் கத்தி கலகலத்துப் பேசினார்கள்.

"ஏன் தம்பி! கடம்பூர் மாணிகைக்கு எங்கே அழைத்துப் போகாமல் விட்டு விட்டுப் போனாய் அல்லவா?"

"நான் போவதே பெரிய கஷ்டமாகப் போய்விட்டது, நம்பிகளே!"

"அப்படியா! பின் எப்படித்தான் போனாய்? ஒரு வேளை போகவே விரும்பியோ?"

"போனேன், போனேன். ஒரு காலியத்தை உத்தேசித்து விட்டால் பின்வாங்கி விடுவேனா? வாசந் காவலர்கள் தடுத்தார்கள். குதிரையை ஒரு தட்டுத் தட்டி உள்ளே விட்டேன். தடுத்தவர்கள் அத்தனை பேரும் உருங்கு தரையில் விழுந்தார்கள். பிறகு, அவர்கள் எழுந்து வந்து என்னைக் கும்பித்து கொண்டவதற்குள் என் நண்பன் கத்தமாகன் ஒடி வந்து என்னை அழைத்துப் போனான்."

"அப்படித்தான் இருக்கும் என்று நானும் நினைத்தேன். மிகக் கைதரிய சாவி நீ. சரி, அப்பறம் என்ன நடந்தது? யார், யார் வந்திருந்தார்கள்?"

“எத்தனையோ பிரமுகர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய பெயரெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. பழுவேட்டையார் வந்திருந்தார். அவருடைய இளம் மனைவியும் வந்திருந்தாள். அப்பப்பா! அந்தப் பெண்ணின் அழகை என்னவென்று சொல்வது?... ”

“நீ பார்த்தாயா, என்ன?”

“ஆகா! பார்த்தாயா? என்னவென்று கத்தமாறன் என்னை அத்தப் புரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கே பார்த்தேன். அவ்வளவு ஸ்திரீகளிலும் பழுவேட்டையாரின் இளைவரானிடால் பிரமாத அழகுடன் விளங்கினாள்! மற்ற கருநீர்த்து மங்கைவர்க்கு நடுவில் அந்த ராணியின் மூகம் பூரண சந்திரனைப் போல் போலித்தது. அரண்மை, ஊர்வசி, திரிபாத்தமை, இத்திராணி, சந்திராணி எல்லாகும் அவளுக்கு அப்பற்றந்தான்!”

“அடே அப்பா! ஒரேவாடிவாக வர்ணித்திருப்பே? பிறகு என்ன நடந்தது? குரவைக் கூத்து நடந்ததா?”

“நடந்தது. மிகவும் நல்லிருந்தது. அப்போது உம்மை திரைத்துக் கொண்டேன்.”

“எனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அப்பறம் இன்னும் என்ன நடந்தது?”

“வேலமுட்டம் நடந்தது. தேவரானையும் தேவராட்டியும் மேடைக்கு வந்து ஆலேசமாக ஆடினார்கள்.”

“சந்ததம் வந்ததா? ஏதாவது வாக்குச் சொன்னார்களா?”

“ஆகா! திரைத்த காரியம் கூகடும்; மழை பெய்யும்; நிலம் விளையும்” என்றெல்லாம் சந்தக்காரன் சொன்னான்.....”

“அவ்வளவுதானா?”

“இன்னும் ஏதோ இராஜாங்க விஷயமாகச் சொன்னான். நான் அதை யொன்றும் கவனிக்கவில்லை.”

“அடாடா! இவ்வளவுதானா? கவனித்திருக்க வேண்டும். தம்பி! நீ இளம் பிள்ளை; நல்ல வீரபராக்கிரமம்

உடையவனுப்த் தொன்றுகிறாய். இராஜாங்க விஷயங்களைப் பற்றி எங்கேயாவது யாராவது பேசினால் காதில் கேட்டு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.”

“நீர் சொல்வது உண்மை. எனக்குக் கூட இன்று காலையில் அப்படித்தான் தோன்றியது.”

“காலையில் தோன்றுவானேன்?”

“காலையில் சுத்தமாறனும் நானும் பேசிக் கொண்டே கொள்ளிடக்கரை வரையில் வந்தோம். இராத்திரி நான் படுத்துத் தூங்கிய பிறகு, கடம்பூர் மாணிக்கக்கு வந்திருந்த விருத்தாளிகள் கூட்டம் போட்டு ஏதேதோ இராஜாங்க விஷயமாகப் பேசினார்களாம்.”

“என்ன பேசினார்களா?”

“அது எனக்குத் தெரியாது. சுத்த மாறன் ஏதோ கூடமாகச் சொன்னான் தவிர, தெளிவாகச் சொல்லவில்லை. ஏதோ ஒரு காரியம் சீக்கிரம் நடக்கப் போகிறது. அப்போது சொல்விறென் என்றான். அவன் போச்சே மர்மமாயிருந்தது. ஏன், கலாமிகனே! உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா?”

“எதைப் பற்றி?”

“நாடு நகரமெல்லாம் ஏதேதோ பேசிக் கொள்கிறார்களே? வானத்தில் வாய் நட்சத்திரம் காணப்படுகிறது. இராஜாங்கத்துக்கு ஏதோ அபத்து இருக்கிறது. சோழ சிம்மாசனத்தில் ஈழதல் ஏற்படுக, அப்படி, இப்படி— என்றெல்லாம் பேசிக் கொள்கிறார்கள். கொண்டை மண்டலம் வரையில் இந்தப் பேச்சு எட்டிவிருக்கிறது. இன்னும், ஷார் யாரோ பெரிய கூகைகள் சொத்து. அடிக்கடி கூடி, அடுத்த பட்டத்துக்கு யார் என்று யோசித்து வருகிறார்களாம். உங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது? அடுத்த பட்டத்துக்கு யார் வரக்கூடும்?”

“எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. தம்பி! இராஜாங்க காரியங்களுக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நான் வைஷ்ணவன்; அழுவார்களின் அடியார்க்கு அடியான்; எனக்குத் தெரிந்த பாகரங்களைப் பாடித் கொண்டு ஊர் ஊராய்த் திரிவதுவன்!”

இவ்வாறு அழுவார்க்கடியான் கூறி, ‘திருக்கட்டைப் போக்பேலி கட்டை’ என்று பாடத் தொடங்கவும், வந்தியத் தேவன் குறுக்கிட்டு, “உமக்குப் புண்ணியமாகப் போகட்டும், நிறுத்தும்!” என்றான்.

“அடாடா! தெய்வத் தமிழ்ப் பாசுரத்தை நிறுத்தச் சொல்கிறாயே?”

“அழுவார்க்கடியான் நம்பிகனே! எனக்கு ஒரு சத்தேகம் உதித்திருக்கிறது. அதைச் சொல்லட்டுமா?”

“தன்னுயிர் சொல்லு !”

“நடிசைத் தூக்கிக் கொண்டு அடிக்க வரமாட்டமே ?”

“உயிர்சொல் ? உன்னை அடிக்க என்னுடைய முடியுமா?”

“உம்முடைய வலவுண்ணவம், பக்தி, ஊர்தவபுண்டரம், பாசரப் பாடல், - எல்லாம் வெறும் வேஷம் என்று சத் தெரிக்கிறேன்.”

“ஐயையோ ! இது என்ன பேச்சு ! அபசாரம் ! அபசாரம் !”

“அபசாரமும் இல்லை, உபசாரமும் இல்லை. உம்முடைய பெண்ணுணையை மறைப்பதற்காக இந்த மாதிரி வேஷம் போடுகிறீர். உம்மைப் போல் இன்னும் சிலவரையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். பெண்ணுணைப் பித்துப் பிடித்து அவை நிறைவர்கள் அப்படி என்னதான் பெண் ணிடம் காண்கிறார்களோ, அதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு எத்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் வெறும் பாசரவே இருக்கிறது.”

“தம்பி! பெண் பித்துப் பிடித்து அவைநிறைவர்கள் சிலர் உண்டு. ஆனால் அவர்களோடு என்னைச் சொர்க்காதே. நான் வேலுதாரி அல்ல. நீ அவ்விதம் சந்தேகிப்பது ரொம்பத் தவறு.”

“அப்படியானால் பக்கத்தில் வந்த அந்தப் பெண்ணிடம் ஒலை கொடுக்கும் படி என்னை ஏன் கேட்டாய்? அதிலும் இயற்கை மனுஷன் மனம் புலித்து கொண்ட பெண்ணிடம் மனத்தைச் செலுத்தலாமா? நீர் கடம்பூர் மானி கைக்கு வரவேண்டும் என்று சொன்ன தும் அவனைப் பார்ப்பதற்குத்தானே? இல்லை என்று சொல்ல வேண்டாம்!”

“இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அதற்கு நீ கூறிய காரணம் தவறு. வேறு தகுந்த காரணம் இருக்கிறது. அது பெரிய கதை.”

“குதிரை இன்னும் வரக் காணோம். அந்தக் கதையைத்தான் சொல்லுங்கள். கேட்கலாம் !”

“கதை என்றால், கற்பனைக் கதை அல்ல; உண்மையாக நடத்த கதை. அதிகம் வரலாறு. கேட்டால் நீ நிகைத்துப் போவாய். அல்லவம் சொல்வத தான் வேண்டாமா?”

“இஷ்டமிருந்தால் சொல்லுங்கள்.”

“ஆம், சொல்கிறேன். கொஞ்சம் எனக்கு அவசரமாகப் போக வேண்டும். இருந்தாலும் சொல்லி விட்டுப் போகிறேன். மறுபடியும் உன்னிடம் ஏதாவது உதவி கோரும்படி விருந்தா லும் இருக்கும். அப்போது தட்டாமல் செய்வாய் அல்லவா?”

“நியாயமா விருந்தால் செய்வேன். உங்களுக்கு இஷ்ட மில்லாவிட்டால் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்.”

“இல்லை, இல்லை. உன்னிடம் கட்டாமல் சொல்வையே தீர வேண்டும். அந்த இரண்டியாகரன் பழுவேட்டனர யின் இனம் மனைவி இருக்கிறாள். நான் உன்னை ஒலை கொண்டு போகச் சொன்னேனே, அவள் பெயர் நத்தினி. நத்தினியைப் பற்றி நான் சொல்வப் போவதைக் கேட்டால் நீ ஆச்சரியப் பட்டுப் போவாய். உலகில் இப்படி யும் அக்கிரமம் உண்டா என்று பொல் குவாய்!” - இந்த முன்னுரையுடன் அழ்வார்க்கடியவான் நத்தினியைப் பற்றிய கதையை ஆரம்பித்தான்.

க க க

அழ்வார்க்கடியவான் பாண்டிய நாட் டில் வகை நதிக்கு கரையில் ஒரு கிராமத்தில் பிறந்தவன். அவனுடைய குடும்

பத்தார் பரம ஏழைகளான வலுண்ண வர்கள். அவனுடைய தந்தை ஒரு நாள் நதிக்கு கரையில் உள்ள நந்தவனத்துக்குப் போனார். அங்கே ஒரு பெண் குழந்தை அநாதையாகக் கிடப்பதைக் கண்டார். குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார். குழந்தை கனியாகவும் அழகாகவும் இருந்தபடியால் குடும்பத் தார் அன்புடன் போற்றிக் காப்பாற்றி னார்கள். நந்தவனத்தில் கிடந்து அகப் பட்டபடியால் நத்தினி என்று குழந் தைக்குப் பெயரிட்டார்கள். அடியவான் அப்பெண்ணைத் தன் தங்கை என்று குறிப்பிப் பாராட்டி வந்தான்.

நத்தினிக்குப் பிராயம் னைந்து வந்ததுபோல் பெருமானிடம் பக்தியும் வளர்ந்து வந்தது. அவன் மற்றொரு ‘ஆண்டவர்’ அகிப் பக்தர்களை யெல் லாம் ஆட்கொண்டப் போகிறான் என்று அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் நம்பி னார்கள். இந்த நம்பிக்கை அழ்வார்க் கடியவாளுக்கு அதிகமாக இருந்தது. தந்தை இறந்த பிறகு அப் பெண்ணை

வளர்க்கும் பொறுப்பை அவனை ஏத
றுக்கொண்டான். இருவரும் ஊர்
ஊராகச் சென்று ஆழ்வார்களின்
பாடரங்களைப் பாடி வைஷ்ணவத்தைப்
பரப்பி வந்தார்கள். தத்திலி துன்ப
மாலை அணிந்து பக்தி பரவசத்துடன்
பாசரம் பாடியதைக் கேட்டவர்கள்
மதிமயங்கிப் போனார்கள்.

ஒரு சமயம் ஆழ்வார்க்கடியான் திரு
வேங்கடத்துக்கு யாத்திரை சென்றான்.
திருப்பி வரக் கால தாமதமாகிவிட்டது.
அப்போது தத்திலிக்கு ஒரு விபரீதம்
நேர்ந்து விட்டது.

பாண்டியர்களுக்கும் கோழிக்காசுக்
கும் இறுதிப் பெரும் போர் மதுரைக்கு
அருகில் நடந்தது. பாண்டியர் சேனை
சர்வ நாசம் அடைந்தது. வீரபாண்டி
வன் உடம்பெய்வான் காவங்குடன்
போர்க்களத்தில் விழுந்திருந்தான். அவ்
னுடைய அத்தரங்க ஊழியர்கள் வெளர்
அவனைக் கண்டுபிடித்து எடுத்து உயிர்
தப்புவிக் க ளுவாண்டுகள். இரவுக்
கிரவே, நத்தினியின் வீட்டில் கொண்டு
வந்து சேர்த்தார்கள். பாண்டியனுடைய
நிலைமையைக் கண்டு மனபிரங்கி நத்தினி
அவனுக்குப் பணிவிடை செய்தாள்.
ஆனும் சீக்கிரத்தில் கோழ வீரர்கள்
அதைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள்.
நத்தினியின் வீட்டைச் சூழ்ந்துகொண்டு
உட்புகுந்து வீர பாண்டியனைக் கொள்
றுங்கள். அங்கிருந்த நத்தினியின் அழ
கைக் கண்டு மோகித்துப் பழுவேட்
டனரவர் அவனைச் சிறைப் பிடித்துக்
கொண்டு போய்விட்டார்.

இது மூன்று வருஷத்துக்கு முன்னும்
தடந்தது. பிறகு ஆழ்வார்க்கடியான்
தத்தினியைப் பார்க்கவே முடியவில்லை.
என்று முதல் ஒரு தடவைமேலும் நக்
தினியைத் தனியே சந்தித்துப் போவும்,
அவள் விரும்பினால் அவளை விடுவதை
செய்து கொண்டு போகவும் ஆழ்வார்க்
கடியான் மூயன்று கொண்டிருக்கிறான்.
இதுவரையில் அம்மூயத்திலில் வெற்றி
பெறவில்லை....

இந்த வரலாற்றைக் கேட்ட வத்தியத்
தேவனுடைய உள்ளம் உருகி விட்டது.
கடம்பூர் மானியைப் பணக்கில்
இருத்தது நத்தினி இவ்வீ என்றும்,
இவ்வரசன் மதுராத்தகன் என்றும் ஆழ்
வார்க்கடியானிடம் சொல்லி விடலாமா
என்று ஒரு கணம் யோசித்தான். பிறகு,
ஏதோ ஒன்று மனத்தில் தடை செய்தது.
ஒருவேளை இந்தக் கதை முழுதும் ஆழ்
வார்க்கடியானின் உலாவிப்போ என்று
தோன்றியது. ஆகையால் கடம்பூர்
மானிகையில் தான் அறிந்து கொண்ட
இரகசியத்தைச் சொல்லவில்லை.

அப்போது சேனத் தூரத்தின் கடம்
பூர் வீரன் குதிரையுடன் வந்து கொண்
டிருந்தான்.

"தம்பி! எனக்கு நீ உதவி செய்
வாயா?" என்று ஆழ்வார்க்கடியான்
கேட்டான்.

"தான் என்ன உதவி செய்யமுடியும்?
பழுவேட்டனரவர் இந்தச் சோழப் பேர
ரசைவே ஆட்டுவிக்கும் ஆற்றல் உடை
வார். தானே ஒரு செல்வாக்கும் இவ
னாத தன்னைத் தனி ஆள். என்னால்
என்ன செய்ய முடியும்?" என்று வந்தி
லத்தேவன் ஊக்கிரஸையாகவே பேசி
னான். பிறகு "நம்பிக்வே! இராஜாங்க
காலியங்களைப் பற்றி உமக்கு ஒன்றும்
தெரியாது என்று சொல்விதிர்கள்? சுந்
தர சோழ மகாராஜாவுக்கு ஏதாவது
நேர்த்து விட்டால் அடுத்த பட்டத்
துக்கு உரிவவர் யார் என்று உம்மால்
சொல்வ முடியுமா?" என்றான்.

இப்படிக் கேட்டு விட்டு, அடியா
னுடைய முகபாவத்தில் ஏதாவது மாறு
தல் ஏற்படுகிறதா என்று வத்தியத்
தேவன் ஆவலுடன் பார்த்தான். வய
சைமும் மாறுதல் ஏற்படவில்லை.

"அதெல்லாம் எனக்கு என்ன தெரீ
யும். தம்பி! குடத்தை நோசியவரைக்
கேட்டால் ஒருவேளை சொல்வார்!"
என்றான் தம்பி.

"ஓபெறா! குடத்தை நோசியர் உன்
மைவியேய அல்லவாவு கேட்டிக்காரர்
தானா?"

"அசாத்தியக் கேட்டிக்காரர், சோதி
டமும் பார்த்துச் சொல்வார்; மனத்தை
அறித்தும் சொல்வார்; உலக விவகாரங்
களை அறிந்த அத்தக்கெற்பவும் ஆட்டம்
சொல்வார்!"

"அப்படியானால் அவரைப் பார்த்து
விட்டுப் போக வேண்டியதுதான்!"
என்று வத்தியத்தேவன் மனத்தில் நீர்
மானித்துக் கொண்டான்.

ஆதிகாயத்திலிருந்து மனித குலத்
துக்கு வகுக்கால் திகழ்ச்சிகளை அறிந்து
கொள்வதில் பிரமை இருந்து வரு
கிறது. அரசர்களுக்கும் அந்தப் பிரமை
உண்டு; ஆண்டிகளுக்கும் உண்டு. முந்
தும் துண்த முனிவர்களுக்கும் உண்டு.
இவ்வாற்தில் உழனும் ஜனங்களுக்கும்
உண்டு. அதிலிற் சிறந்த மோதலிகளுக்
கும் உண்டு; ஞா மதிலினர்களுக்கும்
உண்டு. இத்தகைய பிரமை நாடு துரங்
களைக் கடத்து, பல அபாயங்களுக்
குத் துணிந்து, அரசாங்க அத்தரங்கப்
பணியை திறநவெற்றுவதற்காகப் பிர
யாணம் செய்து கொண்டிருந்த நம்
ஞாடைய வாகிப் வீரனுக்கும் இருத்ததில்
ஆச்சரியம் இவ்வீ அல்லவா? (தொடருக)

உங்கள் பிள்ளையின் மேல் படிப்புக்கு திட்டமிட இதுவே தருணம்

இன்றே ஐ.ஓ.பியில் ஒரு ரெக்காரிங் டிபாஸிட் கணக்கு ஆரம்பியுங்கள்!

நீங்கள் எக்காரணத்திற்காக சேமிப்ப
நாணூதம் ஐ.ஓ.பியை உங்கள் சொந்த
பாங்கு ஆகச் செய்துகொள்ளுங்கள்.
ஐ.ஓ.பியின் நேசபான்மையுள்ள சேவை
மையப் பெற்று எங்கும் உங்களைப்போன்ற

பால்வாய்க்கணக்காளிகளின் நம்பிக்
கையே ஆனத இந்தியாவிலும், வெளிநாடு
களிலும் நிறுவனமாக்க நேசபான்மையான
பாங்கு ஆகச் செய்துள்ளதா. உங்களுக்கு
சேவை செய்ய வாய்ப்பு நாருங்கள்.

ஐ.ஓ.பி.—பணியைச் செய் அளவு திறனுண்டு. உம்முடன் பழகும் அளவு பணிவுண்டு

இந்தியன் ஒவர்ஸீஸ் பாங்க் லிமிடெட்

சந்திய அலுவலகம்: 151, மவுண்ட் ரோடு, சென்னை-2

R.N. செட்டி, கோமன்

A.M. சதீசேகர், ஜெனரல் மானேஜர்

IOB-4553

மகாபாரதம்

ராஜாஜ்

49. மந்திராலோசனை

பதில்முன்றாவது வகுஷம் முடிந்தவுடன் பாண்டவர்கள் வீராடனுடைய ராஜதானியை விட்டு அவனுக்குச் சொந்தமான உயப்பிலாவியம் எங்கிற நகரத்தில் பகிரங்கமாக வசித்து வந்தார்கள். அவ்விடமிருந்து தங்களுடைய பத்துபித்திரர்களுக்கெல்லாம் தூது அனுப்பினார்கள்.

துவாரகாவிலிருந்து அருச்சுனன் மகேஷி உபத்திரையையும்கூட அவன் மகன் அபிமன்யுவையும்கூட அழைத்துக் கொண்டு பலராடனும் கிறஷ்ணனும் அவர்களுடன் யாதவ குலத்தைச் சேர்ந்த அநேக வீரர்களும் உயப்பிலாவியம் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஐரூர்த்தனன் வகுஷன் என்று கேட்டு மதஸ்ய ராஜனும் பாண்டவர்களும் சங்க முழக்கத்தோடு எதிர்கொண்டு வரவேற்றார்கள்.

பதில்முன்றாவது ஆண்டு ஆரம்பத்தில் பாண்டவர்களை வனத்தில் விட்டுப் போன இந்திரசேனன் முதலானவர்கள் ரதங்களோடு உயப்பிலாவியம் வந்து சேர்ந்தார்கள். காரிராஜனும் சாப்பியனும் இரண்டு அக்குரோணி சேனையுடன் வந்து யுதிஷ்டிரனை அடைந்தார்கள்.

மூன்று அக்குரோணியுடன் பாஞ்சால ராஜனான திருபதன் வந்து சேர்ந்தான். துருபதனுடன் கிண்டியும், திரௌபதியின் சகோதரன் திருஷ்டத்யும்னனும், திரௌபதியின் புத்திரர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். இன்னும் பல ராஜாக்கள் தத்தம் பெரும் சேனைகளுடன் பாண்டவர்களுக்குத் துணையெவரம் என்று வந்து சேர்ந்தார்கள்.

முதல் அபிமன்யுவுக்கும் உத்தரனக்கும் சாஸ்திர முறையிடி விவாகம் நிறைவேறியது. அதன்பின் எல்லா அரசர்களும் வீரர்களும் வீராடனுடைய சபா மண்டபத்தில் மந்திராலோசனைக்கு உட்கார்த்தார்கள்.

வீராடன் பக்கத்தில் இருஷ்ணனும் யுதிஷ்டிரனும், துருபதன் பக்கத்தில் பலராமனும் சாத்யகியும் ஆசனங்கள் பெற்று உட்கார்த்தார்கள். இன்னும் பல அரசர்களும் மகாரதர்களும் சபைபல அலங்கரித்தார்கள். கலகலப்பு அடங்கியதும் எவ்வாரும் சன்னனைப் பார்த்தார்கள். கண்ணனும் எழுந்து பேசலானான்.

“யுதிஷ்டிரர் சூதாட்டத்தில் வஞ்சனையாக ஜெயிக்கப்பட்டதும் ராஜ்யம் அபகரிக்கப்பட்டதும், வனவாசம் பிரதிபுஷ்டி செய்யப்பட்டதும், பாண்டு புத்திரர்கள் பதின்மூன்று வகுஷங்கள் கடுமையான வீரத்ததைச் சொன்னபடி அனுஷ்டித்துச் சகிக்க முடியாத பலவிதத் துன்பங்களைச் சகித்ததும் இனையெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயங்களே. தகும் புத்திரனுக்கும் அரசன் துரியோதனனுக்கும் எது நன்மை யோ, கெளரவர்களுக்கும்,

பாண்டவர்களுக்கும் எது புகழைத் தருவதும் தருமத்துக்கு இனசந்தது மாவதோ அதனை ஆலோசிப்புகள். தகும்புத்திரர் அதர்மத்துடன் கலந்தது எதுவானும் விரும்ப மாட்டார். தம்மை வஞ்சித்துப் பலவித கஷ்டங்களுக்கு ஆளாக்கிய திருதராஷ்டிர புத்திரர்களுக்கும், யுதிஷ்டிரர் கோர்த்தனையே விரும்புகிறார். கௌரவர்களுடைய துராசையையும் யுதிஷ்டிரனுடைய தகும் புத்தியையும் தள்ளுக ஆலோசித்துச் சொல்லுங்கள். துரியோதனனுடைய எண்ணம் என்னவென்று உள்ளபடி தெரியவில்லை. சமர்த்தனும் சீவனுமான ஒருவனைத் தூதனாக அனுப்பித் திருதராஷ்டிர புத்திரனுக்குச் சொல்ல

வேண்டியதைச் சொல்லிச் சமாதானம் செய்து புதிஷ்டரனுக்குப் பாதி ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கச் செய்ய வேண்டும்" என்று சொல்லி, தன்மயன் பலராட்சைப் பார்த்தார்.

பலகேவன் சொன்னான்: "தருமமும் ராஜா நீதியும் கூடிய யோசனையைக் கிருஷ்ணன் சொன்னான். அதைக் கேட்டார்கள். துரியோதனன், தருமபுத்திரர் இருவருக்கும் ஐந்தமான யோசனை கிருஷ்ணனால் சொல்லப்பட்டது. அந்த நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். குத்தி புத்திரர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த பாதி ராஜ்யத்தை இழந்துவிட்டு அதை மறுபடியும் அடைய முயல்கிறார்கள். சமாதானத்தின் மூலம் அண்டர்தாரர்களானால் பாண்டவர்களும் துரியோதனனுடையர்களுக்கும் பிரளாயகாலம் எல்லோருடும் கசுறும் அன்மதியும் அடையவார்கள். அதில் சந்தேகமில்லை. அதற்கு ஒருவன் துரியோதனனிடம் போய் புதிஷ்டரனுடைய வேண்டுகோளை அவனுக்குச் சொல்லி, அன்னுன் எ சந்தேகமும் தெரிந்து கொண்டு வரவேண்டும்.

கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர் களுக்கும் சமாதானம் உண்டாகும் திறமையைப் படைத்தவன் போக வேண்டும். அப்படிப் போகும் தூதன் பிழ்மரை யும் திருதராஷ்டிரனையும் துரோணனையும் விதுரனையும் நிரூபரையும் அகலத்தாமரையும், கன்னியையும் சந்திரையையும் கவந்து அலோசித்துக் குத்தி புத்திரருக்காக வணங்கிக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். என்ன தெரிந்தாலும் கொடுக்கக் கூடாது. தருமபுத்திரன் தெரிந்தே சூதாட்டம் அடித்தே சந்தேகம் இழந்தான். பல நண்டுகள் தடுத்தும் ஆடுவேன் என்ற பிடியாதம் செய்து அடினான். சகுனியால் தாய்க்கட்டை வீகலில் தேர்ச்சி பெற்றவன் என்று தெரிந்திருந்தும், தான் அதில் சகுனிக்குச் சமமானமானவன் அல்ல என்பதை நன்றாக அறிந்திருந்தே விஷ்டரன் அட்டத்துக்கு வந்துக் கொண்டு அடினான். அனுகூலம் இப்போது திருதராஷ்டிரன் வணங்கியே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். தூதனாகப் போகிறான் யுத்தப் பிரளாயக இருக்கக் கூடாது. எப்படி.

வாஸ்து சமாதானம் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனே தூதனாகப் போக வேண்டும். துரியோதனனை நல்ல வாரித்தையினால் சமாதானப்படுத்துங்கள், அரக்கனே! புத்தத்தை விரும்பாதீர்கள். சமாதானத்தில் சம்பாதிக்கப்பட்ட செல்வமே பயன் அளிக்கும். எத்த புத்தத்திலுமே அநீதி ஏற்படும்.."

பவராமனுடைய கட்டி என்னவென்றால், நெரிந்தே புதிஷ்டிரன் குதாடிச் சொத்தைத் தோற்றான். பிரதிக்ஷணப் படி வணலாசம் முடிந்ததனும் மறுபடி வணலாசம் போகாமல் கத்திரிமரம் இருக்கும் உரிமை உண்டு. ஆனால் ஆட்டத்தில் இழந்த ராஜ்யத்தைக் கேட்கும் உரிமை உண்டா? பிரதிக்ஷணமில் அய்யாளுவ திபந்தனை இல்லை. ராஜ்யத்தை இழந்தது இழந்ததுதான். வணங்கிக் கேட்டு ஏதேனும் நெருக்காய் போழிய உரிமை கிடையாது. குதாட்டத்தில் சொத்து வைத்து இழப்பது மடமையானாலும் கண் நிறத்து குதாடி, இழந்தது இழந்தபடியேயாகும். அதை மறுபடி என்ன என்ற ஒருவன் உரிமை பாராட்டி டுடமில்லை என்பது. ஒரே சூலத்தைச் சேர்த்தவர்கள் விரோதப் பட்டுக் கொண்டு கொடிய புத்தம் செய்வது பவராமனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. புத்தத்தினால் எப்போதும் அவர்த்தம்தான் விளைவும் என்பது அவனுடைய அபிப்பிராயம்.

எக்காவலத்துக்கும் பொருத்தமான ஓர் உண்மையைப் பவராமன் நமம் சொல்லுகிறார் விவாகர்.

இவ்வாறு பரிதவன் உதிர்பதை வாதவ வீரனான சாத்தவிரியால் பொறுக்க முடியவில்லை. கோபம் மேலிட்டு எழுத்த சாத்தவிரி பேச ஆரம்பித்தான்:

"பலதேவர் பேசினது எதைக்குக் கொஞ்சமேனும் நிவாலமாகத் தோன்றவில்லை. ஒருவன் தம்முடைய அத்தனாக எண்ணம் எதுவோ அதற்கு அதுசரணாகச் சாமர்த்தியத்தைக் கொண்டு பேசினிருவான். எதைவும் அழகாக வாதித்துவிட முடியும். ஆனால் அதருமம் தரும் அடாது. அநீதி நீதியுமாகாது. பலதேவர் சொன்னதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன் மிகவும் வெறுக்கிறேன். ஒரே வயிற்றில் குரலும் சுவரலும் அண்ணன் தம்பிகளாகப் பிறக்கிறார்கள். ஒரே மரத்தில் பழம் தரும் விளையும். பயனற்ற விளைவும் உண்டாவதைப் பார்க்கிறோமல்லவா? சிக்கு ணன் பேசியது தரும். பலதேவர் பேசி

வது அநீதி. தரும் புத்திரரைப் பற்றிச் சபையில் குறை சொல்லுகிறவன் துரியோதனனாகக் கண்டு பறப்படுகிறவனுக்குத் தான் இருக்க வேண்டும். தான் கடுமை வாய் பேசுவதைச் சபையோர் மன்னிக்க வேண்டும். ஆட்டம் நெரிவாதனும். ஆட்டத்தில் இட்டமில்லாதவரு மாயிருந்த புதிஷ்டிரரை வகுத்தி அழைத்து ஆடச் செய்து அவரைத் தோற்க அடித்தார்கள். பிரதிக்ஷணப் பூரணமாக முடித்துத் திரும்பிய இவர் ஏன் துரியோதனனை வணங்கிப் பிச்சை கேட்க வேண்டும்? புதிஷ்டிரர் வாகிப்ப வர் அல்லர். அவர் வணங்க வேண்டிய அகஸியமில்லை. பாண்டவர்கள் வணங்காததைச் சரியாகப் பூர்த்தி செய்து அஞ்ஞாதவாசனும் சரியாக முடித்திருக்கும்போது பன்னிரண்டு மாதமும் பூர்த்தியாவதற்குள் நாம் கண்டு கொண்டுவிட்டோம் என்று அதர்மமாகச் சொல்லி வரும் இந்தத் துரியோதனனுடைய தான் புத்தத்தில் விழக்கி. தர்மபுத்திரருடைய காலில் அவர்கள் விழுந்து வணங்கச் செய்வேன். இவ்வியைக் கௌரவர்கள் வம்புரிக்குச் செய்வார்கள். தர்ம புத்தத்தில் அநீதி ஏன் விளைவும்? அபயம் ஒடுத்து புத்தம் செய்யும் எதிரிகளைக் கொல்லுவதில் ஒரு பாபமுமில்லை. எத்துருக்களை வாகிப்பது இஷ்டமிக்குக் காரணமாகும். துரியோதனன் புத்தத்தை விரும்புபவரில் புத்தத்துக்குத் தயாராயினாம். கால தாமதம் செய்யாமல் நாம் செய்ய வேண்டியதைச் செய்வோம். புத்தமில்லாமல் அவன் ராஜ்யத்தைத் தரப்போகுகிறான். கால தாமதம் செய்வது அநியாயமையாகும்."

சாத்தவிரி இவ்வாறு உறுதியாகச் சொன்னதைக் கேட்டு துருபத ராஜன் மகிழ்ச்சி வடைத்து எழுந்தான்.

"சாத்தவிரி சொல்வது சரி. அதைத் தான் நான் ஆதரிக்கிறேன். நல்ல வார்த்தைகளால் துரியோதனன் வழிக்கு வரமாட்டான். தம்முடைய புத்த முயற்சியை நாம் நிறுத்தாமல் செய்து கொண்டே போக வேண்டும். நம்முடைய நண்பர்களுக்குத் தூதரனை அனுப்பிக் கால தாமதமின்றிப் படைகளைச் சேர்க்கச் சொல்ல வேண்டும். சல்லன், திருஷ்டகேது, ஐயத்தேனன், கேகயன் முதலியவர்களிடம் உடனே தம்முடைய துதர்கள் போக வேண்டும். திருதராஷ்டிரனிடம் தகுந்த தூதனை அனுப்ப வேண்டியது அவசியம். என்னுடைய ஆண்மனை விதவானும் புரோகிதருமான வேதிகரை தமஸ்திரபுரம் அனுப்பவாம் சொல்ல வேண்டியதை

அவரிடம் சொல்லி அனுப்பலாம். துரியோதனனிடம் என்ன சொல்வ வேண்டும், பிஷ்மரிடமும், திருதராஷ்டிரனிடமும் துரோணரிடமும் எவ்விதம் சொல்வ வேண்டும் என்பதை வேல்லாம் அவரிடம் சொல்லி யனுப்பலாம்" என்றான்.

திருபதன் இவ்வாறு போசனை சொன்னதும், வாகதேவன் எழுந்து இருந்த ராஜகீர்ப்புப் பார்த்துச் சொன்னான்: "நீர் சொன்னது மிகவும் சரியான போசனை. இதுவே செய்யத் தக்கது. அதுவே ராஜா நீதி. நானும் பஸ்திவருகும் கௌரவ பாண்டவர்கள் இருவருக்கும் சம உரிமைப்பட்டவர்கள். உத்தராயின் விவாகத்துக்காக வந்த நாம் நம்முடைய தகரத்துக்குத் திரும்புவோம். அதிலேயும் வயதிலும் நீர் அரசர்களுக்குள் பெரியவர், எம்க்கு நீர் குழுவைப் போன்றவர். திருதராஷ்டிரன் உம்மைப் பெரிதும் மதிக்கிறவன். துரோணரும், திருபதும் உம்மக்குப் பால்வ சிநேகிதர்கள் ஆவார்கள். நீர் தூதனுக்குச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி அனுப்ப வேண்டும். துரியோதனன் நியாயமான வழிக்கு வராவிட்டால் எல்லா முயற்சிகளும் செய்து எங்களுக்குச் சொல்லி யனுப்புகள்" என்றான்.

மந்திராலோசனையில் இவ்வாறு முடிவானபின் திருக்கணனும் அவனைச் சேர்த்தவர்கள் அனைவரும் துவாரகைக்குத் திரும்பிப் போனார்கள். வீராடனும், திருபதனும், புதிஷ்டிரன் முதலானவர்களும் புத்தத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தம் எல்லாம் செய்தார்கள். தூதர்களை ஆங்காங்கு அனுப்பி எல்லா அரசர்களுக்கும் தெரியப்படுத்தினார்கள். பாண்டவரிடத்தில் நட்புக் கொண்ட அரசர் எல்லாரும் தத்தம் சேனைகளைத் தயார் செய்தார்கள்.

துரியோதனுடையகும் உம்மா இருக்கவில்லை. அவர்களுக்கும் புத்தத்துக்கு வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். தங்களுடைய தளபர்களுக்கெல்லாம் உடனே படைகளைத் திரட்டச் சொல்லி யனுப்பினார்கள். இவ்வாறு பரத கண்டம் முழுவதும் புத்த முயற்சியின் ஆரவாரம் பரவிற்று. "அப்போது அரசர்களுடைய அயசரப் பிரயாணங்களினால் எங்கும் பெரும் விரைவில் ஏற்பட்டது. சேனைகள் வருவதும் போவதுமாகப் பூயி அநிந்த தது" என்கிற பெணரானிகர். தற்போது நடைபெறும் புத்த முயற்சி

களைப் போகவே அந்த நாளிலும் நடைபெற்றதாகத் தெரிகிறது.

திருபதன் தன் புரோகிதரைக் கூப்பிட்டு, "விதவாங்களுள் சிறந்தவரே! துரியோதனனிடம் பாண்டவர்களுக்குக் காக்க துது போகக் கூடவீர். அந்தத் துரியோதனனுடைய குணங்களும் பாண்டவர்களுடைய குணங்களும் உமக்கு நன்றாகத் தெரியும். திருதராஷ்டிரனுக்குத் தெரிந்தே பாண்டவர்கள் வலிவிக்கப்பட்டார்கள். விதுரன் நியாயத்தைச் சொல்லியும் திருதராஷ்டிரன் கேட்டவியில்லை. அந்தக் கிற அரசன் தன் மகன் சொன்ன வழியே செய்து விடுவான். நீர் திருதராஷ்டிரனிடம் தகுமத்தையும் நீதியையும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். விதுரர் உமக்கு உதவியாகத்தான் பேசுவார். இதனால் பிஷ்மர், துரோணர், திருபர் முதலிய மந்திரிகளுக்குள்ளும் புத்த வீரர்களுக்குள்ளும் பெதம் உண்டாக்கலாம். மந்திரிகளும் வீரர்களும் மாறுபட்ட அபிப்பிராயம் கொண்டால் அவர்களை யெல்லாம் மறுபடியும் ஒன்று சேர்ப்பதற்குப் பெரிய முயற்சி வேண்டியதாகும். காலதாமதமும் ஆகும். இதற்குள்ளாகப் பாண்டவர்களுடைய புத்த முயற்சிகள் சரியாக நடைபெறும். நீர் துரியோதனனுடைய தகரத்தில் இருந்து கொண்டு சமாதானம் பேசும் வரையில் அவர்களுடைய புத்த முயற்சிகள் தளர்ச்சி அடையும். சமாதானம் பேசுவதால் நமக்கு இந்த தல்ல பயன் உண்டாகும். சமாதானம் ஏற்பட்டாலும் நன்மையே. துரியோதனன் சமாதானத்துக்கு இசைவான் என்று தான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆவிலும் சமாதானம் பேசுபப் பேசுவதற்காகத் தூதர் போவது நமக்குப் பயனைத் தரும்" என்றான்.

சமாதானம் பேசுவது, உம்மை வாகவே சமாதானத்துக்கு வேண்டியதைச் செய்தது. ஆனால் போருக்கும் தயாராக இருந்து அதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைத் தளர விடாமல் செய்து கொண்டு இருப்பது, சமாதானம் பேசுவதில் விபரதிகளுடைய கூட்டத்தில் பெதம் உண்டாக்கப் பார்ப்பது, இவை யெல்லாம் பழைய காலத்திலும் கையாண்ட முறையே. அமெரிக்காவுடன்தற்பாலியத் தூதர்கள் 1941ம் வருஷத்து டிசம்பர் மாதத்தில் சமாதானம் பேசுபப் பேசி, அது முடிந்த மறு கணமே முத்துத் துறைமுகத்தைத் தாக்கி அமெரிக்காவுடைய கடற் படைகளைத் தகர்த்தது புதிய முறையல்ல; பழைய ஒத்திரிய முறையைப் போலவே காணப்படுகிறது. (தோடும்)

நன்னைக்கில் பிறக்கிறது நகைச்சுவை

“ரகிகள் வெலும் கோமாவிக் கூத்தை சகிக்கும் முட்டாள்கள்” என்று நினைப்பதை எப்பொழுது பட்ட தயாரிப்பாளர்கள் நிறுத்துவீருக்கோச. அப்பொழுதுதான் திரைப்பட துணைக்கவையின் தரம் உயரும்.

— “கூடர் அண்டி”யைப் “மத்திரைவிக் கரு நேசி” யுதம்.

இது பற்றி ஸ்ரீமதி மனோமா அவர்களைக் கேட்டபொழுது அவர் தெரிவித்துள்ள கருத்து பின்வருமாறு:

மிகக்ளை முட்டாள்கள் என்று மதிப்பிற்கும் அரசியல் வாழ்வியல், பத்திரிகை ஆலிவிரோ, பட்ட தயாரிப்பாளரோ வெற்றி பெறிய முடியாது. ஆதலால் பட்டத்தைத் தயாரிப்பவர்களை ஏமாற்றுவதாக நினைத்துப் பட்டத்தைத் தயாரித்தால்

“ஜேக்” என்று நாம் நினைக்கிற மதறவனை நினைத்துப்போ அவர் “ஜேக்”

முடிவில் அவர் நாம் ஏமாற்றியோவாசி. இதைப் பட்டத் தயாரிப்பாளர்களும் தான் கண்டுபிடிக்கிறார்கள். ஒருசில படங்கள் மிகவும் வயத்தியக்காரத்தனமாக அமைவதும் உண்மைதான். ஆனால் வேண்டுமென்றே, வயத்தியக்காரத்தனமாகப் படம் எடுக்க வேண்டும் என்று எந்தப் பட்டத் தயாரிப்பாளரும் நம்புவதில்லை. நம் முயற்சிக்கும், விடயத்திற்கும் மாறுதல் முடிவுகள் ஏற்படுவது எந்தத் துறையிலும் விவரக்கூடிய திகழ்ச்சிதான். பத்திரிகையில் பல கதைகள், கட்டுரைகள் வருகின்றன. எவ்வாறும் மூதல் தரமாக அமைத்து விடுகின்றனவா? மிக நன்றாகப் பாடக்கூடிய சங்கீத விதவாஸ்கவின் கச்சேரிகள் கூடச் சில சமயங்களில் பெரும் ஏமாற்றமாக முடிவடிக்னவா?

ஓர் எழுத்தாளனோ, சங்கீத மேதைவோ, விஞ்ஞானியோ, விவையாட்டு விரோ எவரோனும், “என்னுடைய முயற்சிகள்

எல்லாம் நிச்சயமாக ஒரே மாதிரியாக உயர்ந்த தரத்தில் வெற்றியடைகும்” என்று மார்துட்டிக் கூறுக்கொள்ள முடியுமா? அப்படியிருக்கப் பட்டத் தயாரிப்பாளர்களிடம் மட்டும் அப்பிரிப்பாட்டினித் சத்திக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு குணதிரைவத்தை எதிர்பார்ப்பது முன்வராமா?

இதுவரை நான் பல படங்களில் துணைக்கவை வேடமேற்றி நடித்திருக்கிறேன். எந்தப் பட்டத் தயாரிப்பாளரும் என்னிடம், “ரகிகள் முட்டாள்கள், ஆகையால் நம் இஷ்டப்படி கோமாவிக் கூத்தடிக்கவாம், வருக!

சீனீமா சிருதண

“கோமாவிக் கூத்தடிக்கவாம்” என்று இப்படி கோமாவிக் கூத்தடிக்கவாம்”

வருக!” என்று கூறி அழைத்ததில்லை. மிக தலைமுறைமைய் துணைக்கவை அமைவ வேண்டும், மக்கள் ரசிக்க வேண்டும், படம் தன்னுடைய வேண்டும் என்றுதான் விரும்பி அழைக்கிறார்கள். நம் வேண்டத்தையம் நாம் அகற்காள் முயற்சிகளும் எடுத்துக் கொண்டுவிடுகிறார்கள். சில சமயங்களில் வெற்றிடைக்கிறது. சில சமயங்களில் விடைப்படுகிறது.

இதற்கு முக்கியமான காரணம் ஒன்று இருக்கிறது என்று நாம் தீர்மானிதோம். அதைக் கவனமையப்போதுத்த மட்டில் அதைச் சீர்திருத்த செய்யும் சமூகத்தாரோடே, தடிக்கெனியை, தடிக்கெனியை அதைப் பற்றித் தீர்மான அபிப்பிராயத்தைக் கூற முடியாத நிலை இருக்கிறார்கள். ஒரு 'தோகா' அடிக்கிறோம். அதை 'தோகா' என்று நாம் தீர்மானிதோம். பத்தவர்கள் நித்தமாய்தானே அது 'தோகா'! தீர்ப்பு மற்றவர்கள் கையால் இருக்கிறது. 'தோகா' தள்ளுக தீக்கை என்னும் சேட்பவர்கள் சித்திரமாக இருக்கலாம். ஆனால் அதற்காக 'தோகா' அடித்தவரையப் பார்த்து "எனக்கு மூட்டைகள் என்று தீர்மானத்தோடே டாஸா?" என்று வயப்புகு இருப்பதெனினும்!

மற்றுமொரு விஷயம். பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து, தமிழ்ப் படங்களின் தலைக்கலை மற்ற மொழிப் படங்களின் தலைக்கலைகளையிட ஒழுப்பு மென்காக்கியிருக்கிறது என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம். ஹரணம் ரசிகர்கள்தான். தமிழ் நாட்டு ரசிகர்களின் தலைக்கலை கணாக்கி தள்ளுகிறிருப்பதால் தமிழ்ப் படங்களின் தலைக்கலையும் ஓரளவு உயர்ந்துதான் வணங்கப்படுகிறது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

நிற்க. கேள்வியில் கோமாளிகுத்த
என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. எனில் கேள்வி
முற்றுகொண்டு பல நகரங்களை விடைய
வாத்தாள்களும் ஒருவர் கோமாளிகுத்த
யார் என்பதும், தென்னிந்தியக் காதலில் இங்
ளும் உட்பாதித நகரங்களை என்ன பொது

கீழேயும். தென்னிந்தியாவில் தலைநகர் மாநிலத்தைக்
 கவிழ்த்துக் கொண்டது கோமாளிக் கூத்தா.
 இவ்வியா என்பதை ரசிகர்களே கூறும்படி.
 விதண்டா வாதம், முட்டாடித்தனமான
 பேச்சு, அநாதரப்பமான குற்றங்களுள், குழப்
 பங்கன், வழுக்கத்துக்கு விடுவாதமான நட
 வடிக்கை இவர்ப்பட்ட வடிவில்தான்
 தகைக்கலவு உருவாகிறது. ஓரளவு கோமாளிக்
 தனமும் தகைக்கலவைதான்! ஆதலால் படப்
 பின் தகைக்கலையை அண்ணாவப் புழம்
 கிடையும். அகரங்குடைய "வழங்கல்புக்
 காரியம்"வை ரசிக்கிறோம், அதில் இவ்வாறு
 கோமாளிக் தனமா?

கடைசியாக நான் ஒரு கேஸிங் கேட்டிறேன். பிரபல பத்திரிகைகளில் தாங்கள் பற்றி அத்துக் கள் எழுதி வருகிறீர். எங்குமே ஓரே சீராக உயர்ந்ததாக மாண்புதானா? சில உடார்த்தங்கள். சில சாதாரணமானவை. சில மட்டமே! அத்துக் பத்திரிகை அதிகாரிகள் தங்கள் வாச ல்களை ஞ்ட்டுமக்கங்கள் என்று எண்ணிவிட் டார்கள் என்று கூற முடியுமா?

தலைக்கையையில் நற்றிதிக் கற்றத் தாழ்வு
 இருக்கலாம். அந்தளவு அநியாயமான
 குற்றத்தாட்டு வேண்டாம். மக்கள் நம்பிப்
 பட்டிருக்கிறார்கள். பட்ட தயாரிப்பாளர்கள்,
 மக்களோடு ஈட்டாளர்கள் என்று திண்பார்
 மைக்கு ஏதோ ஏன் மகாநிதிக் பட்டகத்தி
 னோக்கியிருக்கிறதில். தலைக்கையையப்
 பற்றிச் சொல்லும் தெரிந்தவன் என்று திண்பா
 ரில் அகம்! தலைக்கையையப் பற்றி அந்தப்
 னோக்கன் ஈட்டியவன் என்று திண்பார்மையி
 னோக்கன். "இந்த நற்றி"

தேவார்தந்தைப் பரிசு!

அப்பத்தினி ரங்கநாதன் தம்பையுடன் 600 ரூபாய் 'பெரெட்டா கார்டினா' பத்திரம் ஒன்றைத் தோற்றுவித்ததாகவும் பரீச அளிக்கப்பட்டது.

ஆகும். இப்பத்திரத்தின் "எம்.பெம்" துறக்காரை
விளர் கவந்து கொண்டு, செய்த வேலைகள் மூன்றை
விளர் கொண்டு கொண்டுவந்த போது, அந்தியின்
நுட்ப பல் விபத்திற்குள்ளாகியிருப்பதை கண்டனர்.

பட்டினா இராணுவத் தளம் போட்டியைப் பற்றி
எழுதினது. கிளம்பட்ட குதிரைக்குத் துடிக்கிறதென
கேட்டு எழுதினது. இராணுவ இயோகம் பின்னும்
போட்டியைத் தொடர்ந்து, சென்றிச் சேனாதரைத்
தோற்கடிக்கோடு வந்தபோது, சென்றி பெருமையாக
காட்டியும் இரண்டி வளர் தோல் தாதுதாக்கியிருந்
தது. இயோகம் பந்தவாதிதல் தொடர்ந்தது. இயோ
கத்து வளர் தோலிவராததுதல் வராதது அந்த
கிளம்பட்ட துடிக்கி வராததுதல் வராதது அந்தது.

ஆதலால்: "தேவன்முத பூனிலார்"
தூதராய்: அந்நி என்முதமுதராய்

பிரிட்டிஷ் அரசர்கள் அல்லது அரசினால் பட்டமேற்பு விழாததால் பிரிட்டனிலேயே மிக மிகக் கொலாஹலமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது.

விழா நடப்பதற்குப் பல மாதங்களுக்குமுன்பிருந்தே ஒத்திசைவுகள் நடத்திப் பார்க்கப்படும். பட்டமேற்கள் போதும் அரசரோ, அரசியோ அந்தச் சடங்குகளைச் சிறிதும் பிழைப்பின்றிச் செய்ங் வேண்டும்.

என்பதற்காகவே இதனை ஒத்திவைக்கவும் ஏற்பாடுகளும்.

ஒரு முறை பட்டமேற்கப் போகும்
அரசர் "வேண்டி மின்னிடர் ஆயி"
என்னும் புதுமிகக் ஆவயத்தில் செய்ய
வேண்டிய சடங்குகளில் தவறு செய்து
விட்டார். ஆர் மரபு அநிர்ந்தவ
ராய். "என்ன இப்படிச் செய்துவிட்
டீர்கள்?" என்று கேட்ட போது
மன்னர் பதற்றத்துடன், "அடுத்த
முறை இப்படிச் செய்யமாட்டேன்"
என்றார். தவறல்: "மலித"

இந்த நாடகம், தமிழ் நாடகங்களுக்குள் தனக்கென்று ஒரு புதிய பாதையை வகுத்துக் கொண்டு அதில் பிடு தடை போடுகிறது. மேடைமீல் தடிப்பதற்காகவிய எழுதப்பட்ட ஒன்ற இந்த நாடகத்தைப் பார்க்காதவர் கண்கூடப் படிக்கும்போது. நாடக பாத் திரங்கள் உயிரோடு மன அரங்கில் நடமாடு வதை உணர்வார்கள்.

பஞ்சாபிய அமைச்சுட்டு ஒன்றில் வேலை செய்வப் பொய்க்குத்த கப்பலத்தினம், சொத்த ஊரான பட்டமங்கலத்துக்குத் திரும்புகிறார். அல்லாடைய தம்பக்க வாத்நிமதி. திறை வர்ப்பினி. அருவியுள்ள அம்பாசமுத்திரத் துக்கு வண்டியுப் பாதை இய்யாத காரணத் தால் வைத்திய உதவி சமயத்தில் மெடை ளாமல் உயிர் துறக்க நேரித்ததை அறித்து, அந்தக் கிராமத்து மக்களின் தலையாக்க உதவுக உறுதி புண்படுகும். இதயம் அம்பாசமுத்திரத்துக்குப் புதிய பாதை ஒன்ற அமைப்பதில் த. உவனத்ததைச் செதுத்த

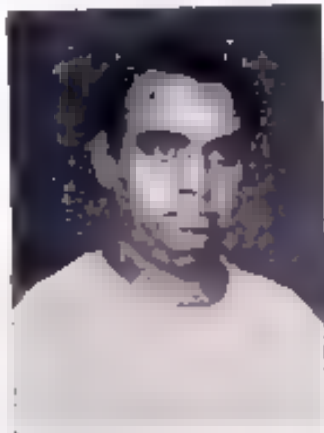
மூன்ற பொது, இடைஞ்சல் கள் பல உருவாகவில் பாதை யில் குறுக்கிடுகின்றன! ஊருக் குப் பெரிய மனிதரான சல் லரலிங்க மூப்பரைத் தமது சேகுவம் கொழிக்கும் கரும் புத் தோட்டத்தில் ஒரு பகுதி லைப் பாதை போடவதற் காகத் திவாகம் செய்யத் தவா ராக இய்க. ஊரிலுள்ள மூக் கியம் சமூகத்தினர் ஒரு மூக் கியம் பெரிவாகின் சமூகி வழி யுடனூத்துப் பாதை போடப்

படுவதைத் தீவிரமாக எதிர்த்திருக்கள். உயிரார் வைத்தியர் உயை லா இந்தக் கொச்சிக்குத் தம்மை வலிக்கிறார்.

ஊர்ப் பெரிவாகின் இரண்டுபடுவதொரு மட்டுமல்லாமல், சில இளம் உள்ளங்கள் இத்தப் பூசலிலும் பாதிக்கப்படுகின்றன. உயை லா வின் பெண் மிராபியைக் காதலிக் கும் அப்துல், உயை லாவின் எதிர்ப்பான கப்பு ரத்திலுத்தோடு சோத்தலிட்டதால் காதலர் களின் பாதை கரடுமுரடாகிறது. மூப்பரைநின் மிக்க கரதன், கப்புரத்திலுத்தின் இயட் லைப் பாதை மீது மோகம் கொண்டு தந்தை வைபல எதிர்த்திருன். இந்த இரண்டு குடும் பத்தினருக்கும் இடைபிசை, இரண்டு தபர்கள் அடிக்கடி சுற்று போவிறார்கள். வெளிப்படைவாக தப்புப் பாராட்டி, நெஞ் சிலை வஞ்சத்துடன் பழி லாரிக் பூசை லாரிக் கும் பூசலிடுகுவன். மந்தவர் அகலும், புறமும் ஒத்தபடி அன்பு செருத்தும் பரம பாகவத ராவிய கிராம போகட்டம் தம்மாள்வார்!

கிராமத்துக்கும் அம்பா சமுத்திரத்துக்கும் நடுவில் ரோடு போடுவது பற்றி லாரகன் செய்ய அனுப்பி வைக்கப்பட்ட இத்தினிய ருக்கு மூப்பரை விருத்து வைத்துவரும் கொடுக் கியை, இத்தினியர் தடம் புரண்டு புதிய பாதைக்குத் தியாக் திருப்பம் தந்தி லிருகிறார்! இதயமில் ஒரு நெருக்கடியான கட்டத் தில் பாதையின் அவசியத் தைப் பிடிவாதக்காரர் களும் உணர்கிறார்கள்.

இந்த நாடகம் தொடகி கம் முதல் முடிவு வரை சரணமான உதரலாடல் கள் மூலம் தொய்விக்கா மல் கொண்டு போகப் பட்டுள்ளது. திருநெல் வேலி மாவட்டப் பெச்சை ஆசிரியர் முழுக்க முழுக்கக் கைலாளாமல், முக்கிய மான கட்டங்களில் மட்டும் முக்கிய பாத் திரங்களின் மூலம் அந்தக் கொச்சை வைக் கைலாளையுடுக்கி றார். முக்கிய பாத் திரங் களைச் செத்திடுக்கும்போது அவர்கள் குணநிலைத்தில் இயம்பிகடக் குறையில்லாய் நாடக ஆசிரியர் தம் வர னத்ததைக் கையாண்டிருக் கிறார். இயட்சிவக் உதா தாலகளுள் கப்புலிட்டி தமக்கு அனுதாயம் ஏற்படு வது போலவே, வளம் கொழிக்கும் கரும் புத் தோட்டத்தைத் திவாகம் செய்ய வேண்டிய திர்ப் பத்தத்தில் இருக்கும் சங்கர லிங்க மூப்பருகிடமும் முக் கிய தமக்கு அனுதாயம்

செதுத்த புதிய பாதை

புதிய பாதை

41

இனிக்கும் நிகழ்ச்சிகள்

கொழிகள்

23. பலகணி

அன்று வசந்தன் ஏனோ அதிகாலை வில் விழித்துக் கொண்டான். அவன் கட்டிலுக்கருகே மற்றொரு கட்டிலில் குழலி படுத்திருந்தாள். விடியற் காலை யொழுந்து விடும் குழலி, - அன் நென்னவோ இன்னும் எழவில்லை. மேசை விளக்கின் ஒளி பொழுது விடிய விடிய மங்கிக் கொண்டே வந்தது. அந்த 'டப்'பென நிறுத்திவிட்டுக் குழலியைப் பார்த்தான். கடந்த ஆறு மாதங் களாகத் தன் கடவே வாழ்ந்து வளைய வரும் அவளைப் பற்றி அவன் அதிகமாகவே நினைக்கத் தயக்கினான். வைகறைப் பொழுதின் இனிய கணவுக் களைப் போல் சீவியாவின் நினைவும் கரைந்து தூர நின்றது. அந்தச் சின்னக் கிராம மான நெடுக்கு அவன் வைத்திய அதிகாரியாகப் பணி புரிய வந்த நாளி லிருந்தே அவன் வாழ்வில் திசை ஒரேயடியாக மாறி விட்டது. அவன் அங்கு வந்த நிமிடத்திலிருந்தே குழலி யும் அங்கு வந்து விட்டான். அந்த

எளிமையான வாழ்க்கை அவளையும் கலந்து கொண்டதான் ஒழிக் கொண் டிருந்தது.

கவர்க் கடிக்காரம் ஆறு முறை ஓலித்து ஓய்ந்தது. வசந்தன் மெல்லக் குழலியின் தோள்களைத் தொட்டான். வாரிச் சூட்டிக் கொண்டு எழுந்து உட் கார்ந்த குழலி வெட்கத்தோடு உடை களைச் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டாள். அவன் பார்வை கடிக்காரத்தில் ஓடியது. பரபரப்புடன் எழுந்தான். அவளது விநோதமான பரபரப்பைக் கண்டு வசந் தன் நகைத்தான்.

"ஏன் என்ன வந்தது? ஒரு நாளைக்கு அவர்ந்து தூங்கி விட்டால் இத்தனை அஞ்ச வேண்டுமா?"

"இல்லை; மாமா அதிகாலைவில் காப்பி சாப்பிடுவார்களே. ரொம்ப நேர மாகி விட்டதே."

"உன் மாமாவும், நீ தூங்குவதைத் தெரிந்து கொண்டுதானே என்னவோ, இன்று இன்னும் எழக் காணும். 'திருப்பாவை' இசையே காதில் விழவில்லை....." என்றான் வசந்தன்.

குழலி சீப்பால் தலையைச் சீர் செய்து கொண்டு உள்ளே ஒடினாள். இந்தப் பெண்களுக்கு இப்படிக் கடமை உணர்ச்சியும், பக்தியும், தூய்மையும் எப்படித்தான் வருகின்றனவோ? எல்லா நாகரிகங்களும் நம் நாட்டில் வந்து மோதினாலும் பாரதப் பெண்களின் பொற்பு குலைந்து கிடுவதில்லை. நவ பாரதம் வாழும் சக்தியே இந்த மாபெரும் பெண்ணைத் தூய்மை சக்தியாக்கியதான்.... குழலி எப்படி வளர்ந்தவள், எப்படி வாழ்ந்தவள்? செல்வச் செழிப்பில் ஒற்றை ரோஜா வாக வளைய வந்தவள், மாலையிட்டவ ணுக்கு மண்டியிட்டு அடிமையாகி விட்டாளே!

சரியாக மணி ஏழுக்குக் கோடரி முடிச்சப் போட்டு, குளிக்க ஈரத் தலை யுடன் மணக்கும் காப்பியைக் கொண்டு வந்து வசந்தனிடம் கொடுத்தாள். ஓரக் கண்ணால் அவளை நோக்கிக் கொண்டே, "நீ எழுந்திருக்க நேரமாகிவிட்டதால் நான் குளிக்க நேரமாகி விட்டது!" என்று விளையாட்டாகக் குற்றம் சாட்டி னான் வசந்தன்.

"இதோ நீங்கள் குளிக்க வரலாம். நாளைக்கெல்லாம் இப்படி நடக்காது" என்று விடைபயித்துவிட்டு, மற்றொரு காப்பி டம்ளரை எடுத்துக் கொண்டு மூன்பக்கத்து வராந்தாவைப் படுத்திருந்த வசந்தனின் தந்தை சீதாபதி யருகே சென்றான். அவர் இன்னும் உறங்கிக் கொண்டிருந்ததே அவளுக்கு

விந்தையாக இருந்தது. கைகளைவிடவே எழுந்து காவேரியில் குளித்த சுரத் தன்மைபோடு, திருப்பாவை ஒழிக் கொண்டே தெருப் பக்க வராத் தானி லிருந்த பெஞ்சியில் அமர்த்திருக்கும் அவர் இன்று ஏனோ எழவில்லை.

அவரது கட்டிலருகே சென்று, "மாமா! உடம்பு சரியில்லையா, என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம், மணி ரொம்ப ஆகிவிட்ட தாம்பா?" என்று வினவினார் அவர்.

"இங்கே, மாமா! மணி எழுதான் ஆகிறது. நீங்கள் எழுந்து பல் தலக் குச்சன். கொஞ்சம் காப்பி சாப்பிட்டுக் கரீயாகிவிடும். நான் போய் வெந்நீரும், பல்பொடியும் கொண்டு வருகிறேன்."

"சுவாசிட்டர்ஸ்" மிகவும் சிறியதாகையால் அவர்கள் பேசியதெல்லாம் வசத்தனுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. "என்னப்பா, நிமிசென்று துரம்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே அவரை நெருங்கிப் பரிசோதித்தான். "ஒன்று மில்லை. கொஞ்சம் அலுவலாமல் விட்ட வேலே ஒய்வாக இருக்கன். ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனதும் மருத்து அனுப்புகிறேன்!" என்றான்.

குளியலை முடித்துக் கொண்டு காரை உணவுக்கொள்ள மேனையெறிநே வந்து அமர்ந்த வசத்தனிடம்,

"மாமாவுக்கு ஒரே ஒரு இட்டி தரலாமில்லையா?" என்று கேட்டாள் குழவி.

"ஒருநாள் இட்டிவி தராமல் இருக்கக் கூடாது."

என்ன? காரையில் ஒன்றும் வேண்டாம். மருத்து அனுப்புகிறேன். விட்டில் மருத்து இங்கே. அதைக் காப்பியோடு கொடு, போதும். எனக்குத் தெரியாமல் இட்டிவி தந்துவிடாதே....!" என்றான் வசத்தன்.

"தரமாட்டேன், மாமாவுக்கு ஆகாததைத் தரமாட்டேன்" என்று குழவி மனப்பூர்வமான குரலில் கூறினான்.

வசத்தனின் உண்மையை ஒட்டிய தூஷங்க்களை பெல்லாம் தடைக்களைய வாகவே ஏற்காமல் உண்மைப் பொருளாகவே ஏற்றுக் கொள்வான் அவன். இந்த மாநிரி சந்தர்ப்பங்களில் வசத்தனுக்குக் காரணமில்லாபவே சீலியாவின் தீவிர வந்துவிடும். ஒரு தனி மருக்கும், ஒரு மலர் மாடிக் கும் உள்ள வித்திலாகைய குழவிக்கும், சீலியாவுக்கும்! ஒரு நூறு மலர்களின் மென்மை யும், தன்மையும், மனமும் ஒருங்கே திசைத்து உடலும் மனமும் சூழ்ந்து பல்லரிக்க திற்பவன் சீலியா, அந்த தீவிரின் கைத்தம் கவிழ்ந்து கொண்டால் அதிலிருந்து விடுபடவே அவனுக்கு விடுபடம் இருப்பதில்லை. முப்பட்டைக் கண்ணாடியில் ஒளி விவரும் போது ஒடித்து தெரிவது போல் தக்கவை விட்ட தூரத்தில் பழைய தீவிரின் மின்னகளை இவ்வ இழை

வாட்டங்களாகத் தனித்துப் புலப்படும். இப்படி முடிந்ததே! எத்தனை கற்பனைகள் அதற்கு? எத்தனை கனவுகள் அதற்கு?

"என்னவாம் நிமிசென்று வித்தனை?"

வசத்தன் திருக்கிட்ட வாரே நிகழ் காலத்துக்கு வந்தான். கையில் இட்டிவி

பாதி உன்னம்!

புதுச்சேரி தொப்பத்தாண்டிதான் வ. வே. சு. ஸுப்பிரப் போல் நூத் பவித்ரி உன்னங்கள் யாருமே இல்லைபோனச் சொன்னார்கள். அனாரமாகப் படிப்பார். வீரர்களின் சகித்திரம். இலக்கியம், வுத்த சான்றிரப் புத்தகங்கள், பழைய தமிழ் காவியங்கள். பிற நாட்டு நல்லறிஞர்களின் நூல்கள் இவைகளை அப்பர் இடையிடாது படித்துக் கொண்டிருப்பார். க்ரைத் செய்வதில் அப்பருக்கு ரொம்ப ஆவல். நீத்துவார், ஓடுவார். பாரதிவாருக்கும் இவைகளில் ரொம்ப ஆசைதான். ஆனால் செய்வதேயில்லை. எல்லாவற்றையும் பக்கத்திலிருந்து கொண்டு உற்சாகத்துடன் வேடிக்கை பார்க்க்பார்.

அப்பர் க்ரைத் செய்வப்போது பாரதிவார் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் அப்பர் எப்படி உடம்பை வளைக்கிறாரோ, அதைப் போல் பாரதிவார் தம் நினைவு இன்னமல் வளைப்பார். பாரதிவாரின் உன்னம் அவ்வளவு உற்சாகம் திறைந்த உன்னம். மேலுரு உன்னம்; யோசித்து ஂடுபடுகிற உன்னம் அல்ல. தயவு காசியங்களில் யோசனையின்றி அவரது உன்னம் ஒட்டிக் கொள்ளும். இதில் ழுத்தான்! க்ரைத் உன்னத்தில் என்று பெயர். இதிலே வாதம் உன்னமாகும்.

'மலாவி பாரதிவார்' என்ற நூலில் அறிஞர் வ. ஓ. நகவல் வி. ச. வசந்தேசன்

வின்னம். குழலியின் பார்வை அவனது அந்தராத்தமாவையே துருவிப் பார்ப்பதைப் போன்ற கூர்மையோடு அவன் மூகத்தில் படித்தது. இப்படி அவன் தன் நினை மறக்க நேர்ந்தபோதெல்லாம் அவனது பார்வையிலிருந்து அவனால் தப்ப முடிந்ததில்லை.

"உங்களுக்கு நேரமாகிறதில்லையா?" மறுபடியும் குழலியின் குரல் கேட்டு விழித்தான்.

"ஆமாம்" என்று கூறி, அவன் அவசரமாக இட்டிலியை விழுங்கிவிட்டு எழுந்தான்.

வசந்தன் உடைகளை மாற்றிக் கொள்ளவும், ஆடம்பத்திற் "வேன்"

வரவும் சரியாக இருந்தது. தெருவாசலைக் கடத்தபோது குழலி குரல் கொடுத்தான் :

"மறந்து விடாதீர்கள். சென்றதும் உடனேயே மாமாவுக்கான மருந்தை அனுப்பி வைப்புகள்."

தோபதியின் தெருவில் நிறைவு பூத்திருந்தது. அது இன்று நேற்று பூத்ததல்ல. குழலி அந்த வீட்டில் அடிபெடுத்து வைத்த அன்றே தம் இவ்வம் கேடித் திருமகனே வந்த மகிழ்ச்சி அவருக்கு. வலிய வந்த வட்கயி அவன் என்று பூரித்தார் அவர். செல்வத்தில் பிறந்திருந்தாலும், அவனது அடக்கமும், சாத்தமும் வாருக்கு வரும்? அவரிடம் அவன் சொல்கிறும் பத்தியும், கணவனிடம் காட்டும் பணியும் மற்றவர்களிடம் சாதாரியமாக அன்போடு பழகும் நயமும் அவருக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டன. குழலியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவருக்கு ஒரே ஒரு குறை தோன்றுவதுண்டு. செல்வம்மா இருந்தால் எத்தனை மகிழ்வான்! அவன் தேடி முடித்த அருமையான மருமகளுடன் அவன் கொஞ்ச நாளாவது திருப்பதியோடு வாழ்ந்து விட்டுப் போலிருக்கலாகாதா? உட்சாதிப்பிபான விழுந்திகத்தரமும் அவரது மனைவியும்கூடத்தான் எத்தனை எளிமையாய்ப் பழகுகிறார்கள்! பிறரை எப்படி மரியாதையாக உபசரிக்கிறார்கள்! மனிதர்களின் தராதரம் கண்டு ஏடை போடுவதில் செல்வம்மா கெட்டிக்காரிதான். அவனது விருப்பம் எத்தனை சீக்கிரம் நிறைவேறிவிட்டது? செல்வம்மாவின் நினைவு வரும்போதெல்லாம் அவரை ஒரு நிறைவான இனிமையே தாக்கும். இழப்பும், அவலமும் அவருக்குப் புலப்படுவதில்லை. அந்தத் தெய்வ மலர் இறைவனில் பாதத்தில் கம்பீரமாக கீற்றிருக்கும் என்பது அவரது எண்ணம். செல்வம்மாவின் ஓர்வடி சிதைவாமலேயே அவர் உள்ளத்தில் கீற்றிருந்தது.

"ஐயா!" - வாசலில் தபால் ரன்னர் குரல் கொடுத்தான். அவன் கையில் ஒரு கட்டுக் காகிதங்கள்.... இத்தனை நேரம் குழலி ஓடி வந்து கடித்ததை வாங்கியிருக்க வேண்டுமோ! உள்ளே விழுத்து அரவமே காணோமோ!

"அம்மா, குழலி! குழலி!"

பதிச் வராமற் போகவே, தட்டுக் தடுமாறியவாறே தோபதி எழுந்து கடிதங்களைப் பெற்றாக் கொண்டு உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான்.

மெய்விய மூனகல் அறைவிலிருந்து கேட்டது. "என்னம்மா குழலி?"

உங்கள் தனவை நனவாக்க பின்னிப்பின் தூய பூவும் புடவை

மெய்கை களறும்,
அழகும் மிக்க புடவை உடுத்தி
கொழுநக இன்பம் காண விரும்பும்
சுழிப் மங்கைகளுக்கு பின்னியின்
தூய பட்டுப் புடவை
அவ்வனுபவத்தை அளிக்கிறது.
சகல கலக்கி...வகை பன
பனப்பு!...பின்னியின் தூய பட்டுப்
புடவை, மிகைவாக்கும் களவிதுவே,
பின்னியின் தூய பட்டுப் புடவை,
தூய தூயிடுதல், மென் பட்டு,
தூய் மிகை.

அவனுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் இன்கரிமின் கொடுங்கள்

தீயமான பசிவைத் துண்டவும், படிப்படியாக வளைய அதிகரிக்கும்

இன்கரிமின்* Gerd பழத்தின் மனம் திறந்தது. 1-2 மில்லி மட்டும் இன்றியமையாத பொருள் அடைபெற. இந்தப் பொருள் உடல் தளர்ந்திரு உடற்ற பரிசுவத துண்ட, உணவின் முழுப்பலனையும் சிறந்த மூலதனம் பெற உடலுக்கு உதவுகிறது இன்கரிமின்* சாப்பிட்டு வந்தால் உட்கள் குந்தாத வயிற்றுச் சாப்பிடுவதை, அலுத்துடய வகையும் படிப்படியாக அதிகரிக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் அவனுக்கு இன்கரிமின்* கொடுக்கலாம். அவன் மனமார்ச் சாப்பிடுவதையும் வளர்த்துக்கொண்டதையும் காணு பரிசுவதாம்!

இன்கரிமின்*...
வளர்ச்சிக்கு
மிகவும் சிறந்தது

இன்கரிமின்* மனமும்
குழந்தைகளுக்கெனவே
உண்பக்கப்பட்ட ஒரு
மேலான தயாரிப்பு.

தூக்க குறைந்தது:
இன்கரிமின்* டோஸிஸ்:
15-30 மில்லி.
இன்கரிமின்* விரைவான ஒரு
நேகனாண்டி.

மேலான தயாரிப்பு, உணவாகி, இத்தியம் சிவப்பிட்டு.

* கிளிக், சிவப்பிட்டு, மலர்

செயின்னாவது...

என்று கேட்டார் சீதாபதி வெளியே விடுத்த வண்ணமே.

"ஒன்றுமில்லை. மயக்கமாக வந்தது. அதுதான் படுத்தக் கொண்டேன்" என்று குழலி.

"என்ன... ஏன்?" என்று பதறினார் சீதாபதி.

"சாப்பிடாததாக இருக்கலாம்!"

"பார்க்கலாயா இனி இப்படிப் பட்டினி பிட்டுக்கொண்டேயா. காலை வேலையே சாப்பிட்டுவிட்டு, போ, போய் இட்டிலி சாப்பிடு. கடிதங்கள் மேஜை மீது வைக்கிறேன். அப்புறமாகப் பார்க்க." சீதாபதி உட்காருவதற்கு அடைபாளமாகக் கட்டிய விரிச்சிட்டது.

குழலி சமையல் அறைக்கு வந்தான். இரண்டு இட்டிலிகளைத் தட்டில் வைத்துக்கொண்டு மேஜை மீது அமர்ந்தான். இட்டிலியைப் பிடித்துச் சட்டிலி வில் தோய்த்து வாலினிட்டுக் கொண்டான். அந்தச் செயலையே தடுத்தாற் போல் சட்டிலைத் தவிப்பு ஏற்பட்டது. ஒரு மிட்டு நீரை உறிஞ்சினான் அவன். ஆயினும் ரப்பர் பந்து கவரில் அடித்து மிள்வது போல் தொண்டைக்குள் இறங்கிய விள்ளல் சூப்பிற்று வார்த்தியாக வடிவெடுத்தது.

குழலி ஆயாசத்தோடு தன் படுக்கையில் வந்து படுத்தான். அயிரி கண்கள். அவனது இந்த 'ரகசிய'ச் செய்கையைக் கவனிப்பது போன்ற பரபரப்பு ஏற்பட்டது. மலர்களின் மகரந்தப் பேழைகளில் தாதவிந்து முடிச் சுன்று உயிர்த்துவிட்ட பேராணந்தம், கோமளமான ககாலுபலமாக அவனை ஏந்திக் கொண்டது.

மணி பதினென்று அடித்தது. குழலி 'விழு'டென் எழுந்து உள்ளே ஐடினான். முதலில் பற்றியிருந்த சோர்வு இருந்த இடம் தெரியவில்லை. மனத்தின் புரிவாத குதூகலம் தென்பட்டியது. ஒரு மணிக்கெல்லாம் கணவரின் சொற்படி ரசம் சாதத்தைக் கரைத்துக் கொண்டு சீதாபதியருகே வந்தவன் திருக்கிட்டான்.

"ஏதேதோ சமைத்து விட்டோமே. மாமா வெறும் ரசம் சாதம் மட்டும்தானே சாப்பிட வேண்டும்?" என்று அவன் உன் மனம் வருந்தியது.

"என் வாய்க்கு ஏற்றபடி திறைவ மினகு வைத்து ரசம் வைத்திருக்கிறேயே. ரொம்ப நன்றாக இருக்கிறதாம்மா" என்றவாறே, ரசக் கரைசலை விழுங்கினார் சீதாபதி.

"நீயும் போய்ச் சாப்பிடு அம்மா! அவன் வந்து சாப்பிட்டுக் கொள் கிறான்!" என்றார் சீதாபதி.

"உம்" என்று உள்ளே வந்தவன் மாத் தி ஸ ர ய ய ம் வெந்தீரை

பாரதியின் சிறப்பு!

பாரதியாரின் சிறப்பு, சந்தேத்தில் ரணப் புரையது போன்ற சிறப்பு. அதில் வெட்டைப் போல் புகுவென்று வெடிக்கும் சிறப்பல்ல; அமர்ந்த சிரிப்புமல்ல; வஞ்சகத்தை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு, வாஸை மட்டும் திறந்து பல்லிக் காட்டி, சிரிப்பைப் பழிக்கும் சிரிப்பல்ல. புன்னகையைப் புன்தகத்திலே படிக்கலாம். ஆனால் பாரதியாரிடம் புன்சிரிப்பைப்

பார்க்க முடியாது. சந்தேச் சிரிப்பைத்தான் காண முடியும்.

பாரதியாரின் இந்தச் சிரிப்பிலே 100 பட்டுப் போனவர் டாக்டர் தருகண்டராவ், பாரதியாருடைய அகத்தின் அழகையும் தூய்மையையும், மேன்மையையும் அவரது முகத்திலும் சிரிப்பிலும் கண்டு மகிழ்ந்தவர் தருகண்டராவ்.

மகாகவி பாரதி வாரிசு அறிஞர் வ. ரா. தகவல்: வி. ச. வானதேவன்

யும் கொண்டு போய்க் கொடுத்த விட்டு வந்தான். மேசை மீதுருந்த பிரிபடாத கடிதங்கள் பட்டபத்தன். அதன் மீது அவளுக்கு ஆசையோ, இரக்கமோ ஏற்படவில்லை. "இது உன் மையா, இது உன்மையா?" என்ற மனத்தின் கேள்விக்குப் பதில் தரும் நாட்டத்தில் படுக்கையில் சாய்ந்தான். என்னும் கண்பும், உண்ணாக் கணியும் அவனைத் தன்னை மறக்கச் செய்து விட்டன.

"குழலி!"

மெல்லிய குரல் காதோரம் கேட்டதும் அவளுக்கு வெட்கமாகப் போய் விட்டது. வசந்தன் வந்துவிட்டிருந்தான். உடைகூட மாற்றிக் கொண்டிருந்தான். உணவு பரிமாற அவள் நகர்ந்தபோது அவள் தோள்களை வசந்தனின் விரல்கள் தடுத்தன. "தண்பன் ஒருவன் வந்திருக்கிறான். இருவருக்குமாகப் பரிமாறு."

"ஆகட்டும்."

கூலையைச் சேர்செய்து கொண்டு நகல் விய உடைகளைச் சரிசெய்தவாறே குழலி உணவுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தான்.

"வா! சங்கர்!" என்றவாறே மேசை யருகே வந்தான் வசந்தன்.

அரட்டைச் சங்கரன் விதோதமான அடக்கத்தோடும், பொய் பங்கத் தோடும் வந்து உட்கார்த்தான். ஜாடை யாக அவன் கண்கள் குழியை எடை போடவும் தவறவில்லை. காய்க்கு ருளியான உணவு. வசந்தனுக்குப் பிடித்த அலியல், வடை, மோர்ச் குழம்பு. பாயசம் வெறு. கட்டித் தயிர். மாசு காய், எழும்பிச்சம் பழம். பச்சை மிளகு ஊறுகாய் தினுசுகள் வேறு.

"நீ ரொம்பக் கொடுத்து வைத்த வந்தான் வசந்த்! எடுத்துமே அதிர்ஷ்டக்காரன்! கல்லூரி நாளில் அக்கினியாக இருந்தவனா நெருங்கி உறவாடினாய். இப்போது பக்கா குடும்பப் பாங்குள்ள, ஆனால் படித்த பணக்காரப் பெண்ணை மணந்து கொண்டு விட்டாய்... உம்" என்று குழி எதற்கோ உன்னை போல போது கெளரிசுத்தான்.

அதற்குள் குழி திரும்பி வரவே. "என்னப்பா வசந்த்! பாம்புசொல்லாம் தட்டியல் படுகிறதே! சொல்லியனுப்பி னுயா?" என்று உரத்த குரலில் போலி சென்னுள்வந்தோடு கேட்டான்.

வசந்தன் அவனது பொருளமக்குச் சிரித்தவாறே "அப்படித்தான் வைத்துக்கொள்வோம்" என்றான்.

குழி உணவு எடுத்து வர மீண்டும் உன்னை சென்றபொழுது. "ஐயோம்.

இப்படி ஒரு தங்க மணியை வைத்துக் கொண்டு. ஏன் இப்படி குக்கிராமத்தில் உட்கார்த்திருக்கிறாய்? மாமனார் பணம் வாசிலில்லாமல் குவித்து கிடக்கிறது! சொத்த டின்பென்ஸரி வைப்போமென் தில்லாமல் ஏன் இப்படிச் சீரியாவை எண்ணித் துக்கம் காக்கிறாய்? அவ ளுக்கு இப்படியெல்லாம் 'நம் உணவை'ச் சமைக்கத் தெரியுமா? உன் அப்பாவை யும், குடும்பத்தைவும் கவனிக்கும் பொருளம் இருக்குமா? வெறும் கேக் கையும் ரொட்டியையும் ஜாமோடு சாப் பிட்டால் சீக்கிரமே அதுத்து விடு மடா!" என்றுதொடர்ந்தான் சங்கரன்.

"சங்கர்! தயவுசெய். மறுபடியும் பழைய புண்ணைக் கிளையே! உன்னை மன்னாடிச் கேட்டுக் கொள்கிறேன்!" - இதைச் சொல்லும்போதே வசந்தனின் குரல் தொந்து போய்க் கரகரத்தது.

"மன்னிக்கக்கப்பா. என் விசை வாட்டு உன்னை எப்போதும் புண்படுத்தி விடுகிறது!" என்று வருந்தும் குரலில் கேட்டுக்கொண்டான் சங்கரன். வசந்தனும் சங்கரனும் சாப்பிட்ட பின் வீட்டில் தங்கவில்லை. ஆல்பத்தி திரிக்கே கிளம்பி விட்டனர். கொஞ்ச நேரத்துக்கு மூன் கொண்டிருந்த குதர் கலமெல்லாம் இரத்த கிளராகுவி வடி வவதப் போன்ற குரூர வலியில் அவதிப்பட்டான் குழி. (தொடரும்)

மாப்பிள்ளை 420 (தடகம்)

உணவுக்கு அறுகவையும், இலக்கியத்துக்கு ஒன்பது கவையுமே இருப்பதாக வரையறுத்தார்கள் வந்துநாளை. அதனால் இந்த நாட்டிலில் தவறாகும் தழம்பி திந்த வேண்டிய நாட்களின் தவறக்கவையையே பிடுகையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. மாப்பிள்ளை 420 இதற்கு விவக்கவம்.

நவம்பர் திவட்டில் அளிக்கும் இந்த நாடகத்தில் மாப்பிள்ளை மட்டும் 420 ஆக, அதாவது ஏழாற்றுக்காரனாக இய்க, கதைவழி பின்னிப் பிணத்த ஒட்டிச் செல்லும் பாத்திரங்கள் அளித்தமே ஏதாவது ஒரு வகையில் '420' செய்கின்றன. அப்படிச் செய்தாறும் முடிவு

கமமாக ஜாம் ஜாமென்று தான்ற கல்வான்களை முடித்து வைப்பதாக அறம் வது மனத்துக்கு நிறைவு தருகிறது.

தடிப்பவர்கள் அளிவரும் அமெரிசுரி தடிக்காளாயி னும், தடிப்பு அவர்களை '420' மொடியு. செய்துவிட வில்லை, எயிலோருமே, பாத் திரத்தின் குணமறிந்து, தாமதத்து தங்க பெயர் எடுக்கிறார்கள்.

இப்படி, தங்க பெயர் எடுப்பதற்குக் காரணம் தகைக்கவை வசனங்கள், அவ்வசனங்களுக்கு ஏற்ற கொண்கி தடிப்புகள் எல் லாம் அனவோடு, சில இடங் களில் அவை மீதி, இருக் கின்றன. இவ்வை நாட கம் வவரவறுத்துக் கொண் டிருக்கும் பாறையிலே கவடு மாறாமல் செய்கிறது என்கு லும், கதைவகக் கொண்டு போயிருக்கும் முறை பழை மையோடு புதுமை வைத்து தனித்து திந்தபாகப் பிர மிக்க வைக்கிறது.

ஸ்ரீ கணேஸ்ராம்ஸ்
உணவுப்பொருள் கடைக்கீழ்க்குத்து
ஸ்ரீ எந்தெந்தி!

“இட செக்ஸ்”

Shideen
For Special Medicines

திடீர்

(Registered)

சாம்பார், ரசம் (2 தனி பவுடர்கள்)

மற்றும் மதராஸ் கறி பவுடர் (சரம் - மசாலா) முதலியவை தற்போது பாவித்தின் வபதனில் பரக் செய்யப்படுகிறது.

வாதுகாய்கள் - 14 தினங்கள்
வத்தல், வடாய் - 14 ரகங்கள்
பம்படம், அப்பளம் முதலியவை

இலவசம் இத்தியவிதமாக நம்கள் நம்கள்கள் மறுமும் கற்றுத்தாரகலிட மிததுவ பரக்க பரிசுகளாக ரூ. 18 வரை (பரக்கில் மறுமும் இதர செலவுகள் கட்டாக வுமம் துபரம் கட்டி வரை உடைய) மதிப்பிலான உணவுப் பொருள்களில் பொதுவாக, வியாபிக் கீழ்க்கண்ட இலவசங்களுக்கு 32 பவுடர், மொத்த வரைக்கு ஆகும் கட்டணம் வரை.

பூ. எஸ். ஏ.	... ரூ. 45.85
காண்டா	... ரூ. 39.70
மசாலகோ	... ரூ. 36.70
பெய்லியம்	... ரூ. 28.35
சிராங்கல்	... ரூ. 28.20
டென்மார்க்	... ரூ. 22.30
பூ. கே.	... ரூ. 47.70
மே. தெருமனி	... ரூ. 25.85
நறுங்கெரி	... ரூ. 30.85
செக்கோஸ்யோவாபியா	... ரூ. 30.85
லிபியா	... ரூ. 26.65
இத்தாலி	... ரூ. 24.90
தென் ஆபிரிக்கா	... ரூ. 25.25
ஏடன்	... ரூ. 18.35
நாங்காய்	... ரூ. 20.35
மலேசியா	... ரூ. 19.40
ஆஸ்திரேலியா	... ரூ. 35.15

குறிப்பு: நம்கள் ஆர்டர் கிடைத்தவுடன் மேற்படி பரிசை பரக்கலின் கம்பல் அல்லது விமான ஸ்தலம் உடனில் எடுத்து பரக்கித்தரும் நம்களே அனுப்பி வைக்கிறோம்.

ஸ்ரீ கணேஸ்ராம் & கோ.
(பெணர்: 23645 & 27777 - P&K, 3 லைன்ஸ்)
45, தம்பு செட்டித் தெரு, சென்னை - 1
சென்னை

காமதேனு-குப்பி பரக்கெட்டிதும்
டி.யூ.சி. எஸ். ஏல்வா கிளக்கிதும்
எமது தவாரிப்புகள் விடைக்கும்

அருணகிரி விவாஸ்
சயக்காய் பவுடர்

சு. க. கிருஷ்ணமூர்த்தி
காண்பாத்தூர்

குடும்பத்தில் அமைதி? குலவதேன்?

- குடும்பம் குருஷேத்திரமாக மாறுவதில் மாமனார், மாமியார், அம்மத்துடன்,
- அம்மத்துனி ஆகியோரும் பங்கு பெறுவதுண்டு! சம்பந்தம் இது தவறாக
- கூடப் பெரும் பூசலுக்கு வழிகாடவதுண்டு. தவறுகின்றயுளர்ந்து, அவர்
- ஸரத் தனித்தோமாலும் அமைதி நிலவத் தடையேது?

கணவனும் மனைவியும் செய்யும் தவறுகளைக் கோடி காட்டும் வகையில் இருவார்களும் தனித்தனியே ஏழு கோவில்களை அளித்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு பிரதீனக்கும் விடை வான மூன்று வழிகள் (அ. ஆ. இ) உள்ள குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் அ. ஆ. இ - இவற்றுள் நீங்கள் எந்த வழியைப் பின்பற்றுகிறீர்கள்? ஒவ்வொரு கோவில்களும் அருகில் நீங்கள் கூடப் பிடிக்க விரும்பும் வழியை 'அ' அல்லது 'ஆ' அல்லது 'இ' என்று குறித்துக் கொள்ளுங்கள். கடைசியில் கட்டுரைகள் முடிவிலுள்ள அட்டவணைப் படி மதிப்பெண் (Mark) வழங்கிக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் குடும்ப அமைதியைப் பற்றிய உண்மையிலே உங்களுக்கே சான்றிதில் விளங்கும்! சரியான விடைக்குரிய ஆதாரம் கட்டுரைகள் இறுதியில் விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

மனோவிக்கு

1. ஒவ்வொரு நேரத்தில் நீங்கள்

(அ) மயங்குகிறீர்கள் நூல்விலை வாங்குவதற்காக அல்லது, கொள்வனவு அதிகாரிகளைச் சந்திக்கும் போது உங்களை எதிர்பார்ப்பது உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கிறதா?

(ஆ) மகிழ்ச்சி விடும் போது மனோவிக்காக உங்கள் குடும்பம் போகிறதா எதிர்பார்ப்பது உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கிறதா?

(இ) தனிமையில் உங்கள் குடும்பம் போகிறதா எதிர்பார்ப்பது உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கிறதா?

2. உங்கள் கணவர் செய்யும் தவறுகள், குற்றங்கள் பற்றி

(அ) உங்கள் பெற்றோர்கள், உருவியோர்கள் கார்த்திக் பெரும் அழகம் உண்டா?

(ஆ) உங்கள் கணவரின் குற்றம் எதிர்பார்ப்பது உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கிறதா?

(இ) கணவர் என்ன தவறு செய்தாலும் அது பற்றி அவரின் மனம் உறுதியாக இருக்கிறது என்று கருதி உங்கள் கணவரை மனதளங்கும் போது தேவீ மனதளங்கும் கொள்கிறீர்கள்?

3. உங்களை உங்களைக் கோபித்துக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள் உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள் உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள்

(அ) உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள் உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள்

(ஆ) உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள் உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள்

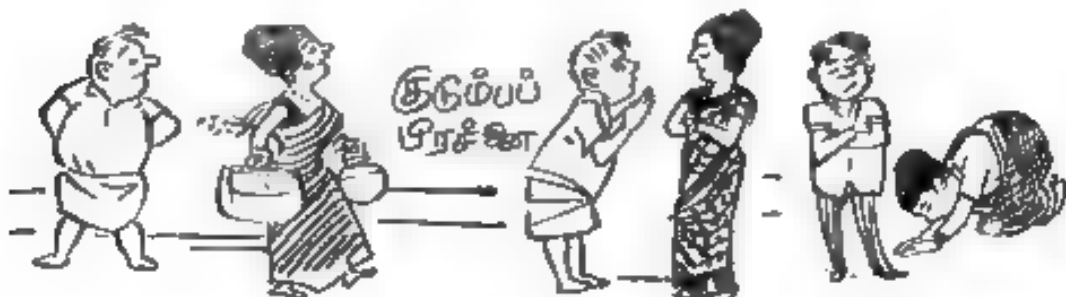
(இ) உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள் உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள்

4. அழகம்வந்ததில் நீங்கள் ஒரு சம்பந்தம் குறித்துக் கணவரின் மனம் உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள்

(அ) உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள் உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள்

(ஆ) உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள் உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள்

(இ) உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள் உங்களைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கான உங்கள்

தேர்வு எண்கள்:

மணிவிக்கு

கேள்வி எண்	அ	ஆ	இ
1	8	3	4
2	2	7	4
3	2	5	9
4	2	4	9
5	4	8	2
6	7	4	5
7	0	2	8

கனவருக்கு

கேள்வி	அ	ஆ	இ
1	4	2	8
2	1	3	7
3	2	7	7
4	3	7	2
5	0	2	8
6	3	0	8
7	8	6	2

எங்கே, நீங்கள் வாங்கித் தேர்வு எண்ணைப் பாருங்கள்! மொத்தம் 48க்கு மேல் நீங்கள் தேர்வு எண் பெற்றும் நீங்கள் உண்மையில் தங்கு அறிந்தவர்கள்! நீங்கள் குறியைத் தவிர்த்து அமைதி நிலவும் என்பதில் ஸ்பந்திப்பீர், 36 முதல் 48 வரை எங்கும், பெருகாத அமைதி நிலவும் குறியை என் நம்பலாம். 36க்குக் குறைவு என்றால்... உங்களுக்குத் தீர்ச்சி! உங்களை தவறுகளைத் தடுத்தித் கொள்ள இன்னும் காலம் காழ்த்துகிறீர்கள்!

விடைகளுக்கு பதில்கள்:

மணிவிக்கு

1. (ஆ) பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணி வீட்டில் உங்களை குறியைப் பிரச்சினைக் கொட்டி அன்புதான் பிரச்சினை நிர்வகிப்பது போலத்தான். மாறாக, உங்கள் தலை மறைந்தும் அவர்கள் வயர்வாளர்க் இருவே நீதி ஆகிவிட்டனர் உரிமை!

(இ) நீங்கள் என்னதான் தவிர்க்கவில்லை நிதித்து முடிவெடுக்காலும், நீங்கள் மான் பிரச்சினைகள் கண்டறிக் கண்டு ஆலோசிக்காமல் இருக்க முடியாதது வலவா? எனவே (அ)தான் சரிவர விடை, அவ்வாறு?

2. (அ) தன் குறைகளைத் தன் மனைவி பிரிடம் எடுத்துரைப்பதை எத்தக் கணவன் வரவேற்பான்?

(இ) தான் சொல்வது தவறு என்று கணவன் உணர்வில்லையானால், நீங்கள் எடுத்துரைக்கா விட்டால் அமைதி அமைதி புரிந்து கொள்ள வழி என்ன? (அ)தான் சரியான வழி.

3. (இ)தான் சிறந்த வழி என்பதற்கு விளக்கம் தேவையில்கிறதே?

4. நீங்கள் கேட்டு ரகிக வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே கணவர் உங்களைப் தெரிவிக்கிறார்? அப்போது நீங்கள் "உய்யுமாறு"யாக இருப்பது முறை வரலாறு?

5. கணவர் பெருமையைத் தொடுத்து விட்டால், ஆண்கள் மாட்டிக் கொண்டு அவன் மட்டி விடுத்து விட்டது - இது பொன்ற தவறுகள் தற்போதைய நிலைப்பாடு. எதிர்த்துப் பேசுவது - அதுவும் தரவிடம் - பெருத்தவறு என்பதை உங்கள் கணவரும் விரிவுறுத்தும்போது விரிவுறுத்தத் தவிர தவறு தங்கு புதுமை யில்லவா?

6. பிறர் பிழையை எடுத்துக் காட்டுவதை விட, உங்களை எடுத்துச் சரியாவது என்பதைத் திறமையுடையதே சிறந்தது. ஆண்கள் உங்கள் உயிர்களை அகற்குறிவ ஆதாரமே தவறு எனத் தெரிந்துவிட்டால் தயக்கமின்றி ஒப்புக் கொள்ளவும் வேண்டும்.

7. இத்தகு விளக்கம் தேவையா? கம்மா இருப்பதே உதம். 'இ'தான் சரி.

கனவருக்கு

1. பரம்பரம் தம்பிக்கவும் தங்குவிண்ணும் வரை (இ)தான் சிறந்த வழி என்! தில் ஸ்பந்தித்து?

2. தன் திறமைகளைக் கணவன் புகழும் போது எத்தப் பெண்மனை மகிழ்ச்சி அடைவாள்? (அ)வுக்குப் பதில் (இ)யைக் கடைப்பிடித்தால் மறுபடியே கணவனின் விருந்து விடைக்குமே?

3. தந்தைப் பிழைகளை வாரும்; 'போ' என்று. 'என்னைத் தொடுத்துவிட்டு தீயம்தான் இருக்கலாம் என்ற எண்ணமோ?' என்று சீறுவான். 'ஆ'வே சிறந்தது!

4. பதல் என்ன? அருப்பங்கரைவிலும், குரையிலும் போவதைக் கழிக்கும் மனைவி, நீங்கள் பார்த்து மகிழ வேண்டும் என்றுதானே மாணியில் சிறிது, ஒப்பனை செய்து கொள்கிறார்! 'இந்தச் சீரான உணர்வுப் பிரமாதமாக அமைந்திருக்கிறது. இன்று உன் கொம்பை, ஏ-ஒன்' என்று பொருத்தமாக இரண்டு வார்த்தை சொல்லும் உங்களுக்குக் குறைந்தது போன்றதே?

5. கைப்புள்ளுக்குக் கண்ணடி எதற்கு? கணவன் - மனைவியின் அபிப்பிராய பேதம் பிழைகளுக்குத் தெரிவானால்?

6. உங்கள் தாயும் பிள்ளையும் உங்கள் மனைவினை உணர்ந்து கொள்ள இதுவே சிறந்த வழி.

7. வெட்டிகள் சொல்லவாம் என்றிருப்பது, உங்கள் திருட்டுத்தனத்தை மனைவி உணர்வி நீங்கின வழியைப்பதாலும், சொல்லித் தொடுத்து விட்டுப் போலிக்குகலாமை! என்ற குற்றச் சாட்டுவதே தவிரக் வேண்டுமானால், (அ)வைப் பேசப்படுவது தவறு!

- 'பாண்டி'

ஸிரிடோன் கா:பி

நீங்கள் கா:பியைத்தான்
விரும்புகிறீர்கள்-

இதை அறிந்தே இப்பொழுது
ஸிரிடோன் கா:பி மணத்திலும்
தயாரிக்கிறோம்!

ஒரு கோப்பை பானில் ஸிரிடோன்
கா:பியை கலந்து அதன் சுவையான
கா:பி மணம் உங்களை எப்படி
கவருகிறது என்று பாருங்கள்

ஸிரிடோன்
கொக்கோ
மணத்திலும்
கிடைக்கிறது

பாரதி

இளங்கம்பம்

உ. சிவமயேஸ்வர ஸ்வாமிகளாகத்
கூட்டப்பட்டவன் - நம்
புற்றுமுகை அன்மியச் சூழ்
காட்டி வந்தவன்.
சமீபமாய் வாய்வதற்கு
சாலை அமைத்தவன் - அழியார்
சத்தியத்தின் மாயப்புவர்த்தும்
பாக்கன் இளந்தவன்.

செத்தமிசைப் புழுக்குதற்கு
சித்தை கொன்றவன் - நம்
சீக்கையெல்லாம் மூக்குதற்கு
வழிகள் காட்டவன்
இத்தியாவைத் தெய்வமாக
எய்வாரி வாய்த்தவன் - உயர்
இன்பத் தமிழ் இளங்கியமாம்
கடலும் ஆந்தவன்.

அமுதமான காவியங்கள்
ஆக்கி பகிர்ந்தவன் - மக்கள்
அகத்திலெல்லாம் அமரனாக
அமர்ந்திருப்பவன்
தமிழாத்தின் உயர்வுக்காகத்
தவமிருத்தவன் - அந்தத்
தலைமைக் கவிஞர் பாரதியின்
புகழைப் பாடுவோம்.

கடல்

- மின்னூர் செல்வராமன்

தலைத் திரைக்கடல் நித்திரையற்றதோ - அது
சால் மது வேறி புறந்தோ!
காலத்தையெல்லாம் கடலும் சிசித்ததோ - வெள்ளம்
காட்டிச் சிரிப்பை விசித்ததோ!

வாழ்வில் திரைதிரை ஏதோக் கொடுத்தோ - கடல்
மாறு இளமைதான் காட்டினதோ!
யாழாய் இனித்ததும் இயைமைய மலர்ந்ததும் - காலம்
எங்கையென் செய்கதும் என்றதோ!

தொட்டுக் கித்திடும் வாவத்தத் தரவுதோ! அது
தூக்க கிடப்பதால் உயுதோ?
எட்டுத் திரையதும் ஏழினா கெட்டு - கடல்
இள்ளினா காற்றால் தரவுதோ!

வெள்ளமிளவேறும் கள்ளினை அள்ளித் தோ - கடல்
விம்மும் அலைவேறி கொள்ளுதோ.
மண்ணில் இளங்கவிச் சித்தையென் கொடு - அம்
மகடல் மேகஅலை துள்ளுதோ!

கனிக் குருவி!

— தமிழரால்

குருவியொரு குருவி! - சின்னக்
குருவியொரு குருவி! - நான்
குருவியொரு குருவி! - சின்னக்
குருவியொரு குருவி!

கருவியொரு குருவி! - சின்னக்
குருவியொரு குருவி! - நான்
குருவியொரு குருவி! - சின்னக்
குருவியொரு குருவி!

பரவிவரும் வெள்ளம்
பாய்த்துள்ள பாய்வும்
வரசிவரும் வானம்
வாழ்த்திடுவன். அன்பும்!
குருவியொரு குருவி! - சின்னக்
குருவியொரு குருவி!

நூலெழுந்த பாழில்
நூலெழுந்த பாழில்
வானமென்று நீங்க
உலர்ச்சிறகு தாங்க
குருவியொரு குருவி! - சின்னக்
குருவியொரு குருவி!

அந்தாத்துத் தென்னை
அயர்த்துவது மென்னை
வந்தவாடி கொடியும்
வந்தவாடி கொடியும்
குருவியொரு குருவி! - சின்னக்
குருவியொரு குருவி!

தென்னை ஒருத்தம்
தென்னை ஒருத்தம்
தென்னை ஒருத்தம்
தென்னை ஒருத்தம்
குருவியொரு குருவி! - சின்னக்
குருவியொரு குருவி!

காலமென்றால் குருவி!
காலமென்றால் குருவி!
மனமென்றால் குருவி!
மனமென்றால் குருவி!
குருவியொரு குருவி! - சின்னக்
குருவியொரு குருவி!

GRASIM

STAPLE FIBRE A SUPPLEMENT TO COTTON AND OTHER FIBRES

Among Indian technological achievements Gwalior Rayon's success in producing Rayon Grade Pulp from indigenous raw materials without any foreign aid or collaboration has, perhaps, been the most remarkable. The staple fibre produced from the pulp has been a boon to the hard-pressed textile industry which was deprived of valuable raw materials when vast areas of cotton-growing land were lost to Pakistan as a result of Partition.

Grasim Staple Fibre is unique in many respects, and is, in effect, a supplement to all natural fibres including cotton, wool, silk, jute, as well as to synthetic fibres. When blended or mixed with other fibres, it increases the usefulness of the resultant fabrics, making them cooler, softer, and more comfortable while at the same time helping to lower costs.

Today Gwalior Rayon contributes substantially to the national economy. It keeps hundreds of textile mills busy, gives employment to thousands of people, helps clothe lakhs more, saves crores of rupees in foreign exchange, contributes handsomely and in ever-increasing amounts to the national exchequer—these are just a few of the calculable benefits.

Besides Rayon Grade Pulp and Staple Fibre, Gwalior Rayon also produces high quality fabrics and fabricates its own machinery and equipment.

As the needs of the nation for the basic necessities of life are constantly growing, Gwalior Rayon, conscious of its responsibilities, has already made plans to expand its production. It is the constant endeavour of the Company to serve the country to its utmost ability.

THE GWALIOR RAYON SILK MANUFACTURING (WVG.) CO. LTD.

Postquam Nagla

பொன்னிலுனத்துப் பூங்குயில்

அகாத்தமங்கலம் சுப்பு

அத்தியாயம் 38

பாட்டு ஒன்று; பக்கவாத்தியம் நூறு!

அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் முத்து
ரங்கம் திடுக்கிட்டார். முதல் பார்வை
பாராளுதும் அவன் முகத்தை இதற்குமுன்
எங்கோ பார்த்ததுபோல் ஒரு நீண்ட
வந்தது. பேட்டி கண்டு பிடிப்பது
வருங்காவ இவ்வான் எப்படி இருப்
பான் என்று பார்ப்பதைக் காட்டிலும்
அவனே நேரில் வந்து நின்றதும் அவ
ருக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டாக்கி
யது. முதலில் பெண்ணைப் பார்ப்
போம் என்று அவளைப் பார்த்தார்.
அவள் ஒரே விவரமாக நின்றாள்.
கட்டை விரல்களைத் தரையில் கள்ளிக்
கொண்டு தவம் செய்கிறவர்களைப்
போல் அவள் நிமிர்ந்து நின்றும்.
இவ்வது காலில் ஏதேனும் கணம்
இருக்கவாயோ, அவ்வது குதிரையில்
கல். முன் குத்தியிருக்குமோ, அவ்வது
இருப்பில் ஏதேனும் பிடிப்பு இருக்க
வாயோ என்று அவர் எண்ணிய பார்ப்
பும் போதுதான் அவள் பின்னால் காலில்
தோடு அணித்திருப்பது தெரிந்தது.
வித்துவானின் முகம் கண்டது.
தமக்கு முன் ஒருவர் காலில் செருப்
புடன் வருவதை அவர் விருப்பமில்
லையோ, அவ்வது இவ்வானாக வரப்
பொகிறவன் முதலில் செருப்புடன்
காட்சி அளிப்பது அவருக்குப் பிடிக்க
வில்லையோ, அவ்வது ஒரு விட்டுக்குள்
ஒரு தங்கை தடையனுடன் வருவதை
அவர் வெறுத்தாரோ என்னவோ, அவர்
முகத்திலிருந்து வாட்டம் உடனே புன்
சிரிப்பாக மாறினது. மனம் பவனிக
யொசுக்களில் ஈடுபட்டது. "இவன்
வேண்டுமென்றே நிமிர்ந்து நடக்க
வதை செய்து கொண்டிருக்கிறான்.
இவன் கணவனையும் வணங்க மாட்
டான். கட்டை விரலைப் பார்த்து நடப்
பது, ஏறரைக் கண்டவுடன் தலை
குனிந்து பேசுவது இவை ஆண்குக்குப்
பொருந்தாது. ஆனால் அண்குக்கு
அழகு செய்யுமோ? தங்கையின் பேரழகை

நாணம்தான். இவன் அருகில் வரவே
வேட்கம் வெட்கப்படுகிறதே? காவேரிக்
கரைகளிலே காண்கள் நிரம்பி யிருக்
கும். அவை தலைகளில் வெண்ணிற
மலர்களை வைத்துக் கொண்டு காற்று
அதைத் தொட வத்தால் வெட்கத்
தால் தலை குனிந்து காவிரியைத் தொட்
டுச் நிறுது நேரம் வெட்கத்தோடு தலை
தூக்காமல் இருந்து நிறகு மெய்யத்
தலை நிழலும். காவிரியின் நாணம்தான்
அதிலோ! அதனால்தான் நாணம் என்று
காணம் பெயர் பெற்றதோ! அண்கு
களின் நாணம் மட்டுமல்ல; ஆற்றல்
கூட நாணக்கூட அழகுதான். சே,
இவன் வரர் சொல்லிக் கேட்டோ,
அந்த அழகை இழந்து விட்டாளே,
மறுவற்ற வானத்தில் இருக்கிற
புரண சந்திரனைக் காட்டிலும், மேக
சந்திரனின் அடிவால் அடிக்கடி முகம்
காட்டும் முழுவதி அதிக அழகுடை
யது. இவன் முகம் எப்பொழுதும்
தெரித்து கொண்டிருக்குமே. குனிந்து
நிமிராத முகமும், கூரை மேல் காய்த்த
கரைக்காலும் ஒன்றுதான்" என்று அவர்
எண்ணிய பொழுது அவன் தன்
கரவால் 'டக் டக்' என்று தட்டினான்.
வித்துவான் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தார்.
"நான் உள்ளே வரவாயா?" என்று
மேல் தாட்டு முன்றலில் ஒரு கேள்வி
வைக் கேட்டான். இதற்கும் அவருக்
குச் சிரிப்புதான் வந்தது. வாசற்படி
வரைவில் வத்தாவினிட்டது. "இனி
உன்னை வரவாயா என்று ஒரு
கேள்வியா?" என்று மனத்துக்குள் எண்
னினார். ஆவிலும், "வருக, வருக!
இப்படி உட்காருங்கள்" என்று எழுந்து
நின்று வரவேற்று, தமக்கு எதிரில்
இருந்த நாற்காலியைக் காட்டினார்.
"நான் இங்கு உட்கார் வரவில்லை.
உன்மை ஒரு கேள்வி கேட்க வந்தேன்"
என்று சொல்லிவிட்டு மீள்படியே
கதையை நிமிர்ந்தி அந்த அறையில்

உத்தரங்களை ஒரு முறை நோக்கினால் அவன். இதைக் கண்ட வித்துவான் சிண்டலாக, "இங்கு ஒழுக்கவே இல்லை. நேற்று இரவு கூட தனிக் கழை பெய்தது" என்றார்.

"உழிமிடம் தான் அதைப் பற்றிக் கேட்டுவோ?"

"இல்லை, உயரப் பார்த்தீர்களே! ஒரு சரிவாக இருக்கிறதே, ஒட்டடை அடிக்க வேண்டுமா என்றுதான் அறையைச் சரிபார்க்கிறீர்களோ என்று எண்ணினேன்."

"உயரப் பார்க்காமல் உமது முகத் தையா பார்ப்பார்களா?" என்றுக் கொபத்தோடு,

"நான் சொல்வேனா அப்படி? தாங்கள் வந்த விஷயம்?"

"இந்த வித்துவான்களுக்கே பிறரை மதிக்கத் தெரியாதா என்று கேட்கத் தான் வந்தேன்."

"இந்தக் கேள்வியை என்னிடம் கேட்பானே?"

"நேற்று நீர் நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் பாடினீர் அல்லவா?" என்று மனதையுடனே கேட்டான்.

"பெரிசைதாசு ஞாபகம் இல்லை."

"அதிகப் பேச்சு. நீர் பாடும்போது இளவரசியார் அங்கு விஜயம் செய்தார்கள் அல்லவா?"

"இறை மன்றத்தில் நடப்பதைவெல்லாம் என்னும் தெரிந்து கொள்ள முடியுமா? அது அரசியோ, இளவரசியோ, ஆனோ பெண்ணோ எனக்குத் தெரியாது."

இந்த இடுங்கான பதிலின் அவன் ஆத்திரம் கொண்டான்.

"மின்னே என்ன, உமக்கு முன்னாலே வந்து, 'மொகன முத்தரங்கம் அவர்களே, அடிவான் இளவரசி வணக்கம்' என்று சொல்ல வேண்டுமா?"

இப்படி இரு கைகளிலும் அஞ்சலி ஹஸ்தம் பிடித்து அடக்கமாக நின்று ஒரு தொடிப்பு தொடித்தான் அவன். ஆனால் முகத்தில் என் வேடிக்கை.

வித்துவான் சிரித்துக் கொண்டார். "என்ன சிரிக்கிறீர்?"

"உங்கள் கால் ஜோடுவழுக்கி விடப் போகிறது."

"அது என் சொந்த விஷயம். நான் பாடிக்காட்டல். நீர் இளவரசி வந்தவுடன் ஏன் பாட்டை நிறுத்தினீர்?"

"நானாகப் பாடினேன். தானாக நிறுத்தினேன்!"

"ஏன் அவர்களை அவமானம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்

னம்தானே? நீர் ஒரு பாடகன். சன்மானத்துக்காகப் பாட வந்திருக்கிறீர். உமக்குத் தன்மானத்தைப் பற்றி என்ன கவலை? யாரிடம் பாடிப் பரிசு பெற வந்தீரோ, அவர்களையே அவமானம் செய்தால்?" என்று கொபத்துடன் கேட்டான் அந்த அணங்கு.

"நிறுத்து. அது எனக்கும் இளவரசிக்கும் இடையே உள்ள விஷயம். நீ யாரென்று தெரியாமல் நான் உன்னிடம் விடையளிப்பது தவறு" என்று சாதுரியமாக மொழிந்தார் வித்துவான். இதைக் கேட்டுத் தொழியின் வேடத்தில் வந்த இளவரசி தடுக்கிட்டாள். அவளுடைய பேனதனையில் இரண்டொரு கடும் சொற்கள் வெளி வந்தன.

"நான் யாராக இருந்தால் உமக் கொன்ன? தான் இளவரசியின் தொழி."

"பெயர்?"

"பெயர்..... பெயர்....." இளவரசி தயங்கினாள். பிறகு "அரண்மனைச் செய்லி" என்றாள்.

"ஸ்ரீமதி அரண்மனைச் செய்லி அவர்களே! நான் உமது இளவரசியின் பரிசை கேட்க வரவில்லை. என் விதத்தைவத் திருச்சியில் பிரகடனம் செய்ய வேண்டும் என்றுதான் வந்தேன். இங்கு மலைக் கோட்டையைச் சுற்றி ஆம் மகாவித்துவான்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். தாயகக் மன்னர்களின் ஆய்

[illegible]

நாக இருக்கின்றன" என்று கட்டிட
பொன்ற மொழிந்தார் வந்தவரின்.
எரிநிற தணலில் இன்னும் சிந்துசாய்வி
நாவினையப் போட்டதுபோல் (பொய்)
புலக அயன் முகத்தின் பட்டத்தது.

“கங்கை, அரவிந்தம், கங்கை நதி
நதினாகப் புகுந்ததாம். அகம் பண்ணித்
என்பதில்லை. பாடித்தொடல் மந்திரம்
இப்போது பண்பாடு இழக்காமல், மருத்
தல் தெரிந்தது ஒரு பாடியம். அதற்கு
ஒவ்வொரு இத்தகைய வேகம்” என்று
நாடகக்காரர் குறிக்க.

[illegible]

“ஆகவே, இவ்வாறு நடைபெற்றுள்ள
பொழுது, உன் பெயரில்”

“கனகத்திரிபா ஒரே ஐந்தாண்டுகளாக
உலாவினா ஒழங்காகப் பாய்ந்திருக்கும்
வன்று ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறாள் தான்
பிறந்த பிறந்திருந்தாலும் பிறந்தா
மையே, காந்தியை இந்தியை ஒரே
வெள்ளம் கிணர்ந்திருந்திருந்தால்
கனகத்திரிபா ஒரே ஐந்தாண்டுகளாக
உலாவினா ஒழங்காகப் பாய்ந்திருக்கும்
வன்று ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறாள் தான்
பிறந்த பிறந்திருந்தாலும் பிறந்தா
மையே, காந்தியை இந்தியை ஒரே
வெள்ளம் கிணர்ந்திருந்திருந்தால்

1991

[illegible]

¹ *Journal of the American Medical Association*, 1990; 263: 1033-1037.

“அதற்கு இன்னொரு பெயர்?”

“முரளி.”

“ஏன். தயங்குகிறாய்? மோகன முரளி என்று சொல்லு. உலகமே அவரிடம் மயங்கியது. பகவும் பார்ப்பும் மயங்கின. ஆறும் குளமும் அசையாமல் கேட்டன. ஆறும் பெண்களும் தங்களை மறந்தார்கள் என்றால் என்ன அர்த்தம்?”

“அதில் ஒரு மோகன சக்தி இருந்தது என்று அர்த்தம்.”

“மோகன சக்தி என்ன? மோகன இராகத்தில் இளைத்தார் என்று சொல். அவர் வாசித்த இராகம் மோகனமராகத்தான் இருக்கவேண்டும்!”

“நீங்களும்தான் மோகனம் பாடினீங்க. ஏங்க இளவரசி மயங்கவில்லையா?” என்று அவளையே பார்த்தார் அரண்மனைச் செல்வி.

“அவள் மயங்கினாளோ, மயங்கவில்லையோ, அது அவளுக்குத்தான் தெரியும்? உலகத்து எட்டாடித் தெரியும்? இல்லை! ஞானஞ்ஞாயமராக இருக்கலாம்” என்று அவதூர் கேயியாகப் பார்த்தார் இளவரசர்.

“மோகன இராகம் அவர்களுக்குப் பிடிக்கா விட்டால்?”

“அது எப்படியும் பிடிக்காமல் போகும்? ராகங்களைப் பற்றி மேலும் சொல்லிடுமேன். தஞ்சாவூரிலே வேங்கடமணி என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் மேளகர்த்தா இராகங்களைக் கண்டிப்பித்தார். இப்பொழுது ஓர் உதாரணம் சொல்கிறேன். நீ அமகாய் இருக்கிறாய். கையெல் புலி என்று வைத்துக் கொள்.”

“நான் அமகாயிருக்கிறேனா?” என்று ஆசையாகக் கேட்டாள் அரண்மனைச் செல்வி.

உடனே இடைமறித்தார் வித்துவான். “நான் அட்டைச் சொல்லிவிடுவேனா? உன் குதிரை வாய் குடுமியும், கோணல் வகிடும், குதிரைக்கால் ஞோடும் நீ நிமிர்ந்து நிற்கிற நிலையும் உனக்கு வேண்டும் என்றால் அமகாய் இருக்கலாம்...”

“என் அழகுக்கு உங்கள் அந்தாட்சிப் பத்திரம் தேவையில்லை. உம். சொல்லுங்கள்.”

“அமகாய் இருக்கிறாய் என்று வைத்துக் கொள். உங்களை ஒருவன் பார்த்தான். இந்த உத்தமி யார்? யாருடைய மகள் என்று விசாரித்தான். தாயார் தகப்பனார் இன்னார் என்று தெரிய வந்தது. அதைப் போல் மேளகர்த்தாக்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு முன்னாலேயே மோகனம் பிரபலமாக இருந்தது. அதன் இசையில்

உலகமே மயங்கிக் கிடந்தது. அதைக் கொண்டுதான் அவனைப்பற்றி யார் என்ன எங்கே பிறந்தான் என்று ஆராய்ந்து இவள் தீர சங்கராபரணத்தில் “ஜன்மம்” என்று கண்டுபிடித்தார் வேங்கடமணி. அவனாலே பிறந்த விட்டுக்குப் பெருமை. புகுந்த விட்டுக்குப் பெருமை. கர்நாடக சங்கீதத்துக்குப் பெருமை. நீயும் பிறந்திருக்கிறாயா?” என்று மத்தூரங்கம். அரண்மனைச் செல்லியில் மூகம் மாறியது. அத்திரம் சிறிக் கொண்டு வந்தது.

“அட போய்யா! ஓர் இராகத்தைத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு ஊர்க்கதை உலகமார் அளக்கிறாய்.”

“ஓர் இராகத்தை ஒழுங்காகப் பாட வே ஒரு மணித ஆயின் போதா தம்மா. இதைமெல்லாம் உன்னிடம் வந்து சொல்கிறேன் பாடு. உனக்குப் பாடவும் தெரியாது. ஆடவும் தெரியாது” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் பாதிங்கயில் தெரிந்த தங்கப் பாத சரத்தைப் பார்த்தாள் அவர் கண்கள்.

“எனக்குப் பாடவும் தெரியும். ஆடவும் தெரியும். ஆறும் கலையத்திலே கற்களைப் போட்டுக் காட்டினா என்று உருட்டுகிற கர்நாடக சங்கீதம் இல்லை.”

“தெரிதான் பாடுவாயோ? இத்துடன் தாயி சங்கீதமா? கொஞ்சம் பெகாக் பாடின்.”

“அதிலெல்லாம் எனக்கு அச்சுறு இல்லை. உங்க கர்நாடக சங்கீதமும் என் குடும்பி பிடிக்காது. அரைச் சமையலே இதும்ப அரைக்கக்கிட்டு... அடாளுவாயும், சகாளுவாயும் அழதுக்கிட்டு இருப்பீங்க. இந்தக் கர்நாடக சங்கீதம் கர்ண கொடும். நான் பாடுவது ரம்மா. ஜான், கான்ட்ஸ்.

“ஓகோ, துரோப்பிய சங்கீதமா?” என்று விடப்பட்டன கேட்டார் வித்துவான்.

“என்ன வீழிக்கிறீர்? பெயரெல்லாப் புதிசாயிருக்கா? இதுவெல்லாம் உங்க கர்நாடக சங்கீதத்திலே உண்டா?”

“கற்பக விருட்சத்திலே பூ உண்டா. இலை உண்டா என்று கேட்கிறாயா? உலகத்திலே உள்ள அத்தனை சங்கீதமும் அதில் உண்டு. எங்கே கொஞ்சம் பாடு.”

“நான் பாடுவதென்றால் அதற்கு ஒரு பேஸ் வயலின், டாப் வயலின், சினாரிணைட் டபின் பேஸ், ஆர்கள், யிரானோ, பிட்டிஸ் டிரம், ஜான், ஹிம்பஸ், ஹார்ப் எல்லாம் வேண்டும்.”

“சே, பாட்டு ஒன்று. பக்கவாத்தியம் தூது?”

“உங்க சங்கீதத்தை எழுத முடியுமா?”

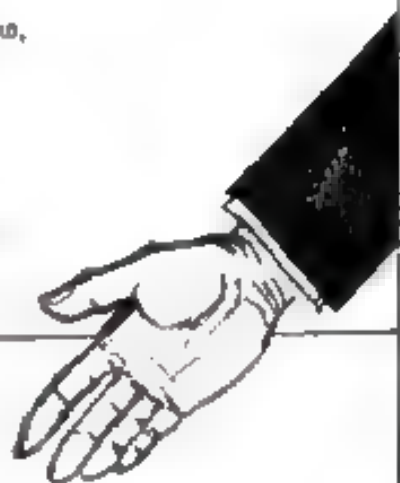
“இது எழுத்துக்களில் அடங்காது.”

எம்.ஐ.ஐ.ஸி

நேசக்கரம் நீட்டுகிறது

உங்களுக்கு தொழில் வளாசகிக்ரு
எம்.ஐ.ஐ.ஸி ஆவலுடன் நிதிவதவி
அளிக்கிறது. புதுத் தொழில் ஆரம்பிக்கவும்,
உள்ள தொழிலை விருத்தி செய்வவும்,
நிதி தேவையிருப்பின எங்களை
அணுகவும், எங்களுக்கு நேசக்கரம்
உங்களை வரவேற்கிறது.

எம்.ஐ.ஐ.ஸி கிறு தொழிலுக்கும்
உதவி அளிக்கிறது

மதராஸ் இன்ஸ்டிடியல்
இன்வெஸ்ட்மெண்ட்
கார்ப்பொரேஷன் லிமிடெட்,
எல்.எஸ்.எ. கட்டிடம்,
350-ஆம் குவான்ட் ரோடு, சென்னை-2
47-1221. தெற்கு மேற்கு தெரு
கஞ்சாதுடி

சக்திக்கும் வலிமைக்கும் போர்ன்விடா!

சக்தியளிக்கும் போர்ன்விடா நாயினிலையிலே சிறத்ததோம்
பானமாக விளங்குவதன் சுகசியம்—செழுசுமையான கோகோ!

கனகனின் சிறந்த பொருள்களான கோகோ, மாஸ்ட் சர்க்கரை, பரப் இரும்புமீனும் திட்டமாக கலக்கப் பெற்றது தயாரிக்கப்பட்டதன் பின்—தெம்பும் திடமும் தரும் ஒரு திருமண பானமே போர்ன்விடா. சூடான பானிலே போர்ன்விடா கலந்து ஒரு கோப்பை அருந்துங்கள்... உலர்வுக்குத் தான் என்ன இனிமை, உடம்புக்குத்தான் என்ன வலிமை.

சக்திக்கும் வலிமைக்கும்—மற்றும் நீருகனவக்கும்

கிரேபிஸ் போர்ன்விடா

“எழுதாவிட்டால் எப்படி எல்லோரும் பாடுவது?”

“எல்லோரும் பாடினால் யார் கேட்பது? சிலராவ்தான் பாட முடியும். சிலராவ்தான் கேட்க முடியும். அதுதான் உயர்ந்த கலை. சிலருக்குப் பந்திப் பாட்டுப் பிடிக்கும். வேறு சிலருக்கு நாடகப் பாட்டுப் பிடிக்கும்.”

“பக்திப் பாட்டே அவையமில்லை.”

“பாட்டில்லாத பக்தியில் சாராம்சம் குறைவு. பக்தியில்லாத பாட்டும் அப்படியே! ஆடியும் பாடியும்தான் இதை உயர்ந்த தொழுவது நம் வழக்கம்.”

“எல்லாவா. ஆட்டமாம். பாட்டாம். இருப்பதே நான்கு வாக்தியங்கள். மத்தளம், குழல் வீணை, பாறை. இந்த நாண்குள் உங்கள் எங்கே அடங்கிவிடும்.”

“உலகமே இந்த நாண்குள்தான் இருக்கிறது. பித்தல்கள்தான் இந்தச் சாரம். குழல்தான் மூச்சு. வீணைதான் நரம்பு போர்த்த கடவுள் - பாடினதான் நாதம். இந்த நாதம் உண்டாக்குகிற சத்தத்தை நாணுறு வரத்தியங்களில் உண்டாக்கிப் பரண் உலகம்? சத்தமெல்லாம் சங்கீதம் அல்ல; சத்தம்தான் சங்கீதம்!”

“அப்படி அல்ல. எங்கள் சங்கீதத்தில் மூரம் அடித்தால் வீரம் வரும். வால்ட்ஸ் காலித்தால் காதல் வரும். சிவாரிஸைட் வரித்தால் துன்பம் வரும்.”

“இவ்வளவுதான்!... நாங்கள் அமிருதவாழிவினி பாடினால் மழை வரும். இளையல் பாடினால் காறும். பகவானே பீதில் வருவார்.”

“இதெல்லாம் மூடநம்பிக்கைகள்.”

“மூடநம்பிக்கை அப்படித் தான் தோன்றும்.”

“காலால் தரையில் உடைத்தான் அரண்மனைச் செவி.”

“அப்படியானால் நான் மூடமதியா? என்னோடு ஆட முடியுமா?” என்று விதவாண நோக்கி ரத்தம் தெறிக்கும் கண்ணாடல் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான் அவன். வித்துவானின் முகம் சிவந்தது.

“நான் ஆட வேண்டுமா? தெருவில் திரியும் ஒரு பெண்ணைக் கொண்டு உன்னை ஆட்டத்தில் வெல்வேன்.”

“சரி பாரிப்போம்.”

“எப்ப?”

“தவிரத்திரி தர்பாரிஸ் போது.”

“எங்கே?”

“நாயக்கர் தர்பாரிஸ் நடக்கும் கலை விழாவில்.”

“இப்போது இவ்விதம் பேசுவீட்டு அப்போது நீ ஓடி விட்டால்?”

“நானும் பார்க்கிறேன் இன்னும் நான்கு இப்படி நடித்தெடுக்கவே தானது கொண்டு இருக்கிறேன். என்ன கதை?”

“வித்தும் போனது மூலம் திண்டி. ஆபீஸ்குப் போனால் வித்தி திண்டி. எந்த இடத்திலும் போனாலும் நிம்மதின வேலை வேலை முடியுமே!”

“நீங்கள் இடமில் இருந்தால் போதும்.”

“ஒப்புக் கொண்டேன்.”

“சரி.”

புறப்பட்டான் அவன்.

“செவி! இரவு பத்து நாழிகை இருக்கும் போலிருக்கிறதே, கவிவாசப் போலாயா? துணைக்கு யாணரயாவது அனுப்பவா?”

“ஏன். என்னைப் பட்டிக்காட்டுப் பெண் என்று பார்த்தீர்? பெய் மிசைகள் எல்லாம் என்விடம் தெருங்கெல் ரயிப்படுர்.”

“உண்ணம்தான். அனவகனும் ரங்கிக் கத் தெரிந்தவாக்கித்தான் நானும்.”

“வருகிறேன்” என்று விருட்டென்று நடந்தான் அரண்மனைச் செவி.

இதைப் பார்த்துக் கடகடவென்று நகைத்தார் வித்துவான். கடனை, அவரது வீதியையக் கையில் எடுத்தார். புல்லுகவராளி ராகம் இளம்பியது.

பள்ளிச் சுவர்கள் மலர்ந்தன. மனோரஞ்சித மலர்கள் மலர்ந்து வானை விசியது. மழை மரத்தின் அரும்புகள் பொலிபொல வென்று முகை நெழிந்து மழை பொழிந்தன.

கோபமாகச் சென்ற அரண்மனைச் செவிவிடக் காலகளை அனவ நிறுத்தின. “டக்” என்று தின்றான். மாடியையே பார்த்தான்.

“சி” என்று. “இது என்ன ராகம்? காந்தாகம். ஒன்றுகலா இராகம்” என்று கேட்டுக் கொண்டான். ஆனால் அப்படியே நின்று. அவனை மட்டுமே இராகம் இரை இராகத்தது.

“பாட்டா, அவனா, அந்தா, கலியா, இசையா? விசையா? எது என்ன இராகம்” என்று நிகழ்த்தான்.

அப்போது பன்னாசென்று ஏதோ ஒன்று பளிங்குபட்டது. அந்தமேல் தெரிந்தது. கவனித்தான். அது தலையை உயர்த்திக் கூட்டியபடி பாட்டை ரசித்தது. அவனும் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு நின்று. அது மேலும் இசைவந்த இடத்தை நோக்கி நகர்ந்தது; நெளிந்தது. அவன் மனத்தில் ஏதோ ஒரு பயம், வந்தது போல் போய்விடு போம் என்று திரும்பினான். அம்மம்மா! அவன் கண்ட காட்சி! “அம்மா!” என்று ஒரு குரல் அவன் வாயிலிருந்து வெளியே வந்தது. அந்த இடத்தில் ஒரு நல்ல பாம்பு படம் விரித்து அடிக்கொண்டிருந்தது; இங்கு, கட்டுவெளியைப் பாம்பு தன் காதுகள் இரண்டையும் அகல விரித்துக் கொண்டு ஆ. பாம், அசையாமல் நின்று. அவனும் நின்று. அப்படியே ஆடாமல் அசையாமல் தானும் நின்று. கன்னின் ஒலி உருவம்தானே இசை? அவனையும் அது பாம்புதான். கிண்போல் நின்று. மறு கிண்பியை மயங்கிய மயக்கம். “சே... நாம் காட்டுவிலங்கம். கறையப் பங்கம். கைக்குழந்தை தானாமல். பாட்டின் கைவ அறிவாப் பாய்ப்புமல். நான் மனித இனம். பருத்தறிவற்ற பாம்பு கம்மா மயங்கி இறக்கலாம். மனித மனம் மாறாகத் தையும்விடக் கொடியது. சே... இவன் இசையில் நானும் மயங்கிவிட்டால் இளவரசி ஆவாது?”

இந்த இறுமாப்புக்கு மூன் எவரால் திற முடியும்? இசை இரண்டை உருக்கலாம். என்னதற் ஜீவகோடியை மயக்கலாம். இறையகையும் ஆட்டி மயக்கலாம். இறுமாப்பின் மூன் இசையால் எதிர்த்து திற முடியுமா? அவனது குதியங்கால் ஜோடுகள் ‘டக் டக்’ என்று அரண்மனையை நோக்கி நடந்தன. பானை விசைத்தான். பாம்பு நகரவில்லை. அது நல்ல பாம்பு.

தன்னை மறந்து முன்னகவரானியை இசைத்துக் கொண்டிருந்த மோகன முத்துரங்கம் நிடரென்று வீணையை நிறுத்தினார். அவர் உடல் நிடரென்று விபரீதது. அவனையறியாமல் ஏதோ ஓர் அச்சம் அவரைப் பிடித்து உறுக்கியது. இசையைக் கேட்டுக் கொண்டு

தோட்டத்தில் கலனிக் கொண்டிருந்த பாம்புகளில் ஏதேனும் ஒன்று பலகணி வழியே அங்கு நுழைந்திருக்குமோ? வித்துவானின் அச்சத்துக்கு அதுதான் காரணமோ என்று பார்த்தால் அப்படி ஒன்றும் இல்லை. அவர் அரவத்துக்கு அஞ்சினான். அணங்குக்கு அஞ்சினார். அவன் நோயிற்றுக் கொண்டு சென்ற நோய்நிலை எவ்வளவு சொய்வான். சித்திரங்கிலை சீதலம் கார்புகதனைப் படுத்திய பாட்டைப் போல் இவன் கோபத்தில் என்ன பாடுபடுத்துவானோ என்று எண்ணினார். அவர் மனம் பல கோணங்களில் கரகரவென்று சுழன்றது. அவன் பெண். நானே ஆள். பெண் கனின் மனம் மலரைக் காட்டிலும் மென்மையானது. அதே சமயத்தில் கைரத்ததைக் காட்டிலும் வலிமை உடையது. பெண் மனம் வெண்ணெய் போல் உருகுவதும் உண்டு. கொண்ணெய் போல் அத்தனை உலோகங்களும் காட்டிலும் மென்மையானதும் அதுதான். எவ்வளவு யாரோ ஒரு வித்துவான் என்று எண்ணிக் கொண்டு இத்தமட்டோடு அவன் விட்டு விட்டான். தஞ்சை இளவரசன் என்ற தெரிந்திருந்தால் இங்கேயே சிறை வைத்திருப்பான். அதிலும் அவன் மனம் புரிந்து கொண்டவனா வேண்டாமா என்பதற்காகவே அவனைப் பரிசோதிக்க மாறு வேடத்தில் வத்தேன் என்று அவன் அறிந்தால் அப்படியா! எத்தனை பெரிய அபத்த வந்துவிடும்? நாமு நெய்யின் கிண்பத்தன்தான் இருநாட்டுக்கும் பனடியை வந்துவிடலாம். அவன் அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்வதற்குள் நாம் இந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கிவிடவேண்டும் என்று துடித்தார் இளவரசர். நன்றிரவியே ஒரு சிறு பரிசில் காகிரியின் மீது நிகுக்காட்டுப் பன்னியை நோக்கிக் சென்று கொண்டிருந்தது. வித்துவான் முத்துரங்கத்தின் செந்நிலைப் பெட்டியும், தமிழ்க்கு வசந்த மாளிகையின் அவர் அறைவில் இருந்தன. ஆனால் இளவரசர் பிரதாபசிம்மரும் அவருடைய நண்பர்களும் காகிரியில் பரிசிலில் கனவேகத்துடன் தஞ்சையை நோக்கிக் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

க க க

இருவகலுழியில் விதாயகப் பெரு மாலை வலம் வந்து சாமிமடையில் ஸ்ரீ பண்டிதனுக்குக் காவடி எடுத்தனர் ஸ்ரீ விஷ்ணுவன் அவன் கூட்டத்தினரும். பஞ்சவர்ணத்தில் மிக்காமலிருக்கவே அவர்கள் இங்கே ஓடிவந்து விட்டனர். (தொடரும்)

வாழ்க்கையின் இன்னிசைக்கு சேமிப்பு கருதி கூட்டுகிறது!

சேமிப்போரின் உற்ற நண்பன்
எலின்னடி கேட் பாங்க் லிமிடெட்

பதிகக் காரியாலயம்

மணிபால், மைசூர் ராஜ்யம்

நிதி வசதிகள் :

வினிகள் :

T. A. பரம்

கு. 100 கோடிக்குமேல்

238க்கும் அதிகமாக உள்ளன

சேர்மன்

**ரணசிகிச்சையின்றிப் புது முறையில் வலிமையான
மூலத்தைச் சுருக்கிக் குணமளிக்கிறது. நமைச்சலை
நிறுத்துகிறது வலி தணிக்கிறது.**

நியூயார்க்-நியூயார்க் பீனிக்ஸில் நவீர மற்றபடி ரண சிகிச்சை
யின்றியே மூலத்தைச் சுருக்கி, நமைச்சலை நிறுத்தி, வலி தணித்
தும் அற்புத வல்லமையுள்ள புதிய மருத்துப் பொருளை முதன்
முறையாகக் கண்டுபிடித்துள்ளது விஞ்ஞானம்.

பட்டினம் கண்காணிப்பில் கிடைத்தப் பட்ட
பிராந்தியங்களில் இதற்கு அந்தஸ்தி-வலிமையுள்ள
கைச்சாலைப் பட்டினப்பாக்கத் தனித்தப் பட்டின
இதழைச் செல்ல வலியுற்றிய அநே சமயம்,
உள்ளபடி கைச்சாலைப் குணமும் ஏற்பட்டது.

கிடைத்ததும் அதியைச் சந்தையினால், பந்து,
இருபது ஆண்டுகள் கிடைத்திருந்த பீனிக்ஸிலும்
இந்த அபிவிருத்தி கிடைப்பெற்றதுதான்.

உணவுப் பருப்பெற்ற ஆராய்ச்சிக் கழகம் மூல்
தின் கண்டுபிடிப்பாகிய பீனிக்ஸை * சந்த
புதிய மருத்துப் பொருளை இந்த இரகசியம்
இப்போது கைச்சாலைப் பொருள் தற்போது பீனிக்

ரேஷன் ஷாப் என்ற பெயருடன், கனியப்படி
வியை அளிக்கப் படுகிறது. மூலத்தைச் சுருக்
குவதோடு, மலப்பாசனக்கு மதுமரப்பூட்டி, மல
ப்போக்கினை வலி அற்றதாக்குகிறது. ரணமும்
கைச்சாலைப் மேலும் அவலத்தைத் தடுக்கிறது.
பிரிப்பரேஷன் ஷாப், 30 கி. மீ. மற்றும் 50 கி.
பீனிக்ஸைக் கிடைப்பதுடன், கைச்சாலைப்
மருத்துக் கைச்சாலைப் கிடைக்கும்.

மூல நோய்பற்றி வியைக்கும் சிறந்தது இவ்வா
கைப்பெற்ற இத்தே எழுவை: மலரிடமேன்ட்
38. ஷாப் மலரிடமேன்ட் 38. கி. மீ. துளம்
பை 10/33, பம்பாய்-1 பீனிக் * கிடைக்க மார்க்

31-11-1971

பலத்திற்கும் ஆரோக்கியத்திற்கும்

பண்டிட்டுகோபாலாசாரங்குறி

ஜீவாம்ருதம்

69 வறுமங்களாக ரேசிக்கப்பெற்றது

ஆயுர்வேதகாஸ்ரமம்

கோயம்பு, கி. மீ. மீ.

சென்னை - 17.

“கிடைக்காத பிழைக்கத் தெரியுமா?”

“பிழைக்கத் தெரியாமலா இருக்கிறேன்? இல்லை, பட்டினி கிடக்கிறேன்?”

“இப்போ, உங்களுக்குப் பிழைக்கத் தெரியுமானால் கேட்கிறேன்?” சற்று அழுத்தமாகச் சொன்னான்.

“உங்களைப் பட்டினியா போட்டிருக்கேன்? வேளா வேளைக்கு விரும்பியதைச் சாப்பிடுவீரோ? வேறு எவ்விதமான குறைவைத்திருக்கேன்...?”

“கொடுக்கத் தெரியும்; வாங்கத் தெரியாது. நீங்கள் எங்கேயும் கெட்டுப் போங்கள். எங்கே என்ன வந்தது?” என்றவன் முகவாசைத் தோவியில் இடித்துக் கொண்டு உள்ளே போய்விட்டான்.

எனக்குச் சற்று இளைய மனம். நான் அதை, நான் அப்பாவி என்று நினைத்துப் பல சண்டைகள் பெற்றுச் சென்று விட்டேன். பொருளாதாரத் துறையைப் பொறுத்தவரைக்கும் ஒரு பெருந்தொகையை இழந்து விட்டேன். நான் அப்படிச் செய்வது என் மனவிலக்குப் பிடிக்காது. ஆபீசில் ஐந்து

பத்து கைமாற்று கொடுத்து விட்டு, பிறகு அவைகளைச் செலவுக் கணக்கில் எழுதுவது அவளுக்குத் தெரியாது.

இந்த உலகத்தில் சிலர் ‘ஒவ்வோர்

பிச்சை’ இருக்கிறார்கள். அதாவது வாங்குவார்கள் தவிர. திருப்பிக் கொடுக்க மாட்டார்கள்.

எங்கள் வீட்டுக்கு இரண்டு வீடுகள் தன்வி ஒருவர் குடியிருந்தார். நங்கமான மனிதர். அவர் வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகி விட்டது. அங்கே அப்போது தபால் நடந்து கொண்டிருந்தது. அவர் வேலையில் இருந்த காலத்திலும் கூட மூக்குப்பொடிக்குத் தேவையானால், மனைவி வீட்டை எகத்துக் கொண்டே. அந்த வீட்டு அம்மாவைக் கேட்காமல் ஒரு துருண்டைக் கூட அங்கே யாரும் அசைக்க முடியாது.

ஐந்து பெண்கள்; இரண்டு எப்பைகள். மூத்த இரண்டு பெண்களுக்கும் திருமணமாகிவிட்டது. எப்பைகளில் ஒருவன் பட்டினத்தில் அரசாங்க ஸ்டீப் டிரைவராக இருக்கிறான். இன்னொருவன் எல். எல். எல். எல். ஸ்டீப் டிரைவ் நடவலைகள் வழக்கி விழுந்து விட்டு, அச்சம் ஒன்றில் ‘கம்போஸிங்’ கற்றுக்கொண்டிருக்கிறான்.

மூன்றாவது பெண் ஆசிரியைப் பவிரி முடித்துவிட்டு வீட்டில் இருக்கிறாள். அவளுக்கு இன்பவரிகள் இருவரும் உயர் நிலைப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்தக் குடும்பம் நடுத்தரக் குடும்பமானாலும், அந்த அம்மாவின் தொடர்புகள் எல்லாம் பெரிய இடங்களில்.

விராமத்திலிருந்து காப்பாட்டுக்கு நெல் வந்துவிடும். அவர் வேலை பார்ப்பது வரைக்

கூட கண்ட மில்லாமல் இருந்தது. இப்போது சற்றுச் சிரமம். எப்பை பணம் அனுப்புவதில்லை. அவளுக்குக் கிடைக்கும் ‘பென்ஷன்’ தொகையில் குடும்பத்தை ஓட்ட வேண்டும்.

ஒரு நாள் அந்த அம்மா என்னை வீட்டில் வந்து. “தம்பி! பதமாவுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலே வேலை கொடுப்பதாகச் சொல்லுங்க. அதுக்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுக்கணுமாம்” என்றான்.

“இப்போது தனியார் பள்ளிக் கூட ஆசிரியர்களுக்கும் அரசாங்கம் தானே சம்பளம் கொடுக்கிறது. இதற்கு நாம் ஏன் பணம் கொடுக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டேன்.

“என்னவோ, தம்பி! பணம் தந்தால்தான் வேலை கிடைக்குமாம்.”

**கடன் கொடுத்தார்
நெஞ்சம்.....
வனமாவிகை**

அரசாங்கத்தைத். தனிமார் பங்கு தீர்
வாரிகள் படுத்தும் பாட்டை நினைத்துக்
கொண்டேன்.

"அவருக்கு அடுத்த மாதம் பிராமிடண்ட்
பணம் வந்துவிடும்" என்றான்.

"அப்போது கொடுத்தால் போதுமே?"

"இல்லை நம்பி, பணம் கொடுத்திருந்தான்
அப்பாவின் பிள்ளை. ஆனால் உங்களுக்கு
மார். இந்த வேலைக்கே ஐந்தாறு பேர்கள்
போட்டி."

"அதற்கு என்னை என்ன உங்களைக் கொள்
வீங்க?"

"உங்களைத்தான் நம்பி வந்திருக்கிறேன்.
கைமறைய ஐந்தாறு ரூபாய் கொடுத்து உத
வுங்க. அடுத்த மாதம் வட்டியோடு திருப்பிக்
கொடுத்து விடுவீர்கள்."

ஐந்து பத்து வங்காள ரூபாய்களாகக்
கொடுத்து விட்டான். நான் போனேன்
தொடர்ச்சியாக.

"இவ்வளவு ஒன்றும் போசிக்காதீர்கள் நம்பி!
எதுக்கு இப்படி இருக்கிற நிலைமை உங்களுக்கு
நல்லாத தெரியும். அந்தப் போண்டா வேலை
பார்த்து, நாறு காசு ரேத்து வைச்சாத
தான் அதுக்கு நான்குக்கு கண்ணாம்பு
நடக்கும்."

பெற்ற பாசம் நிழலிட்டது.
அதைக் கேட்டது என்னைதான் இவன்
இவ்வளவு விட்டது.

"சாயல்வாசம் ஆபீசிலிருந்து வந்தபோது
கொடுத்து விடுவீர்கள்" என்றேன்.

பத்மாவம் வேலைக்குப் போய் இரண்டு
மாதங்கள் கம்பளம் வாங்கி விட்டான். அவ
ருக்கும் பிராமிடண்ட் பணம் வந்து
விட்டதாம்.

"பத்மாவாசுக்குப் புதிதா அம்மா
அம்மா ஒரு 'புதுக்கடு' மாடு
வாங்கிவிடுக்கான்" என்றான் என்
மனைவி.

"எப்போதில் ஏதாவது மிகவும்
பிடித்திருப்பான்" என்றேன்.
வேலைக்குச் செல்வதன் நடைக்
காலத்துடன் செல்லுமா?"

"அதுதான் இப்போது பிராமி
டண்ட் பணத்திலிருந்து வாங்கிய
வாங்கி."

"அதுவும் வரங்க வேண்டியது
தானே?"

"நமக்கு இன்னும் பணத்தைத்
திருப்பிக் கொடுக்கவில்லையே? நீங்கள்
ஒரு வாரத்தை கேட்டால் உடனடி
வரக்கூடும்."

"திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும்
என்று அவர்களுக்குத் தெரியாதா,
என்ன?"

"தெரிந்திருந்தான் இது நான்
கொடுத்திருப்பாரா?"

நான் வருத்தமாகவும் கடன்
கொடுத்து விட்டுத் திருப்பிக் கேட்ட
தில்லை. அவர்களாகக் கொடுக்கும்
போதுதான் பெற்றுக் கொள்வோம்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் என்
மனைவி 'உங்களுக்குப் பிழைக்கத்
தெரியாது' என்ற குற்றச்சாட்டை
என் மீது கமத்தினாள்.

பிராமிடண்ட் பணம் வந்ததிலிருந்து
அந்த அம்மா வழியில் எப்பாவது என்னைப்
பார்த்தால் பார்த்தாலு மாநிலப் போய்
விடுவான். நான் உங்களுக்குத் தெரிந்ததுக்
கொள்பேன். அதற்கு முன்பெல்லாம் வங்கை
பார்த்தாலும், "என்ன நம்பி, கொடுக்கிறாயா?"
ஆய்க்கா?" என்று கேட்டான்.

அவர்களுக்கு அவன் என் மனைவியின்
விட்டும் முன்பகத்தில் போய்து என்
காணிக் விழுந்தது.

"ஒன்றியம்மா, நான் வரக்கூடும்
ஒடிப் போயிடப் போறேன்? பணக்கூடம்
கொண்டு வந்து வழியிலே என் நினைவுப்
கொண்டிருக்கிற பணம் கேட்டியாயோ? இது
தான் இருக்கா? கொடுக்கக் வரக்கூடும் என்
மார். நெய்யாக்கம் அறிஞர்கள் மட்டும்
போதும். தெரிக்கலாம்? கொள்வாரா?"
என்ன இருந்தாலும் நீ அவரிடம் கேட்டது
தான்" என்றான்.

அவன் குரலைக் கேட்டு நான் வெளியே
வந்தேன். என் தலை தெரிந்ததும் பெண்ணை
அத்துடன் திறத்திக் கொண்டு அந்தம்மான்
போய் விட்டான்.

எனக்கு விளம்பெந்தி, மதுரை மன்னாபுரம்
வழக்குரைத்த என்னவென நான் பார்த்த
தில்லை. அது என்னைக் கண்டியுடன் உன்
கனிக் தீர்ப்பாறியோடு என்னை மகாநிலை
என் மனைவியை அன்று பார்த்தேன்.

என்ன இருந்தாலும் அந்த அம்மா வீடு
தெய்வத்து அம்மையே பிழைக்க வேண்டாம்.
அவளிடம் வாய் கொடுத்துவிட்டுத் தப்பிய
வர்கள் அந்தத் தெருவில் இல்லை. அவளை

செ/ஜெயா

“உங்களை மாக்மீதியே திருப்பிக் கொடுத்தது என்னுடையோன் சொன்னான்” என்ன பொருள்?”

“திருப்பிக் கொடுத்தது” என்று ஏதாவது ஒரு திருத்த வேண்டிக் காட்டினாய்?”

மறைமுகமாக எல்லோரும் காளியாததா என்றே அனாதாபாக்கன்.

இரண்டு பெண்கள் மடித்துக் களையெழுந்தன. மூன்று பெண்களுக்குத் திருமணம் நடக்க வேண்டும். இம்மொன்று ஏதாவது சொல்லுங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். யாழ்ப்பாணம் போது அவன் திருப்பிக் கொடுக்காமல் இருப்பான்?

ஒரு பெண் சொல்வாள் பார்த்து அதன் பிறகு அவன் திருமணம் நடைபெற வேண்டும். இப்படி ஒரு நல்ல காரியத்துக்குக் கொடுத்த திருப்பி எங்கே ஏற்பட்டது.

இரு வருடம் ஓடி விட்டது.

செட்டியார் கூடையிலுள் உட்கார்ந்து அவர் மகனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தேன். கூடையின் மூலப் பக்கம் அந்த ஆம்மா செட்டியாருடன் பேசுவது என் காதில் விழுந்தது.

“செட்டியாரே! பத்திரத்துக்குக் கல்யாணம் தீர்ச்சுமாயிட்டுது. மாப்பிள்ளை “செக்கன் ஆபீசர்.”

“தேவையோ எல்லாவை கொடுக்கிறீங்க?”

“அதுக்கெல்லாம் நம்மவிட்டப் பணம் ஏது? பத்திரமில் அழைக்கப் பார்த்தே சான்றித்கட்டாங்க. தான் நங்க போட்டால் போதும்.”

“அப்படியா?”

“ஒரு செக்கன் ஆபீசர் சம்பளம் ஒரு நாறு பேர் மதிக்கிறதென்பால் நடை நட்கு செய்து போடணும். இப்போ இருக்கிற தங்க விலையில் குறைந்தது ஒரு மூலாயிரத்துக் காலது....”

“ஆமா, ஆமா...”

“உங்களைப்போல் நாலு பேரை நம்பித் தான். கல்யாணத் தேதியும் வச்சிட்டோம்? ஏதோ நீங்களும் முடிஞ்சு அளவுக்குக் கடன் கொடுத்து உதவணும்.”

“தங்கக் கட்டுப்பாடு காலத்திலே அப்படி. யெல்லாம் முடியுங்களா? மேலும் வியாபாரத்திலே இப்பெல்லாம் பலவிதத்திலேயும் தொந்தரவுகள் இருக்கு. ரொம்ப தெருக்கடி! நிர்ப்பந்தங்கள் அதிகம். நீங்க என்னை மன்னிக்கணும்.”

“அப்படி மூத்திலே அன்றைய மாநில சொல்விட்டா நீங்க. என்மேல் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா என்ன? நான் என்ன என்ன விட்டா ஒப்புப்பாவிடப் போறேன்?”

“அதுக்கு இல்லீங்க. இப்போது வியாபாரமே நின்றுபோச்சு. அதிகாரிகள் கெடுபிடி. வேறே, இதிலே நாய்க் செய்யுதுக்கு முன்னாள் மில்லே. உங்க தெருவிலே... இருக்காரே, அவர் விட்டச் சொன்ன இந்த மாநில நல்ல காரியத்துக்கெல்லாம் உதவி செய்யார்!” என்று சொன்னார் செட்டியார்.

அப்போது திருநாமத்தைத்தான் அவர் சொன்னார்.

“நமக்கெல்லாம் எங்கே கொடுப்பான்? காலியப் கொன்னாங்க மிஸ்துக்கிட்டுப் போய்க் கேட்டா அன்னிக் கொடுப்பான். அந்த அபொக்கியன்...”

இதைக் கேட்டது என் இந்த நாளங்கள் புலத்தன. “சிரென்று வெளியே வந்தேன். என்னைக் கண்டதும் அவன் முகம் போலாந்தாற்போலாயி விட்டது. மூத்ததை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டான்.

“என்ன சொன்னீங்க? நான் அப்படி எவளுக்குக் கொடுத்திருக்கேன்?”

“.....”

“பத்திரத்துக்கு வேலைக்குள்ளு கொய்கி ன்றாது லூபாய் கடன் வாங்கி வருதும் ஒன்று முடிவாது. அப்போ கடன் வாங்க வந்த போது பத்திரமாவா மிஸ்துக்கிட்டு யரச் சொன்னீங்க?”

என் நடத்தைகள் இதிலாகப் பேசிய அவனைக் கொன்றுவிட்டோம் போனிருந்தது.

“யாண்டா மூடு றியா. யாருக்கு ன்றாது லூபாய் கொடுத்தார்? வேறும் எல்லையே யாராவது கொடுப்பாங்களா? நாய்க் பணம் வாங்கியதுக்கு என்ன “சிக்காரி” இருக்கு? மன்னம் வாழற எங்களைப் பற்றி அவதூறு சொல்லி கண்ட என்ன செய்யணும் தெரியுமா?” அவன் காளியாததா ரூபம் மூன்று விட்டான்.

“என் போன்ற உங்கிட்டே அனுப்பிப் பணம் வாங்கு அளவுக்கு நாய்க் இன்னும் தாழ்த்து போகலையே. இந்த மாநிலப் பேச்சு யெல்லாம் வேறே இடத்திலே வச்சிக்க, இனிமே இது மாநிலப் பேச்சே... அப்பறம் தெரியும்”

எனக்கு எச்சரிக்கை தோட்டில் கொடுத்து விட்டான்.

நான் வாயடைத்துப் போனேன்.

ராபின் ப்ளூ உலகத்தில் மிக எராளமாக உிற்பனை யாகும் நீலம்

உலகம் முழுதும் சுத்தமான ஆவ
ட்டர் மரான் பஞ்சு என்றும்,
வெண்மை நடுவதில் மிகப் பல்
மாண்து என்றும் புகழ்பெற்றது.
ராபின் ஆவ பஞ்சு ஆனபடியால்
உங்களுக்கு இயற்கையில் கவர்ச்சி
யான வெண்மை நடுவிறது. அத்
துடன் ஒரு பாக்கெட் பல் சைனாவ
களுக்கும் பயன்படுகிறது.
மேலும் ராபின் ப்ளூ துணிகளை
கெடுக்காது என்பதையும்
நினைவில் வைத்துக்
கொள்ளுங்கள்.

போலிகளே துக்கமிருந்தே.
ஆகல் ராபின் பஞ்சுவையே
வத்புறத்திற்கேடுங்கள்.

ராபின் ப்ளூ உங்கள்
துணிகளுக்கு இயற்கையில்
கவர்ச்சிகரமான
வெண்மையை சேர்க்கிறது

நெஞ்சலி இடம் கொண்டவன் 'கண்கள்'

பதி. கைவைத் தத்தம் செவ்வு
கொண்டு உப்புமாவைச் சாப்பிட்டுக்
காப்பியைக் குடித்தான். பிறகு மூன்
அறைக்கு வந்தான். மேயுறையிலே
ஒரு கடிதம் தென்பட்டது.

“பாவுவுக்கு,

பூட்டிய கதவைப் பார்த்துக் கொப்
மடைவாரே. எனக்கு அவசரமாய்
ஒரிடத்துக்குப் போக வேண்டி வந்து
விட்டது. மனக்கு புயல் செய்து
வைத்துவிட்டேன். இரவு போர்
சாதம் சாப்பிட்டுக் கொள். நான்
தானாகக் காலைவந்தான் வகுமேன்.
விரைத்துக்கு மன்னிக்கவும்.

அன்புள்ள
ரணி

ஒரு நாளும் இவ்வாத நிஞ்நா
ளாக இது என்ன புதிய வரக்கூறாக
இருக்கிறதே என்று பாவுகொப்பாய்

விவரிப்பதற்குச் சிந்த
தவிவாழ்த்தான்.

பாவுகொப்பாய்
அன்று நிர்மலா

பாவுகொப்பாய் அதுவகத்திலிருந்து அவ்வோடு
விட்டுக்கு வந்தபோது அங்கு பூட்டிய கதவுகள்தான்
அவனை வரவேற்றன. அது ஒரு தனி வீடு. உத்தாக
மெக்காரம்வடிந்து தன்னிடமிருந்த இங்கொரு சாவி
வைக் கொண்டு பூட்டின. திறந்து உய்யை செய்து
சொப்பாணில் சாத்தினான். அவனைச் சுற்றுமுற்றும்
பார்த்தான். காலணியைக் கழற்றிவிட்டு விருக்கென்று
எழுந்து சனாயலளவளை நோக்கி நடந்தான்.

கான் அடுப்பில் மீது உப்பு
மாலும், பக்கத்தில் இளநல்
லில் காப்பியும் வைக்கப்பட்ட
பருத்தன. அவனுக்கு நல்ல

—

மகப் பெண் பார்த்தல் போவதாக நினைத்து விளையவேயே விட்டுக்கு வந்து விட்டான். மணியிடம் பெண் பார்த்தல் போவதாகச் சொல்லவில்லை என்றாலும் ஓர் இடத்துக்குத் தான் செல்வப்போவதாக மட்டும் சொல்லி விடுத்தான். பெண் பார்த்த அவனையும் அழைத்துச் சென்று நிரைவென்று விடப்பில் ஆழ்ந்த வெண்டுமென்று எண்ணிவிருந்தான். அவனிடம் முன்செட்டியே சொல்லாதது தவறு என்று தோன்றியது. மணி இல்லாமல் அவன் எங்கும் போக மாட்டான். மணிக்குப் பாலகோபாலும், பாலகோபாலுக்கு மணியும்தான் துணை. இருவரும் இப்போது அறாதகன் மாநிலி தான். சரக நினைவுக்கு இருவருக்குப் வேறு பாடுகள் உண்டே தவிர அவர்களை உறையில் ஏதேதும் தாழ்வே கிடையாது. பாலகோபால் படித்து நல்ல வேலையில் இருப்பவன். அவன் இருக்கும் வீடு அவனுக்குச் சொந்தமானது தான். மணி அவன் வீட்டில் எல்லாம் வெள்ளைச் செய்த அம்மாவின் ஸ்பாடும். இருவருக்கும் வயது வித்தியாசம் கிடையாது. இருவரும் ஒன்றாகவே வளர்ந்தவர்கள். ஒன்றாகவே சில காலம் படித்தவர்கள். மணி படிப்பு வரவில்லை என்று விட்டு விட்டான். அதற்குள் அவன் வீட்டிலேயே வேலை செய்து கொண்டு இருப்பதால் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

பாலகோபால் மணியை ஒருபோதும் தங்களுக்குச் சமையதவையாகக் கருதியது கிடையாது. தன் உடன் சேர்ந்த சகோதரன் போலவே பாவித்துத் தொழுகை புல்கு வந்தான். பாலகோபால் எவ்வளவுதான் அன்பாகக் கொட்டிப் பழகினாலும் மணி தன் நினைவை மறந்து நடந்து கொண்டது கிடையாது. அவனுக்கு அவன் தாயார் அடிக்கடி சொன்ன புத்திமதி இதுதான்: "மணி!

பாது தக்கமரன் பிள்ளை, நீ அவனுக்கு ஒரு தாலும் தரோம் சம்பளக் கூடாது. உன்னை அவன் தனக்கு ஈடாகவே நினைக்கிறான். அதனால் நீயும் அவனை சம்பள நினைக்கக் கூடாது. அவனைப்போல் நீ படித்து முன்னுக்கு வந்திருந்தால் ஒருவேளை அந்தச் சம நினைவு எட்டியிருக்கலாம். அதற்கும் உனக்குத் 'தப்பு' இல்லாமல் போய்விட்டது. பணத்திலும் பணியிலும் உயர்ந்தவர்களுக்கு சம உரிமை கொள்ளாது! "

தாயாரின் இம் மொழிகள் மணியைப் பாலகோபாலிடம் எதுயானதுக்குரிய பங்கத்துடனேயே நடந்து கொள்ளும்படி செய்து விட்டன. ஆனால் மணியின் இந்தத் தாழ்வு மகப் போக்கைப் பாலகோபால் பொருட்படுத்தவே மாட்டான். அவன் இழுத்து இழுத்து வந்ததுப் பேசலான்; வினாவாடு வான். தனக்கு ஏது வாக்வினும் மணியிடம் வரவருவான். பாலகோபாலின் அன்பும் பர-

வும் மணியை அன்பிடம் மேலும் மேலும் அடிமைப்படுத்தின. அவன் மகம் தோகக் கூடாதே என்று அவனுக்குச் சமையதலாகப் பெரிச் சிரித்து நடப்பான். பாலகோபால் அவன் பெற்றிருக்கும் ஒரே பிள்ளையாதலால் அவன் விருப்பமே அவர்கள் விருப்பமாக இருந்தது. அதனால் மணியுடன் அவன் சம உரிமைபுடன் பழகுவதை அவர்கள் ஆட்சேபிக்கவில்லை.

பால் கோபால் படிப்பு முடித்து உத்தி வேராகத்துக்குப் போக ஆரம்பித்தான். மணி வீட்டுக் காரியங்களில் பார்ப்பதும் பால் கோபாலுக்குத் தொழுகை இருப்பதற்காகக் கவனத்தைக் கழித்தான். அவனுது தாயார் நோவுற்று இறந்துவிட்டதால் மணிக்கு அத் தப் பொறுப்பும் ஏற்பட்டது. மணி இப் போது அந்த வீட்டுச் சமையத்காரன், பால் கோபாலிடம் பொறுத்தவரையில் மணி அவனுது தோழன்தான்! பழையபடிதான் அவன் பழகிக்கொண்டு வந்தான்.

இந்த நிலையில் ஒரு தான் பாலகோபாலும் ஓர் அறாதகனாகி விட்டான். ரயில் விபத்து ஒன்றில் அவன் பெற்றோர்கள் செவிமறந்து விட்டார்கள். மணி ஒருவன் தான் அவனுக்கு இப்போது உறுதுணை. இந்த அகதி நிலையில் இருவர் மனமும் மேலும் இறுகிப் பிணைந்தன. வீட்டுப் பராமரிப்புப் பொறுப்பு முழுதும் மணியின் பீது கமந்தது. அந்த வீட்டில் பாலகோபாலும் மணியும்தான் இருந்தார்கள்.

இருவரது பிசுவச்சரீர வாய்வும் ஒரேவாடு வரவுகளாக நிடித்தது. பாலகோபாலுக்கு ஏதேனியோ இடங்கனிவிர்த்து வரவர்கள் வந்தன. ஆனால் அவன் மனம் இவ்வழிதில் தாட்டி கொள்ளவில்லை. மணிகூட அவனைக் கவலாமை செய்து கொள் என்று வற்புறுத்தி

மூலம்: 'இவ்வூம் கொஞ்ச காலம் போகட்டும்' என்று தாயைக் கூட்டி வந்தார் மணி.

பாலகோபால் மணம் செய்து கொள்ளாத தனது மணியைப் பிரதான காரணம். தன் மணியை வந்த பிறகு மணியை அவர் சமைத்துக்கொடுத்த நடத்த விருப்பமில்லை, அவர் வாழ்க்கைக்கு ஏதாவது ஒரு வழி செய்து விட்டுத்தான் தான் மண வாழ்க்கையில் புதுவது என்று தீர்மானம் செய்திருந்தார். மணியை ஏதாவது ஒரு தொழில், ஆரம்பித்துக் கொடுத்து, மணம் தன் நிகழ்ச்சிக்கு உயர்த்துவது தான் உடனடி என்று கருதினார்; தன்மரிகளே இருவரும் இது பற்றிப் பேசுவது மட்டும் தொடங்கியது. 'தனியாகத் தொழில் நடத்தப் போ' என்றும் மணி தன்னைத் தவிரக் காட்டுகக் கொண்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்று பாலகோபால் அஞ்சினார், மணியை ஒரு முயற்சிக்கு வரும் வரை தான் ஒன்றும் சொல்வதில்லை என்று வைத்திருந்தார். மணியை தான் என்றும் அந்த விடத்தில் சமைக்க வேண்டும் செய்து கொண்டு, இந்த விடமாம் என்று நினைத்தார், அவர் மனத்தில் உயர்வு மணப்பாக்கை இருந்தால் தான் பாலகோபால் மணம் செய்து கொண்டு பிறகு சமைக்காராஜம் பணி வந்த முடியாது என்று நினைப்பதற்கு?

பாலகோபாலின் அதுவகைத்துக்கு அருகே 'பாரத் கபே' என்ற சிற்றுண்டியாளி இருந்தது. பாலகோபால் சாதாரணமாக அங்கு தான் சிவ-தினக்கம் போனார்; அதன் முதலாளியை நல்ல மனிதர், எங்கோதரையும் இவ்வாறு முடித்துக் கரவேற்றது தாமே தெரிக்க வலியுண்டா. அவருக்குப் பாலகோபாலிடம் ஓர் ஈடுபாடு, பாலகோபாலுக்கு அவருடைய பேச்சும், நேர்மைமையான குணமும் மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவருடைய பெயர் முதல்தரம். அவருக்கு ஒரு பெண் உண்டு. அவள் தான் நிர்மலா.

இப்படியே பேச்சுக் கொடுத்ததில் பாலகோபாலின் விவரத்தை முதல்தரம் அறிந்து கொண்டார். அவர் விட்டுக்குச் சமைத்த மணி செய்கும் தொழிலுக்காக மணம் செய்து கொள்வதை ஒத்திப் போட்டு வருவதைக் கேட்டு 'இப்படியும் ஓர் அரிசனம் பிறவியா?' என்று ஆச்சரியம் அடைந்தார்.

அவருடைய பெண் நிர்மலாவிடம் இந்த விஷயத்தைப் பின்னாலும் பற்றி முதல்தரம் சொல்லப்போது அந்தப் பெண்ணுக்குப் பாலகோபால் உடனே சந்திக்க வேண்டுமென்று தோன்றிவிட்டது.

நிர்மலா எம். ஏ. பட்டதாரி. ஒரு கல் தூரத்தில் ஆசிரியையாகப் பணி ஏற்றிருந்தார். அழகு மிகுந்தும் சிறந்தவரும், தந்தையிடம் போன்ற இவ்வாறு கவனம். அதுவும் எவரையும் எளிதில் கவரக்கூடிய சந்தி அல்லிடம் இருந்தது.

"அப்பா! தான் அந்தப் பாலகோபாலிடம் பார்க்க வேண்டும்" என்றும்.

"தானுக்கு வேண்டாதுக்கு வாயை" என்று முதல்தரம் தடை ஏதும் போடாமல் சொல்லிவிட்டார். மறு தான் பாலகோபால் பாரத் கபேக்கு வந்தபோது வழக்கமாகத் தான் அங்குமிட்டுத்திட்டு ஒரு பெண் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு நிரூபித்தார். மேலும் இடம் வலி இல்லாததால் அவள் அந்தப்

பெண்ணின் முன்னுத்தால் உட்கார் வேண்டியதாயிற்று. அவள் தலங்கித் தலங்கி உட்காருவதைப் பார்த்ததும் அந்தப் பெண். "உட்காருங்கள், ஏன் தலங்குகிறீர்கள்?" என்று பனிக்கொண்ட பேசினார்.

"சந்தேகம்தான் தலங்குவதைக் கொண்டு பாடுவது என்று பார்த்தேன்" என்றும்;

அவள் சிரித்தாள்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?"

"வேண்டாதுக்கு வந்துவிட்டுத் தனி மனைவியை வாராகவது தாட முடியுமா என்று தான் சிரித்தேன்."

"உங்களை நான் இப்பே இதுவரைவிய் பார்த்திருக்கிறேன்? இவ்வாறு முதல்தரம் வருகிறீர்களா?"

"மாமே வேண்டியில் வருவோம்.. இவ்வாறு வரவேற்கு விட போட்டு விட்டேன்."

"நீங்கள் என்ன வரவேற்கு முதல்தரமாயா?"

அவள் அவளை விடக் குறியுடைய பார்த்தாள்.

"காவேலுக்கு நீங்கள் விட போடுவதால் இருந்தால் ஒன்று முதல்தரமாய் இருக்க வேண்டும்.."

அவள் கவலையுடன் சிரித்தாள்.

"தான் ஓர் ஆசிரியை. இவ்வாறு விட எடுத்த கொள்கையுடையதே.."

"அப்படியே சொல்லுங்கள், அப்பே ஒன்றுமே ஆட்குச் செய்வதில்லை" என்று சாப்பிடுகிறீர்கள்?"

"தான்.."

"பரவாயில்லை. மூன் பின் தெரியாதே என்று பார்த்திருக்கிறீர்கள்? முதல்தரம் பார்த்தும் போது எப்போதும் அப்படித்தானே!"

முதல்தரம் தன் தந்தை என்பதை அந்தப் பெண்ணும் சொல்லியது. முதல்தரமும் அவளிடம் அவ்விதம் மனிதர்போலவே நடந்து கொண்டார்.

நிர்மலா அடிக்கடி பாலகோபாலிடம் அந்த வேண்டிடமில் அந்திக்கத் தொடங்கினார். இருவரும் மணம் விட்டுப் பழகிப் புதிது கொண்டார்.

பாலகோபால் மணியிடம் மட்டும் நிர்மலா விஷயத்தைச் சொல்லியதில், நிர்மலாவைப் பெண் பார்த்துச் சம்பிரதாயப்படி, போகும் போதுதான் அவளை அழைத்துச் செல்லுவது என்று முடிவு எடுத்திருந்தார். ஆனால் மணியைப் பற்றி நிர்மலாவிடம் எல்லாம் சொல்லி விட்டார். நிர்மலா, தான் முதல்தரம் மனம் என்பதை அவளிடம் சொல்லியதில், இருவரும் மணம் செய்து கொள்வது என்று முடிவு செய்து அவளை முறைப்படி, பெண் பார்த்து வருமாறு நிர்மலா கேட்டுக் கொண்டார், தன் சம்பிரதாயம் தன் தந்தையின் சம்பிரதாயமாக அவளைத் தன் விட்டுக்கு வருமாறு அழைத்தார். பாலகோபால் மணியைக் கண்டு கொண்டு சொல்வதாகத் தெரிவித்தார்.

"நீங்கள் கவலையைச் செய்து கொள்ளப் போகிறீர்களா? உங்கள் நண்பர் செய்து கொண்டிருக்கிறார்?"

"நிர்மலா எனக்கு இந்த உலகில் மனிதர்ப் தனிர வேறு யாரும் இல்லையது. அவளிடம் எவதையும் சொல்லாமல் தான் எதுவும் சொல்வது இல்லையது. உங்களை சந்தித்து உங்களுடன் பழகுவதை மட்டும் தான் என்

ஸ்ரீ விசாலம் சிட்டி பண்டு லிமிடெட்

(Incl. : 4-1-1947)

பதிவுசெய்யப்பட்ட அனுபவம் :
திருநெல்வேலி - 6 போன் : 274

மத்திய அனுபவமும்,
முதலீடுகள் பெற்றுக்கொள்ளுமிடமும் :
61-B, உஸ்மான் ரோடு, தி. நகர், சென்னை-17
P. B. 1422 போன் : 444532

வரவு செலவு புள்ளி - பாருங்கள் - நம்புங்கள்

பாதுகாப்பான சேமிப்பு, சீட்டுகள், முதலீடுகளுக்கு விரைக்களுக்கு அனுரங்கன்

பிரதி மாதம் ரூ. 500/- முதல் ரூ. 25,000/- வரை சீட்டுகள்
எல்லா விலைகளிலும் சேர்ந்து, ஆரம்பித்த எடத்தப்படுகிறது

31-3-1955 நிலைமை (ஆடிட்டிக்குட்பட்டது)

அதிகாரம் பெற்ற மூலதனம் ரூ. 5 லட்சம் மொத்த ஆஸ்திகள் 1.52 கோடிக்குள்
சீட்டில் எடுபடுத்திய தொகை ரூ. 3 கோடிக்குள்

26 விராகர் தெள்ளாகம் முழுளதும்

ஆஸ்திகள்		பொதுப்புகள்	
நிரந்தர ஆஸ்திகள்	ரூ. 3,91,135	செலுத்தப்பட்ட முதலதனம்	ரூ. 1,31,355
முதலீடுகள், பங்குகள்		சேமிப்பு நிதி	ரூ. 3,42,373
அரசாங்க செலுத்தப்புகள்	ரூ. 14,893	பிளாட், டிராபிட்	ரூ. 1,31,080
கால், முன் பணம் ஆகியவை	ரூ. 9,88,344	பிளாட் பங்குதாரர்களிடமிருந்து	ரூ. 10,33,474
பாங்கியில் இருந்து, கட்டடப்புகள்	ரூ. 20,62,873	காரணங்கு செலுத்த வேண்டி	ரூ. 1,18,991
சீட்டுகள் இதர ஆஸ்திகள்	ரூ. 118,89,543	தற்காலிக கடன்	ரூ. 133,18,675
	ரூ. 1,52,17,098	சீட்டுகள் இதர பொதுப்புகள்	ரூ. 1,52,17,098

சென்னை சிட்டி பண்டி ஆக்ட் அமுலில் உள்ள இடங்கள்
(தொழிலில் 3-ல் ஒரு பங்கு பொதுப்பு ஆகியிருக்க நடைமுறை)

விவரம்	சீட்டில் எடுபடுத்திய தொகை	சீட்டு செலுத்திய டிராபிட் (செலுத்த 12-ல் உள்ளபடி செலுத்தப்பட்டவை)
திருநெல்வேலி	ரூ. 26,18,425	ரூ. 51,443
சூரதங்குடி	ரூ. 14,34,500	ரூ. 62,000
நாகர்கோவில்	ரூ. 7,89,500	ரூ. 25,150
சென்னை டவுன்	ரூ. 10,98,000	ரூ. 92,250
தி. நகர்	ரூ. 19,27,000	ரூ. 91,250
புரையக்கோட்டம்	ரூ. 87,000	ரூ. 10,250
	ரூ. 90,26,425	ரூ. 3,76,363

சிட்டி பண்டி ஆக்ட் அமுலில் இல்லாத இடங்கள் எடுபடுத்திய தொகை
ரூ. 2,14,19,189 இடர செலுத்திய ஆஸ்திகள் ரூ. 1,48,40,736

K. A. ராம், பி. ஏ., பி. எம்.,
சென்னை ஆபீஸ் மாஸேஜர்

A. R. ரமசாமி
மாஸேஜர் கட்டடகர்

74

வெளியே சொக்காமல் இருந்த விட்டேன். அதுவே என் மனசாட்சியை அழைத்து வருகிறதே! பெண் பார்க்க நவனுடன்தான் வருவேன். அவள் சம்மதித்தாவிட்டால் நமது மணமும் நடைபெறும்.”

நிர்மலாவுக்கு அவனுடைய மனம் முகத்தில் அடித்தாற்போல் ஆனிரிட்டது. தன்விடம் பழகத் தொடங்கியதிலிருந்து அவள் தன் தண்பனுக்கு இரண்டாவது இடம்தான் அளித்திருப்பான் என்று மனத்தில் தீவிரத்துடன் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தவனுக்கு இந்தப் பேச்சு சற்று அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. இருந்தாலும் அவனுடைய நடப்பின் ஆரத்தை அவள் தல்கு அறிந்தவளாதலால் ஒரு சிரிப்புடன், “அப்படியானால் உங்கள் தண்பர் எவ்வளவு வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டால் மணக்கமாட்டீர்களோ?” என்று கேட்டாள்.

“அதுதான் சொன்னேனே! அவன் சம்மதம் இன்றி எதுவும் நடக்காது என்று?”

“அவரிடம் தெரிவிக்காமல் என்னுடன் பழக்கத்தை ஏன் நீங்கள் வளர்த்துக் கொண்டீர்கள்?”

“கூடாதுதான். ஒரு பெண்ணின் பழக்கத்தில் புதுமை இருந்தது. அதுவும் ஒரு கண்ணாடல் பேராசிரியைவிட அறிவார்த்த வரையாடல் மனத்திற்கு இனித்தது. அர்ப்படுத்தியிருந்தாயிற்று. அது உண்மையையும் பிழைத்துவிடும் என்பது இப்போதுதான் புரிந்தது. பிணப்பு இருகுவதற்குள் விழிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. என் உள்பிறந்தவன் போன்ற தண்பனுக்கு வழி செய்வாமல் தான் எத்தனித்த பத்தத்திலும் கடுபடுவதில்லை என்று உறுதி எடுத்தது கொண்டது தீவிரத்துடன் வந்தது.”

“ஈ! உங்கள் தண்பரிடம் சொல்லி அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு தாளை மாலை வாருங்கள். அவர் சம்மதம் தரவில்லை என்ற பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்.” என்று நிர்மலா கூறியதற்கு இவ்வகிலான்.

அதன்படியே மணியிடம் மறுதான் மாலை, “இரிடத்துக்குப் போகவேண்டும். தயாராய் இரு” என்று சொன்னான்.

ஆனால் மணியை இப்போது காணவில்லையே? என்ன செய்வது என்று தயித்தான். மணி ஆரவி விட்டது. ஏழு மணிக்கு நிர்மலாவிடம் வருவதாகச் சொன்னவிரந்தான். மணியிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி விருந்தால் இப்படிப் போயிருக்கமாட்டான் என்று தோன்றியது. மணி இல்லாமல் தான் போவதில்லை என்று முடிவுக்கு வந்துவிட்டான். “நாளை நிர்மலாவிடம் சொல்லிக் கொள்ளலாம்” என்று தன் உடைகளைக் கழற்றிவிட்டு விட்டு உடைகளை அணித்துக் கொண்டான். ரேடியோவைத் திருப்பினான்.

மாலை நேரம் என்ற வரிகையில் இனிமை வான மேலங்கியைப் பாடக்கூடாது ஒலிபெரிப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு செய்திகள். கிராம நிகழ்ச்சி என்று தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. பரவலோபாயம் மணமும் எங்கெங்கோ வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. நிர்மலாவுக்குக் கொடுத்த வாக்கை தீவிர வேற்ற முடிவாகியே என்ற ஏக்கம் தோன்றியது. அவன் தன் விட்டாரிடம்

“அப்பா! இப்போதோ வந்திருக்கா. வானத்து விட்டுத் தடுத்த மனம் கொண்டு அதுவும் எவ்வளவு?”

சொல்லி எல்லா ஏற்பாடும் செய்நிறுப்பானே? அவர்கள் தண்பப் பற்றி மதிப்பாகுதலாக தீவிரத்து விட்டால் எவ்வளவு வது என்று கவல்கிறான். சம்பிரதாயமாக எதுவும் நடப்பதற்கில்லை. பெண்ணின் தகப்பனாரோடு தனக்குத் தொடர்பு இல்லாதது அவர் தண்பக் கூப்பிடவும் இல்லை. அதனால், தான் போகாது அவ்வளவு பெரிதாவது என்று சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

“மணி எங்கே போயிருப்பான்? அவர் இப்படிப் போனதே இடையாதே! இரவு வேளையில் தங்கினதும் விடையாதே!” என்று மணியைப் பற்றிப் பவலிதமாக எண்ணித், தயித்தான்.

மணி விட்டு அடித்தது. வானவில் வர் வந்து நீரும் சத்தம் கேட்டது.

“கார்!”

“யாரது?”

“நான்தான் பாரத கிரி முரளிதரன்.” பாலகோபால் பரபரப்புடன் உதவித்திருந்தான்.

“வாருங்கள். என்ன இப்படித் திடீரென்று? என் வீடு எப்படித் தெரிந்தது உங்களுக்கு?”

“நிர்மலாவிடம் விசாரித்தேன். வந்தேன்.”

“ஓ! அப்படியா? சத்தோஷம். உட்காருங்கள்.”

“என் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்? வழக்கமான உத்தரகத்தைக் காணவில்லையே முகத்தில்?” என்று கூறி முரளிதரன் அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

“ஒன்றுமில்லையே, ஆயினால் வேலை செய்த கணியா. அவ்வளவுதான்!”

“உம். எங்கே உங்கள் தண்பரைக் காணவில்லை?”

“மணியா? அவனைப் பற்றித்தான் நானும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். வழக்க

மிகுந்த வழுக்கமாக இருந்த என்னைவோ வேலை இருக்கிறது என்று சொல்லி எழுதி வைத்திருப்பது போலப்பட்டார். இந்த விட்டைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வேலை இருப்பதாக எவருக்கும் தெரியவில்லை. என் னிடம் மனதளக்கக்கூடிய எதுவும் அவனுக்குக் கிடையாது. அந்ததான் போலித்துக் கொண் டிருக்கிறேன்."

"உங்கள் மனதுக்கு போல் மனிதர்கள் மனதும் மாறித்தான் வருகிறதா? உண் ணிடம் சொல்ல முடியாத அவசரம் ஏதாவது வந்திருக்கும், போய்விடுங்கள். நான் கூட அவர் விஷயமாகத்தான் வந்தேன்....."

பாவமோபாய அலாஸ்தரமிர்ந்துபார்த்தான். "நீங்கள் அடிக்கடி சொல்லிக்கொண் டிருக்கிற ஒரு தொழில் ஆரம்பித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று. அது பரஸீய போர்த்தான் வந்தேன் எனக்கு மதுராத்தகத் தில் ஒரு தங்கை இருக்கிறாள். அவளுக்கு ஒரு பெண் - ஏதாவது என்று பெயர் உண்டு. என் தங்கைக்குப் புருஷத் தவிர இல்லை. உங்களுக்குச் சம்பந்தமானதும் மணியை என் தங்கை பெண்மனுக்குக் கொடுக்கலாம். அத் துடன் மணிக்கூறு மதுராத்தகத்திலேயே ஒரு சிறு தொகுப்பு வைத்துத் தருகிறேன்."

முனிதரணசபை இந்தத் திடீர் போராகிய பாவமோபாயத்துக்கு ஒரு பெரிய பிராந்தியைப் பிந்ததுவிட்டது போன்ற ஒருதன்மை வந்தது. சொல்லுபதற்குத் தான் முகம் மலிந்தென்று ஒளி மாற்றத்து போவதாகிற்று. அவருடைய கைகளில் பிடித்துக் கொண்டு குறுக்கிலேயே.

"நான் மணி வரட்டும், கேட்டுச் சொக் கிறேன். உங்களுடைய உதவிக்கு நான் என்ன வைக்கிறேன் சொல்லிப் போகிறேன்?" என்று உணர்ச்சி வரப்பட்டுப் பேசினான்.

முனிதரன் அவருடைய தொழுவத்தில் ஆழ்தவதக் கண்டு தெரிவித்து போனார்.

மீதுதான் கான் மணி வந்துவிட்டான். பாவமோபாயக் அணியிடம். "என்மோபாயம் என்று அல்லவது அவசரமாக?" என்று கேட்டான்.

"மணிக்கூறுக் கொண், பாது, மது ராத்தகத்திலிருந்து தெற்ற ஒரு வயதம் வந்தது."

பாவமோபாயத் திருக்குற்தான்.

"என்னிடம், உன்னுமிருள்? மதுராத்தகத் திலே உங்களுக்கு வாரடா இருக்கிறார்களா?"

"அப்படித்தான் நானும் தெற்ற வரை திறந்தேன். என் அம்மாவாக்கு வாரடா பெண் மனம், என்னை உடனே வர என்று ஒரு கடிதம் எழுதிவிருத்தான். அவளுக்கு நான் எப்படி இருக்கிறேன் என்று தெரிந்ததோ, அந்தவனுக்குத்தான் வெளிக்கொண், உன் னிடம் சொல்லிவிட்டுத்தான் போக வேண்டுமென்று திறந்தேன். ஆனால் அந்தருள் தெற்ற மத்தியானம் ஒரு பெண் என்னைத் தெற்குக் கொண்டு வந்தாள்."

"உங்களுடையவரைத்தான் இருக்கிறது." "எத்தனை?" நீங்கள்துவான மணி என் னிடம், பார்க்கலாம்."

"நீ ரொம்பப் பேசுவதாயிட்டுப் போல் இருக்கிறது."

"மேலும், அடிமேல்தான் என்று சொல் லென். பாவமோபாயக் குடியும் குடித்தனமும்

மாற வாய் உங்களுக்கு விருப்பமுண்டா இருக்கையா?" என்று ஒரு கேள்வி சொப் பதும் தான் அரண்முட்டிடென்."

"...என் அப்படித் கேட்கிறீர்கள்?" என் தென். "உங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லையானால் அவர் வரவரவும் கல்வாயும் வேறு கொள்ள மாட்டாராபோ. உங்களுக்கு ஒரு வயிற் செய்து பிறகுதான் நான் வரம் செய்து கொள்வேன் என்று சொன்னேன். இது என் னிடம் தீயாயம்?" என்று. நான் வெளியேவந்துப் போனேன். இப்படி யொரு பிரதிகைத் தீ எடுத்துத் கொண்டுக்கொண்டு எப்பது அப் போதுதான் தெரிந்தது. ஒரு சமையத்கார னுக்காகத் தன் வாய்க்கி இனிமையாகக் கொடுத்துக் கொண்டதா என்று உன் மீது சொல்ல வந்தது. உங்களுக்குக் கல்வாயும் ஒரு பிறகு என்னைச் சமையத்காரனாகத் தீ வைத்துக் கொண் விடுவாய்க்கிஸ் என்று தெரிந்தது. நீ அந்தப் பெண்ணிடம் கொண்டுள்ள பழக் கத்தைக்கூட எப்படித் தெரிவித்து என்று தீயமாய்க்கப்பட்டுக் கொண்டுக்கொண்டு என் னை அறிந்தபோது நான் அழுகிட்டுடன். பாது. தெற்ற நீ என்னை அழைத்துக்கொண்டு போய் பெண் பார்க்கத் திட்டமிட்டிருந்த தா அந்தப் பெண் கொண்டு. நான் எதுவும் எதிராகச் சொல்லிட்டுப் போகி தெற்ற வந்து பாந்து என்னைத் தாதுப் படுத்து அவன் வந்திருக்கிறேன். படிப்பதும் அழுவதும் பண்ணுதல் உயர்த்த அந்த தீயமாயை நான் உங்களுக்கு வேண்டாமென்று சொல்லவேறு மாது அவனிடம் சொன்னேன். 'கவனிசோ படாதிர்கள் அம்மா, பாது உண் டுக்குத்தான் தீயம்' என்று உங்களை நான் வரக்குக் கொடுத்துவிட்டேன் பாது. அதைக் கல்வாய்த் தீயமாய்த் உன் சொற்பு. நீ என்னைச் சமையத்கார நடந்திரு தும் நான் அப்படி தீயக்க குடியாக்கிஸ். பாது. அந்தப் பெண்ணும் உன்னைப்போலவே என்னைக் கருகிறதும், அவனையே தெற் றேர்கள் அப்படிச் சமையத்கார என்பது என்ன தீயமாய்? அதனும் உன் மதிப்புக்கு திருக்கு வரக்கூறு என்னைக்காக, நான் உன்னிடம் பெண் பார்க்கப் போக வேண்டா மென்று தீர்மானித்து. மதுராத்தகக் கடித அழைப்பைப் பண்படுத்துக் கொண்டுடன்."

பாவமோபாயக் ஒன்றும் பேசவில்லை; அவன் கண்ணில் நீர் தீர்மப்பிது.

"பெண் பார்க்கப் போனாயா?"

"இல்லை."

மணி பதறிப் போனான். "என்?"

"நீ இம்மையம் நான் போவேன் என்று திறத்தாயா? உங்களுக்கு பிறகுதான் என் னை மணி. ஆனால் எனக்குக் கல்வாயைமாறி விட்டால் நீ இப்பே பணியானா இருக்க முடியாது. என் மனை என்னை அப்படி தீயக்க தான் அழைக்கமாட்டேன். அதன்கூடான் உன்னை ஒரு கத்திரி மணிகளாகிவிட்டுத்தான் நான் மன வாய்க்கி எழுப் பெண் சமையத்காரி உறுதி கொண்டிருக்கேன். அதனும் திறந வேறும் சமயம் வந்துவிட்டது. தெற்ற நீ போன் அதே மதுராத்தகத்தில்தான் உன் கத்திரி வாய்க்கி மனப் போகிறது. நீ உன் அப்பாவுக்கு மாமா பெண்ணைப் பார்க் தாயா?" என்று கேட்டான் பாவமோபாயம்.

ஃபாஸ்ட்:போமின்

சக்தியை அதிகரிக்கிறது.

பசியைத் தூண்டுகிறது.

வலினைப்

பெருக்குகிறது.

நோய்களை எதிர்க்கும் சக்தியை
கூட்டுகிறது.

சுருங்கச் சொன்னால்—
குடும்பத்தில் அனைவரும் திட-
ஆரோக்கியத்துடன் திகழ
உதவுகிறது ஃபாஸ்ட்:போமின்

ஃபாஸ்ட்:போமின்... "வி" காம்ப்ளெக்ஸ் கலவையின் கனம்,
பலவகை விரிஸ்தோ:பாஸ்ட்:போமின் திடப்பெயர்.
பழைய மணம் கலரும் பச்சைநிற உரவிக்.

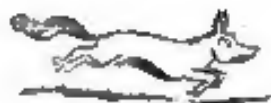

சுரபை ஃபாஸ்ட்:போமின் இ. ந. ஆர். கம்பி ஆகிய வர்கள் திருவாரூர் திருப்பெருங்குடி சிதம்பரம் ரோட், மார்பாளம்,
மாமனத்தி தெருவில் உள்ளே, கிளையிட், இதை ஃபாஸ்ட்:போமின் உரிமை பெற்றவர்கள்.

SARABHAI CHEMICALS

Shree EC 10 A / 63 Tura

“பார்த்தேக்: அல்லுக்கு சரஸ்வதி...”
 “என்று ஒரு பெண் இருக்கிறாள். அவள் எப்படி இருக்கிறாள்? உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?”

“உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“தேற்று உன் அம்மாவின் மாமா பெண்னின் அண்ணா இங்கே வந்து உன்னைப் பற்றி விசாரித்தார். அவர் சொன்னார், தம் தங்கை மதுராத்தகத்தில் இருப்பதாக! சரஸ்வதியை நீ மணந்து கொண்டால் அவர் உனக்கு ஒரு நேரூட்டல் வைத்துத் தருவதாகச் சொன்னார்.”

“பாது! நீ என்னைப் பற்றிக் கூறியப் படாதே. நான் இத்களை நாட்கள் இருந்தது போலவே இருக்கிறேன். உன் மனைக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லையானால் நான் போய் விடுகிறேன். எனக்கு நேரூட்டல் வைக்கவோ அந்த மதுராத்தகம் பெண்ணை மணக்கவோ இஷ்டமில்லை.”

“ஏன் மணி?”

“அவள் என் உறவினரே அவள். யாரோ வேண்டுமென்றே என்னை இந்த இடத்திலிருந்து லிபப்புலத்தற்காக எழுதி யிருக்கிறார்கள்.”

பாது திகைத்துப் போனான். முரளிதர னுடைய வேஸ்தாவுள் இது என்னுடையது. எதற்காகத் தான் பெண் பாரக்கப் போகும் நாயில் மணியை இந்த இடத்தையிட்டு வேறு ஊருக்கும் போகும்படிச் செயல் வேண்டும்? அவன் மதுராத்தகம் போனான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான் வந்தாரா? தனது கல்யாணத்தில் என்ன அக்கறை?

“மணி! இன்று மாலை நீ கட்டாயம் என் னுடன் வர, பெண் பாரக்கப் போவோம். உன்கூட என்விடமிருந்து பிரிக்கவே சதி து-த்திருத்தால் அந்தப் பெண் நமக்கு வேண்டவே வேண்டாம்.”

“ஊதுமே. பாது, நிர்மலா, உன்விடம் உயிரை வைத்திருக்கிறேன். அவளை நீ நிராகரிப்பதை நான் விரும்பவில்லை.”

“உன்கூட மதிக்காத இடத்தில் எவர்க்குச் சம்பந்தம் தெனையில்லை. நீ எவ்-கோதரன். அதை ஏற்காதவர்களுக்கு இந்த வீட்டில் இடமில்லை, மணி.”

அன்று மத்தியாஹம் பாலகோபாய் பாரத்தகபேக்குச் செல்லவில்லை. நிர்மலா கோபாலாக டெனிபோன் செய்தாள். அவளை ஏதோ சொல்லிச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு அன்று மாலை வருவதாகச் சொன்னாள்.

மாலை மணி தயாராக இருந்தான். இரு வரும் புறப்பட்டு நிர்மலாவின் வீட்டுக்குப் போனார்கள். அங்கு முரளிதரன் அவர்களை வரவேற்றபோது பாலகோபாலுக்கு எல் லாம் விளங்கிவிட்டது. நிர்மலா முரளிதர னின் மகள் என்பதும் புரிந்தது. மணி தன் னுடன் வருவதை அவர் கௌரவமாக நினைக்கவில்லை என்று தெரிந்து கொண்ட போது பாலகோபாலுக்கு எத்த கோபத் துக்கு அளவில்லை.

“இவ்வந்தான் மணி” என்று முரளிதர னுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த போது அவர் முகத்தில் அசடு வந்தித்தது. முரளிதரன் கல் லாணப் பேச்சை எடுத்த போது பாலகோபாய் சொன்னான்:

வின்குடன் சர்க்கில் பெரிவின்குடன் “சுருங்கு டுவிடம்” நாடகத்தைத் தம் நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்நாடகத்தில் நடித்த சேல்கில் என்ற நடிக்க உடனீ நடிக்கும் நாளை இரும்புது போன்ற காட்சி வந்தபோது தம் நாயின் கண்ணை மறைத்து விட்டார். “உன் கண்ணை மறைத்த காரணத்தால் பிறகு வேகிடுவேன்!” என்றார் தம் நாயிடம்.

தகவல்: மரணத்தால்

“முரளி சார்! நீங்கள் பெண்ணுக்குத் தகப்பனார் என்பதை இயல்பான முடிமத்திர மாக வைத்திருக்க வேண்டியதில்லை. என்னை மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று கவியையில் உங்கள் பெண் என்னை முழுந்தார் கவருகிற வரை உங்களை இன்னு ரென்று காட்டிக் கொள்ளும் துணிச்சலை இழந்து விட்டார்கள். அதே சமயம் என் னோட மணி வருவதை விரும்பாமல் அவ னுக்குப் கொல் உறவுக் கடிதம் எழுதிப் பிரித்தீர்கள். நீங்கள் ஒரு காலத்தில் கரண்டி பிடித்தவர்கள்தான். அதை நினைத்து, நான் உங்கள் உறவை வேண்டாமென்று சொல்லப் போவதில்லை. ஏனெனில், மணி இந்தக் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதம் கொடுத்து விட்டான். ஆனால் தேற்றிரவு நீங்கள் சொன்ன யோசனையை அவன் ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை. நிர்மலாவும் சரி, நீங்களும் சரி மணியை என் சகோதரனாக ஏற்றுக் கொண்டால் நான் உங்கள் பெண்ணை மணக்கச் சம்மதிக்கிறேன்.”

முரளிதரன் தமது செயலுக்கு மன்னிப் புகு கேட்டுக் கொண்டார்.

முரளான் நிர்மலா மணியைத் தனியே சத்தித்து அவனுக்குத் தன் தன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். ஒரு பெண்ணின் வலிய சத்தியைவிட நட்புக்கு அதிக சத்தி இருப்பதை அவள் கண்டாள். மணி தங்க ளுடனேயே இருக்க வேண்டும் என்று கேட் டிக் கொண்டான். திருமணம் முடிந்து நிர் மலா வீட்டுக்கு வந்த மறுநாள் மணியைக் காணவில்லை. பாதுவுக்கு மனமாளாலும் தான் பழையபடி இருந்து வர விரும்பியவன் ஏன் போனான் என்பது விசயப்ப அளித்தது. ஆனால் இரண்டு நாட்கள் கழித்து வந்த ஒரு கடிதம் பதில் சொல்கியது:

“நான் போனதற்கு வருத்தாதே. உன் முழு அன்பு எனக்குக் கிடைப்பதைவே நான் விரும்பியேன். அதே போல் நானும் உன் விடம் கொண்டுள்ள அன்பு முழுமையாக இருக்க வேண்டும் எனக் கருதி மதுராத்தகம் பெண்ணை வேண்டாமென்று சொல்லிவிட் டேன். நிர்மலாவும் தான் நாள் போட்டியிட விரும்பவில்லை. என் நெஞ்சில் என்னும் நீ திவித்திருப்பாய். பாது!”

ஓவியருக்குக் காணிக்கை

ஓவியர் மணிவத்தின் உட்குறியை சமீபத்தில் என்றும் அவர்களுக்கு நிதி திரட்டுவதாகவும் கல்வியில் படித்து அறிந்தோம். என்னுடன் பணிபுரிபவ் தொழிலாளர்களிடம் விஷயத்தைக் கூறினேன். அவர்கள் என் பேச்சுக் கிணங்கி ஒருநாள் 'பேட்டா'வைத் தர முன் வந்தார்கள். அந்தப் பணத்தை நான் அனுப்பியுள்ளேன்.

நான் ஓவியர் மணிவம் தீட்டிய ஓவியக் கலைக் கண்டு ரசித்துள்ளேன். அந்த ஓவியத்தைப் பார்த்து ஓவியரானவர்கள் பணம் எனக்குத் தெரியும். கல்விப் பிரிவின் நான். அதுமட்டுமல்ல. நான் ஓர் எழுத்தாளன். சிறு கதைகள் பல எழுதியுள்ளேன். எந்தப் பத்திரிகைக்கும் அனுப்பியது கிடைவதா. தொழிலாள நண்பர்களிடம் நேரும் கண்டனக் கிளர் திர்க்கக் கதைகள் எழுதிக் கொடுப்பேன். அதைப் படித்துவிட்டு, அதன்படி சமாதானமாகி விடுவார்கள். அதனால் என்னை அவர்கள் 'ஆசிரியர்' என்று அழைப்பார்கள்.

மீனாட்சிவனுட்குத் தொழிலாளர்களாகிய நாங்கள் இந்தச் சிறிய தொகையை அதாவது ஐந்து ரூபாய் அனுப்பியுள்ளோம். தயவு செய்து பெற்றுக் கொள்ளவும்.

வேலூர்

27-8-68

மாற்றம் வேண்டும்!

இதை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் நேரம் (இரவு 10-45) தமிழ்ப் படப் பரட்டு ரேடி யோவில் கேட்கிறது. "மகா" மட்டரகமான பாட்டு. காதலர்கள் "வேட்" பாடாத பாடம் எடுக்க முடியுமா? படப் போக்கில் மாற்றம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று ஒரு படாதிபதி யாவது நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டா? இவற் கையாக அமைத்த காட்சிகள் அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுவார்கள் மிலான வங்காள தயாரிப்பாளர்களே. வங்காளப் படத்தில் பாட்டுக்களை அதிகம் இருக்காது. படமும் அதிக நீளம் கிடைவது. கதைக்கு நல்ல மதிப்பு உண்டு. கிசகிசமாக எடுப் பார்கள். தமிழ் எந்த விதத்திலும் 'அரசியல்' உட்களை வராது.

கலைத்தர-10

29-8-68

'கமக்'யின் சிறப்பு

சிறு அ. சிவசுலம் அவர்களது திருவுரு வப்படுத்தை அட்டைப்படமாகக் கண்டதும், என்னைவிலாத் மதிப்பிலும் பூரிப்பும் அடைத் தோன். அந்தத் தொழில் மேதைவின் தலப் புதல்வர், ஆற்றிய, ஆற்றலின், ஆற்றலுக்கு மும் பணிகளைக் குறிப்பிட்டு விவரிக்க இரண்டு இதழ்கள் போதாதென்றதும் அதை எழுதி யிருக்கும் பாணியினாலே ஒரு நினைவைக் கான முடிவிறது. அதுதான் கமகியின் சிறப்பும் கூட.

ஆன்வார் குறிச்சி

19-8-68

ரா. முத்துசாமி

கரும்பு தின்னக் கூடியா?

"பிரபல நட்சத்திரம்" கதைத் தொகுப்பு மிகவும் நல்லது உள்ளது. கிளை கொடுத்து வாய்க்கிப் படிக்க வேண்டிய இப் போக்கிலுள்ளது இலவசமாக அளித்துப் பன்னாசிரிகளாகக் கான தமிழ் மக்களுக்கு அரும் தொண்டாற்றியுள்ள கமகியின் எப்படியு் போற்றுவதென்றே புரியவில்லை. பேராசிரியர் கமகி அவர்களின் பொன்னியின் செல்வன் வாரம் தவறாமல் படிக்க வாய்ப் பினைவும் அளித்து. இக்கதைத் தொகுப்பினை வும வாகைகளுக்கு அளித்ததை என்னைப் பார்த்தும்போது. "கரும்பு தின்னக் கூடியா?" என்ற பழமொழிதான் நினைவுக்கு வருகிறது.

தைத்தராபாத்

32-8-68

பி. நடராஜன்

குடும்பம் அனுப்பிய அன்பளிப்புப் புத்த கம் "பிரபல நட்சத்திரம்" நேற்றைய தயாசில் கிடைத்தது. புத்தகத்தின் எழிலார்ந்த அமைப்பும், அதில் புத்தகக் குறுங்கிய ஏழு சிறுகதை மயர்களும், கத்திரித் திருநாளுக்கு மேலும் கதைத்ததை அன்னி விசின என்னும் அது மிகையாகா. எம்மையற்ற மதித்தியால் என்ன எழுதுவதென்றே எனக்குத் தோன்ற வில்லை. கமகி தனது இக்கவியப் பாணியை இடசிலத்தித் தொடர், இந்தமிகைழப் பரப்ப, ஏற்றத்துடன் விவங்க எல்லாம் வகை இறை வனைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறேன்.

தஞ்சை

14-8-68

சி. ப. தாரிதரன்

இங்கு இருந்தவை "பொன்னியின் செல் வன்" வெளியிடப்பட மாட்டாதா எனக் காத் துக்கொண்டிருந்தோமே. அந்தப் பொந்தித் திரம், அமரர் கமகி அவர்களின் மனடப் பான அமர காணியமான "பொன்னியின் செல்வன்"த் தவறவிட்டுவிடக் கூடாதே என் பதற்காகத்தான் முதலாய்வு சத்தாவை அனுப்பிக் கரும்பு தின்னக் கூக் கொடுப்பது போல் தாங்கள் அன்புடன் அனுப்பி வைத்த "பிரபல நட்சத்திரம்" புத்தகத்தையும் மிகக் மதித்தியைப் பெற்றுக்கொண்டோம். எங்கள் விட்டியேயே மூன்று சகோதரர்களும் மூன்று சத்தாத் தொகை அனுப்பியிருக்கிறோம்.

சேலம்

18-8-68

ஜி. வாக

இருமலும் ஐயதோஷமும் உங்களை பகலிளப்படுத்தும், இதர கோய்கள், பாதிக்க இடங்களிலும்

வாடர்பரீஸ் காம்ப்வுண்ட்

சியப்பு வேயிர்

நிவாரணத்துடன், நோய்களை எதிர்க்கும்
சக்தியையும் தருகிறது!

இருமலும், ஐயதோஷமும் உங்களைப் பகலிளப்படுத்தி, உங்களை
உடனில் கோய்களை எதிர்க்கும் சக்தியைத் தருகின்றன.
இதனும் இதர கோய்களும் உங்களை எளிதில் பாதிக்கக்கூடும்.
ஆகவே, ஒழுக்கமாக வாடர்பரீஸ் காம்ப்வுண்ட்
சாப்பிடுங்கள்.

பலிவயத் தூண்டி, இழந்த சக்தியை மீட்டவித்து, உடனடி
கோய்த் தடுப்பும் சக்தியை அளிக்கக்கூடிய, வாட்டமயிலும்
பொருள்கள் அடங்கியத வாடர்பரீஸ் காம்ப்வுண்ட்.
அதிலுள்ள கிரியோலாட் மற்றும் கலயலாக், இருமலிலிருந்தும்,
ஐயதோஷத்திலிருந்தும் நிவாரணம் அளிக்கின்றன.

சக்திக்கும் ஆரோக்கியத்திற்கும்
வாடர்பரீஸ் காம்ப்வுண்ட் அருந்துங்கள்!

காங்கி-ஜிந்தந்தாக் மிஷ்டெட்

முகத்தின்
நறுமலுக்கும்
தேவை
முழுப் பாதுகாப்பு

கிருமிகள் அணுகாதவாறு உங்கள் வாய்க்கு முழுப் பாதுகாப்புத் தருவது ஸிக்னல்

உதன் சேப் விரிவிவரப்பது
கிருமிகளைத் தாக்கும் நெருக்கமானோரின்

கவனமுடன் கவனம்
ஒர் தக்கதான
அருவியை பற்றாமல்
இது ஒன்றே

இத்துவதான் லீலர் கிழிபெட்டின் தரமான தயாரிப்பு.
லீன்டர்ஸ்-50, 3-77 271